

MIȘCAREA ADVENTĂ VERSIUNEA 2.0

O ULTIMĂ ȘI GLORIOASĂ
DEMONSTRAȚIE A ECUAȚIEI:
„OMENESCUL UNIT CU DIVINUL
NU COMITE PĂCAT”

MIȘCAREA ADVENTĂ

VERSIUNEA 2.0

O ULTIMĂ ȘI GLORIOASĂ
DEMONSTRAȚIE A ECUAȚIEI:

„OMENESCUŁ UNIT CU DIVINUL
NU COMITE PĂCAT”

MIȘCAREA ADVENTĂ VERSIUNEA 2.0

— O colecție de articole publicate la adresa de internet: www.gsm1888.ro —

❖ NU SE COMERCIALIZEAZĂ ❖

2 0 1 6

INTRODUCERE

Rebeliunea contra guvernării divine – în care a fost atrasă rasa umană – nu se poate încheia decât atunci când vor fi spulberate și ultimele acuzații împotriva fundamentului creațiunii, legea eternă pe care se sprijină viața inteligentă în univers.

În 1844, un grup modest de la periferia lumii creștine a înțeles deodată sensurile profunde ale lui Daniel 8:14. Se împliniseră cele 2300 de seri și dimineți, deci Sanctuarul trebuia curățit. Imediat au primit, prin descoperire cerească, explicația pentru acea profeție milenară: Hristos a trecut la a doua fază a lucrării Lui de Mare Preot, reprezentată de simbolica Zi a Ispășirii din sistemul ceremonial. Dacă în prima fază păcatele erau doar iertate, în cea de-a doua ele erau șterse, îndepărtate din tabără. O ușă a fost deschisă spre Sfânta Sfintelor, iar pionierii adventiști L-au urmat pe Hristos în lucrarea de ștergere a păcatelor. Au fost rugați să aștepte puțin, deoarece lucrarea urma să se realizeze mai întâi cu cei morți în Hristos.

Eroarea fatală a urmașilor pionierilor adventiști, care a și aruncat mișcarea în pandemia laodiceană, este că au tratat cu ușurătate, cu neglijență și mai târziu cu dispreț deschis și nedisimulat, viziunea care a produs marea mișcare adventă, aceea despre cele două tronuri. Nu au fost deloc impresionați de faptul că Satana a preluat lucrarea lui Dumnezeu din Sfânta, se dă drept Hristos și a captivat astfel întreaga lume. Apoi au șters din publicațiile oficiale ultima parte a viziunii, care demasca întoarcerea lor în Sfânta: „Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să

se alătore celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (The Day-Star, 14 martie 1846).

Mișcarea a devenit biserică, și de ani de zile strigă: „Tată, dă-ne duhul tău” spre tronul de pe care Satana mimează lucrarea lui Hristos. El suflă asupra lor influența lui nesfântă, singura explicație pentru starea de hipnoză profundă în care zace îngerul bisericii Laodicea de ani de zile. Din această stare nenorocită nu există ieșire, deoarece ei sunt convinși că cel care le răspunde este Hristos.

Dumnezeu a trimis numeroase avertizări că „biserica a întors spatele lui Hristos și se îndreaptă repede spre Egipt,” dar ele au fost tratate cu dispreț, cu aroganța că așa ceva nu se poate întâmpla unui popor care este „singurul obiect al iubirii și grijii lui Dumnezeu de pe pământ.”

În 1888 Dumnezeu a trimis „o foarte prețioasă solie” care arăta calea în Sfânta Sfințelor, calea consacrată, în speranța că va recupera marea mișcare adventă. Dar ei au insultat pe Duhul lui Dumnezeu și au răstignit din nou pe Hristos în persoana solilor Săi. Nu au vrut să vină la nuntă fiind prea preocupați cu țarina și negustoria lor cu sufletele oamenilor.

În această situație, cerul a fost obligat să cheme pe cei de la drumuri și de la garduri. Adică să recurgă la căile neconvenționale de a recupera mișcarea adventă. Astăzi suntem exact în mijlocul acestei lucrări uluitoare, incredibile și fascinante, când din mijlocul acestei biserici plecate în fața tronului din Sfânta, Dumnezeu ridică Marea Mișcare Adventă Versiunea 2.0 — o ultimă și glorioasă demonstrație a ecuației: „omenescul unit cu divinul nu comite păcat”.

Isaia a vorbit despre acest fenomenal moment: „și lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare (ca lumina a șapte zile), când va lega Domnul vânățăile poporului Său și va tămădui rana loviturilor lui” (Isaia 30:26). Tămăduirea aceasta, ascunsă sub aripile Soarelui Neprihănirii,

(Maleahi 4:2) este chiar ștergerea păcatelor prin unirea dintre uman și divin, produsul Zilei Ispășirii pentru cei vii, Nunta Mielului.

Se întâmplă chiar în aceste zile, când razele strălucitoare ale soarelui neprihănirii sunt recuperate de sub molozul erorilor, iar efectul primirii lor este garantat: tămăduirea vânățărilor „poporului Său,” ca să poată prezenta universului „un popor fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta.”

Iar singura speranță pentru o asemenea realizare colosală este lucrarea lui Hristos de dincolo de perdea, în care miresei Sale i se oferă haina de nuntă, aceea de în subțire, strălucitor și curat pe care a pierdut-o Eva în Eden.

Deoarece lumina a venit, și astfel Marea Mișcare Adventă a fost recuperată, în orice moment se poate auzi glasul Îngerului Domnului: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el și îmbrăcați-l cu haine de sărbătoare” (Zah 3:4).

SANCTUARUL — CENTRUL MARII CONTROVERSE

Poporul lui Dumnezeu din această generație își epuizează energiile la periferia planului de mântuire, și rămâne insensibil la subiectul central, nucleul monumental al mării controversate: Scopul etern al lui Dumnezeu.

Exprimat în câteva cuvinte simple, scopul Său în planul de mântuire este să-și recâștige Mireasa.

Înainte de rebeliunea lui Lucifer, Dumnezeu și ființele create erau împreună, într-o unitate biologică greu de înțeles chiar și pentru civilizația noastră super-tehnologizată. Orice ființă creată era un templu al Creatorului, iar prezența naturii divine locuind în ei îi lega la Marele Server, izvorul vieții veșnice. De la „serafimul luminos și sfânt până la om,” fiecare ființă era o unitate a două naturi perfect îmbinate.

Dar unul dintre serafimii luminoși și sfinți a contestat această ordine, numind-o un sistem al sclaviei, și astfel a declanșat revolta care a stricat scopul lui Dumnezeu în creațiune.

Adam și Eva s-au alăturat și ei acestei rebeliuni împotriva scopului etern al lui Dumnezeu, alegând să se despartă de izvorul vieții, atrași de propunerea amănunțită că astfel vor evolua spre dumnezeire. Vrăjmașul le spusese că natura divină locuind în ei este singura piedică în calea dezvoltării lor finale, ca fii de Dumnezeu.

Vechiul Testament descrie biserica, în repetate rânduri, ca fiind logodnica și soția lui Dumnezeu, o soție adulteră, care

L-a părăsit pentru ibovnicii ei lumești. Cu răbdare și dragoste, El așteaptă ca ea să înțeleagă situația disperată în care se află, deoarece El nu o poate constrânge să se întoarcă. Dragostea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Singurele Lui argumente sunt dragostea jertfitoare și forța fenomenală a iertării:

„Voi face legământul Meu cu tine, și vei ști că Eu sunt Domnul, ca să-ți aduci aminte de trecut și să roșești, și să nu mai deschizi gura de rușine, când îți voi ierta tot ce ai făcut, zice Domnul Dumnezeu” (Eze 16:62-63).

„Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea, și de faptele voastre, care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre” (Eze 36:31).

Prin simboluri și metafore, prin narațiuni și ritualuri, folosind un limbaj simplu și concepte problematice, adaptate capacității lor de înțelegere, Dumnezeu a încercat în fiecare generație să deschidă inima poporului Său către tainele profunde ale sanctuarului. Întoarcerea la Edenul pierdut depindea de dispoziția lor de a înțelege că părăsirea de natură divină este singura cale spre viață veșnică, unicul mod prin care ființele create pot fi legate de izvorul vieții.

Acesta era scopul întregului sistem ceremonial. Clădit în jurul cortului întâlnirii, sistemul ritual trebuia să fie pentru Israel și pentru lume „o dovadă continuă” despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet, aceea de a fi un templu, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Era chiar taina evlaviei, „ținută ascunsă timp de veacuri” de vrăjmașul lui Dumnezeu, astfel ca poporul Său să nu se poată bucura de vestea bună a eliberării din sclavia păcatului.

De la Geneza la Apocalipsa, de când haina de lumină a fost pierdută și până la Nunta Mielului, când haina va fi obținută din nou, marea controversă a avut un singur mare scop: Descoperirea sau ascunderea tainei evlaviei. Pe de o parte, Dumnezeu dorea cu înfocare să descopere lumii scopul Său etern; pe de altă

parte, diavolul făcea orice efort posibil spre a ascunde, mistifica, deforma, amâna și combate Nunta Mielului – unirea dintre divin și uman. Taina evlaviei și taina fărădelegii se află într-un conflict mortal. Ele se exclud reciproc; în acest război nu există armistițiu.

Marea controversă continuă încă în zilele noastre. Ce anume o va face să se sfârșească odată, într-o bună zi? Ce fel de evenimente, fenomene, devastări sau cataclisme vor duce omenirea spre momentele profetice descrise de apostolul Ioan, căruia i s-a arătat împlinirea evenimentului glorios al Nunții Mielului? Ce fel de oameni vor trăi atunci, capabili să înțeleagă și să accepte ceea ce alții înaintea lor nu au reușit? Așteaptă Dumnezeu o biserică mai luminată, un popor mai dotat intelectual sau spiritual, și pe care nu l-a avut în generațiile trecute?

Singurul răspuns acceptabil pentru ieșirea din acest impas laodicean mortal este că o generație a poporului se va decide să ia în serios lumina monumentală acumulată de-a lungul secolelor la subiectul sanctuarului. Acești urmași ai lui Hristos, cei mai slabi dintre slabi, vor primi cu bucurie lumina nouă, o vor așeza în tiparul adevărului vechi, și astfel vor răspunde invitației la Nunta Mielului. Ei vor fi fascinați de forța adevărului despre sanctuar, ale cărui raze de lumină strălucesc în fiecare carte a Bibliei, în fiecare generație și perioadă a istoriei, dar cu o forță deosebită acum, când se apropie ziua vindecării „vânătăilor” fiicei poporului Său (Isa 30:26).

Chiar dacă Dumnezeu ar fi limitat revărsarea bogată de lumină nouă trimisă poporului Său la doar două citate, ar fi fost de ajuns pentru a declanșa apariția Miresei pregătite pentru Nunta Mielului. Mă refer la cele două pasaje despre nuntă și scopul lui Dumnezeu, pe care eu le consider monumentale, cele mai prețioase mărgăritare ale inspirației pentru o ultimă generație a poporului sfânt.

Primul:

„Nunta reprezintă unirea dintre divin și uman” (COL 307).

Al doilea:

„Prin curățirea templului, Isus și-a anunțat misiunea Sa mesianică și și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenească, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său.

„Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nesfinte.

„Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul” (DA 161).

Profunzimea conceptelor descrise aici depășesc orice capodoperă pe care a produs-o vreodată mintea omenească. Aceste pasaje reprezintă cheia care dezleagă Taina Evlaviei.

Generația care va lua în serios informația prețioasă ascunsă aici, va fi făcută Mireasa lui Hristos. Nunta va avea loc, taina lui Dumnezeu se va sfârși, iar marea controversă va fi încheiată cu un verdict în favoarea lui Dumnezeu.

Se va demonstra, odată pentru totdeauna, că scopul lui Dumnezeu de a locui în ființele create nu este un sistem al sclaviei,

ci singura modalitate prin care cetățenii universului pot trăi în neprihănire, libertate, pace și siguranță.

Sanctuarul se află în centrul mării controverse, și se va dovedi curând că informațiile oferite bisericii rămășiței au fost determinante în descoperirea și încheierea tainei lui Dumnezeu.

VIZIUNEA TRONURILOR

ELLEN G. WHITE

Falmouth, Massachusetts – 15 februarie 1846

Frate Jacobs,

Viziunea mea pe care ați publicat-o în *The Day-Star* a fost scrisă sub un profund simțământ al datoriei, față de dumneavoastră, și nu mă așteptam să o publicați. Dacă m-aș fi gândit măcar o dată că ea va fi răspândită numeroșilor cititori ai ziarului dumneavoastră, aș fi fost mai precisă și aș fi adăugat unele lucruri care au rămas nespuse. Deoarece cititorii ziarului *The Day-Star* au aflat o parte din ceea ce Dumnezeu mi-a descoperit, și deoarece partea care a rămas nescrisă este de vastă importanță pentru sfinți, vă cer cu umilință să publicați și această parte în ziarul dumneavoastră. Dumnezeu mi-a arătat următoarele, acum un an chiar în luna aceasta:

„Am văzut un tron, iar pe el stăteau Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos... Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea. Am văzut o grupare plecată în fața tronului, profund interesată, în timp ce toți ceilalți erau dezinteresați și nepăsători.

„Cei care erau plecați înaintea tronului trimiteau rugăciunile și priveau la Isus, iar El privea la Tatăl și părea că discută cu El. Atunci o lumină se cobora de la Tatăl la Fiul Său, și de la Acesta la adunarea plecată în rugăciune. Apoi am văzut o puternică lumină venind de la Tatăl asupra Fiului, iar de la El a fost trimisă asupra

tuturor celor aflați înaintea tronului. Dar puțini au primit acea lumină. Mulți s-au retras de sub ea, și imediat i s-au împotrivit. Alții erau nepăsători și nu au prețuit lumina, iar aceasta s-a depărtat de la ei. Unii au apreciat-o, și s-au alăturat celor care erau plecați în rugăciune înaintea tronului...

„Am văzut pe Tatăl ridicându-se de pe tron și, într-un car de foc, intrând în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdea, și așezându-se. Am văzut acolo scaune de domnie pe care nu le văzusem mai înainte. Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-se de pe tron, iar cei mai mulți dintre cei plecați înaintea tronului s-au ridicat împreună cu El. Nu am văzut nicio rază de lumină trecând de la Isus la mulțimea nepăsătoare după ce S-a ridicat El, iar ei au fost lăsați în întuneric deplin.

„Cei care s-au ridicat împreună cu Hristos își țineau privirile ațintite asupra Lui pe când părăsea tronul, iar El i-a condus puțin; apoi El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: ‘Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă, și vă voi lua cu Mine’...

„Apoi Isus mi-a arătat deosebirea dintre credință și sentimentalism.

„Am văzut pe cei care s-au ridicat împreună cu Isus trimițându-și credința în Sfânta Sfintelor la Isus și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Isus a suflat peste ei Duhul Sfânt. În acea suflare se găsea lumină, putere, și multă dragoste, bucurie și pace.

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu.

„Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

(Viziune avută în februarie 1845; publicată inițial în The Day-Star, 14 martie 1846, apoi în cartea Experiențe și Viziuni. Ultimul paragraf a fost eliminat din toate publicațiile bisericii).

TREI MARTORI

Că Baal a înșelat fiecare generație a poporului lui Dumnezeu, de la ieșirea din Egipt până în zilele noastre, nu ar trebui să fie o surpriză pentru nimeni. Este și motivul pentru care ne aflăm încă aici.

Și totuși, fiecare generație a poporului lui Dumnezeu a negat vehement că ea ar putea fi păcălită să se închine unui hristos fals. Abia după sute sau chiar mii de ani au recunoscut urmașii lor că poporul vremurilor trecute s-a închinat cui nu trebuie.

Este adevărat că fiecărei generații el i s-a prezentat sub diferite nume și forme, dar astăzi nu poate fi nicio îndoială că am avut de-a face permanent cu șarpele cel Vechi, Balaurul, Acuzatorul, Potrivnicul, acela care înșală întreaga lume.

Toată această istorie zbuciumată, toată această incredibilă încheștare dintre Hristos și Baal a fost înregistrată pe paginile Scripturii cu un scop extrem de important: Poporul care va încheia marea controversă va avea nevoie de o viziune extrem de clară asupra celor doi combatanți aflați în conflict, și doar „duhul și puterea lui Ilie” va garanta această fenomenală performanță care va dărâma barierele Satanei. Au fost scrise pentru învățătura noastră, cei de la sfârșitul veacurilor... (1 Cor 10:11).

Laodicea este biserica de la sfârșitul veacurilor, iar Martorul Credincios spune că ea va fi expusă celei mai fine țesătorii teologice sub care Baal se va da drept Hristos. De aceea Inspirația a avut grijă să ofere acestui popor mărturia de nezugduit a trei martori că acest Baal nu a fost vreun zeu mitologic scornit de imaginația bolnăvicioasă a unor populații superstițioase, ci Balaurul, șarpele cel vechi deghizat în Hristos și Dumnezeu.

Primul martor

Vechiul Testament prezintă o mărturie zdrobitoare că poporul lui Dumnezeu a fost permanent amăgit de Baal, făcut să părăsească pe Domnul și căile Lui pentru o religie foarte potrivită și atrăgătoare pentru inima firească. Moise, Isaia, Ieremia, profeții mici, toți aceștia au fost confrunțați cu o apostazie profundă și neînțeleasă.

Ieremia era un copil când a trebuit să transmită din partea Domnului raportul cu privire la starea națiunii: „Preoții n-au întrebat: ‘Unde este Domnul?’ Păzitorii Legii nu M-au cunoscut; păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși; prorocii au prorocit prin Baal și au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor. De aceea, Mă voi certa cu voi, zice Domnul, și Mă voi certa cu copiii copiilor voștri” (Ier 2:8-9).

Dar martorul principal al Vechiului Testament citat de noi în acest proces este Ezechiel. Prin el Dumnezeu a transmis bisericii Laodicea o foarte prețioasă informație cu privire la intențiile vrăjmașului Său de a înșela familia omenească, dar în special biserica lui Dumnezeu din vremea sfârșitului. Iată mărturia lui:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: Fiul omului, spune voievodului Tirului: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Pentru că ți s-a îngâmfat inima și ai zis: ‘Eu sunt Dumnezeu și șed pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu în mijlocul mărilor,’ măcar că nu ești decât om, și nu ești Dumnezeu, măcar că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu” (Eze 28:1-2).

Câteva versete mai jos raportul descoperă că faimosul „voievod al Tirului” nu este un simplu om, ci heruvimul acoperitor și sfânt care umbla odată prin mijlocul pietrelor scânteietoare și a cărui reședință era muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei.

Observați magistralul său modus operandi? „Eu sunt Dumnezeu, stau pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, în inima mărilor.” Mările respective fiind „popoare, neamuri, gloate, limbi,”

este clară intenția lui de a stăpâni sufletele oamenilor dându-se drept Hristos și adevăratul Dumnezeu. A folosit această tehnică de disimulare, iar Israelul – fizic sau spiritual – a fost mereu păcălit.

Acesta este martorul Vechiului Testament că Baal se va așeza pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Al doilea martor

Noul Testament are și el un martor, la fel de redutabil, care avertizează rămășița că se va confrunta cu o puternică amăgire la sfârșitul timpului, că protagonistul va fi același Baal al vremurilor demult apuse, folosind aceeași tehnică de amăgire:

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește ‘Dumnezeu’ sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tes 2:3-4).

„Satana” este un termen ebraic însemnând adversarul, potrivnicul, așa cum îl folosește Pavel în acest pasaj. Este evident că apostolul vorbește despre Satana, care „se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” Același Baal din toate timpurile, urmărind același scop și folosind aceeași tehnică încununată de succes de-a lungul acestor milenii de nelegiuire și moarte. De aceea este numit aici „omul fărădelegii,” adică șeful, capul, arhitectul fărădelegii, stăpânitorul acestei lumi.

Este clar că Pavel a luat în serios mărturia lui Ezechiel 28, fiind și mai precis în exprimare: „Se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.”

Al treilea martor

Există și Actualul Testament, pentru cei care nu știau. Spre dispararea celor cu „sola scriptura,” trebuie să spunem că Dumnezeu a continuat să vorbească și după ce un grup de naivi

au decis să închidă canonul biblic. Poporul lui Dumnezeu din ultimele secole a avut și el nevoie de o perspectivă divină asupra evenimentelor și faptelor ca toate generațiile trecute, iar Dumnezeu a vorbit. Sigur, a fost ignorat sau batjocorit la scenă deschisă ca întotdeauna, și doar un număr extrem de mic de oameni au recunoscut Vocea și au ascultat-o cu respect.

Unul dintre scriitorii Actualului Testament este al treilea martor pe care îl chemăm la bară în acest proces de demascare a lui Baal, potrivnicul, omul fărădelegii, vrăjmașul care se dă drept Hristos și căruia poporul nostru îi aduce închinare fără să înțeleagă cui se închină și de ce nu mai vine odată „ploaia târzie promisă” din acele „mari depărtări.” Iată (prescurtată aici) mărturia lui:

„Am văzut un tron, iar pe el stăteau Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos... Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea. Am văzut o grupare plecată în fața tronului, profund interesată, în timp ce toți ceilalți erau dezinteresați și nepăsători...

„Am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe tron și, într-un car de foc, intrând în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdea, și așezându-Se... Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-Se de pe tron, iar cei mai mulți dintre cei plecați înaintea tronului s-au ridicat împreună cu El. Nu am văzut nicio rază de lumină trecând de la Isus la mulțimea nepăsătoare după ce S-a ridicat El, iar ei au fost lăsați în întuneric deplin...

„Apoi Isus mi-a arătat deosebirea dintre credință și sentimentalism.

„Am văzut pe cei care s-au ridicat împreună cu Isus trimițându-și credința în Sfânta Sfintelor la Isus și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Isus a suflat peste ei Duhul Sfânt. În acea suflare se găsea lumină, putere, și multă dragoste, bucurie și pace.

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui

Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace.

„Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (Ellen G. White, *The Day Star* – 14 martie 1846).

Aceasta este una dintre cele două viziuni fundamentale în jurul cărora s-a format marea mișcare adventă, lumina care a condus pe pionierii și fondatorii ulterioarei Biserici Laodicea, așa cum este ea descrisă de Martorul Credincios în Apocalipsa lui Ioan.

Acest martor spune că Baal s-a așezat pe tronul părăsit de Hristos, iar omenirea nu a observat mișcarea. A rămas plecată acolo și a început să se roage lui Baal: „Tată, dă-ne duhul Tău.” Baal, plăcut impresionat că ei îl confundă cu Hristos, a suflat asupra lor influența lui diabolică, adică zel și pasiune pentru Dumnezeu, dar fără pricepere. Evlavie fără putere. Formalism mort. Exerciții spirituale înrobitoare. Sentimentalism și trăiri exaltate confundate cu spiritualitatea. Orbire cruntă. Nelegiuire nelimitată sub aripa îndreptățirii. O falsă ploaie târzie. O falsă evanghelie. Un fals duh sfânt.

Acestea sunt efectele răspunsului la rugăciunea lor fierbinte după duhul.

Viziunea se încheie dramatic pentru noi, urmașii celor care au mers împreună cu Hristos în Sfânta Sfințelor imediat după 1844: „Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Deși pare incredibil, aceasta este cea mai precisă descriere a istoriei noastre denominaționale.

Nu brusc, în grup și în același timp, ci „unul după altul,” părinții noștri s-au întors la tronul părăsit de Hristos și ocupat de Baal. Dar viziunea nu spune că Baal i-ar fi luat la goană de acolo, supărat că l-au părăsit pe el și au plecat cu Hristos în lucrarea Lui din Sfânta Sfințelor. Nici nu spune că a început să-i persecute, să-i amenințe, să-i tortureze, sau să-i expună deriziunii publice, așa cum făcuse cu sălbăticie cât timp ei îl urmaseră pe Hristos. Nimic din toate acestea. Martorul nostru spune că imediat cum se întorceau în sala acelui tron, primeau influența nelegiuită a lui Satana. Adică mare interes religios și zel pentru lucrare.

Doar o astfel de tragedie incredibilă justifică evaluarea făcută de cer îngerului bisericii Laodicea: „Nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol.” Doar ea justifică trimiterea lui Ilie, expertul cerului în depistarea lui Baal deghizat în Hristos.

Când a avut această viziune, martorul nostru era, ca și Ieremia, la vârsta fragedă și nevinovată a adolescenței. Asemenea cuvinte în gura lor sunt cu totul nepotrivite, dacă le-ar aparține. Dar ei au spus doar ceea ce au văzut, fără să explice sau să interpreteze.

Și martorul nostru confirmă, mai târziu, că lucrurile s-au întâmplat exact așa cum au fost descrise în viziunea tronurilor:

„A avut loc o îndepărtare de Dumnezeu în mijlocul nostru, ca popor, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea noastră dintâi, esențială pentru împăcarea cu Dumnezeu și regenerarea inimii, încă nu s-a făcut... Baal, Baal este alegerea. Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat” (The EGW 1888 Materials, 445).

„Baal va fi scopul, credința și religia unui dureros de mare număr dintre noi, deoarece ei aleg propria cale, în locul căii Domnului” (The EGW 1888 Materials, 948).

„Această îndepărtare de Dumnezeu și cuvântul Său a început de mult timp; de aceea Dumnezeu a atras atenția unor bărbați din poporul nostru la Scriptură, chemându-i să sape după adevărul ascuns sub obiceiuri și tradiții ca după comori ascunse” (The EGW 1888 Materials, 1686).

„Biserica a întors spatele lui Hristos, conducătorul ei, și se îndreaptă repede spre Egipt. Cu toate acestea, puțini sunt alarmați sau îngroziți de lipsa puterii spirituale. Îndoiala, și chiar necredința în Mărturiile Spiritului lui Dumnezeu, dospesc comunitățile noastre peste tot. Satana a aranjat să fie așa. Pastori care propovăduiesc eul în locul lui Hristos au aranjat să fie așa. Mărturiile sunt necitite și neapreciate. Dumnezeu v-a vorbit. Lumina a strălucit din Cuvântul Său și din Mărturii, și ambele au fost disprețuite și neglijate” (5 T 217).

În această situație, cu un astfel de popor, Dumnezeu nu poate realiza scopul și făgăduința Sa din Ezechiel: „De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:23).

Ne alăturăm acestor trei martori, și spunem răspicat că și noi observăm exact același lucru: Baal s-a așezat pe tronul părăsit de Hristos, se dă drept Hristos, iar părinții noștri s-au întors în fața acestui tron, de unde primesc influența nesfântă a lui Baal. Acesta este singurul motiv pentru care Ploaia nu vine, oricât de mult am striga după ea, zi și noapte într-un neîncetat lanț al rugăciunii.

Și dacă nu ne trezim cât se poate de repede din acest somn al morții, falsa redeșteptare și falsa ploaie târzie pe care Baal le pregătește chiar în aceste zile ne vor spulbera, ca popor.

Prevenit înseamnă pregătit.

URÂCIUNEA PUSTIIRII

Temelia credinței advente este o corectă înțelegere a lui Daniel 8:14, iar din această înțelegere decurge faptul indiscutabil că revenirea lui Hristos nu poate avea loc înainte de Nunta Mielului descrisă în Apocalipsa 19. Iar Nunta nu poate avea loc până când Mireasa nu s-a pregătit.

Dacă Nunta reprezintă „unirea dintre divin și uman” (COL 307), și se realizează în Sfânta Sfintelor, înseamnă obligatoriu că pregătirea Miresei, adică maturizarea Bisericii, ține de înțelegerea acestor două încăperi ale Sanctuarului, fiecare cu lucrarea ei specială.

Sfânta reprezintă prima fază a lucrării lui Hristos, de la înălțarea Sa la cer până în 1844, cu îndreptățirea prin credință ca lucrare primordială. Ea corespunde lucrării zilnice din sanctuarul pământesc.

Sfânta Sfintelor reprezintă a doua fază a lucrării lui Hristos, din 1844 până la închiderea harului, în care se realizează unirea dintre divin și uman, Nunta. Ea corespunde lucrării anuale, numită Ziua Ispășirii.

Lucrarea finală, Ziua Ispășirii, nu mai depinde, ni se spune, de un timp profetic. Aceasta înseamnă că oricând o generație a poporului lui Dumnezeu ajunge la maturitatea oferită de Sanctuar, Nunta are loc.

Acum, fiecare încăpere a acestui Sanctuar are taina ei, iar Hristos oferă poporului Său din vremea sfârșitului cheia înțelegerii corecte a fiecăreia.

Pentru o lungă perioadă de timp, în Sfânta s-a desfășurat lucrarea lui Hristos, iar poporul plecat în fața aceluia tron a primit lumină și binecuvântare. Dar vine o vreme, în octombrie 1844, când lucrurile se schimbă dramatic în Sanctuar. Hristos părăsește lucrarea desfășurată acolo timp de secole, și trece la faza a doua a lucrării Sale, așa cum spune Daniel 8:14. El inaugurează lucrarea din Sfânta Sfințelor, descoperind taina evlaviei ca fiind șekina așezată în templul inimii.

În același timp, Sfânta este preluată de Potrivnicul și transformată în sediul tainei fărâdelegii, a urâciunii pustiirii. Iată descrierea, oferită nouă în 1845, chiar înainte ca acest popor să devină biserica de astăzi:

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu” (The Day-Star, 14 martie 1846).

Dacă revenirea lui Hristos nu poate avea loc fără Nunta Mielului, tot așa maturizarea Miresei nu se poate realiza fără înțelegerea acestei devastatoare amăgiri operate în Sanctuar.

În 1844, când Hristos a părăsit lucrarea din Sfânta, un mic grup de credincioși L-au urmat în Sfânta Sfințelor prin credință. Dar ei nu au știut ce se întâmplă în Sfânta odată cu plecarea lor. Nu au înțeles că acolo se instaurase taina nelegiuirii, urâciunea pustiirii, cu Baal dându-se drept Hristos și devenind campionul îndreptățirii prin credință.

Acest grup de credincioși au așteptat, în credința că Hristos îi va invita repede la lucrarea pe care El o realiza în Sfânta Sfințelor. Dar deoarece Mirele zăbovea, după opinia lor, ei au fost

amăgiți să se întoarcă la prima fază a lucrării lui Hristos, preluată acum de Satana. Ascultați:

„Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (The Day-Star, 14 martie 1846).

Viziunea aceasta este o hartă extrem de precisă a realităților prezente. Poporul advent devenit între timp Biserica Adventistă nu știe că se află sub magia „influenței nesfinte” a lui Baal mascat în Hristos. De aceea continuă să strige „Tată, dă-ne duhul Tău” către un tron pe care Hristos l-a părăsit de peste un secol și jumătate, în ciuda serioaselor avertismente pe care le-a primit de atunci încoace. Iată câteva dintre ele, care completează precis tragedia din viziunea primordială a tronurilor:

„Biserica a întors spatele călăuzirii lui Hristos, Conducătorul ei, și se îndreaptă repede spre Egipt” (5 T 217).

„A avut loc o despărțire de Dumnezeu, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea dintâi încă nu s-a produs” (The 1888 EGW Materials, 948).

„Baal va fi scopul, credința, religia unui dureros de mare număr dintre noi” (The 1888 EGW Materials, 948).

„Mulți vor sta la amvoanele noastre cu făclia profeției false în mâinile lor, aprinsă de la torța demonică a lui Satana” (TM 409)

Acum 2000 de ani, Hristos a vorbit generației noastre despre această teribilă realitate, în cuvinte cât se poate de clare:

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul. De aceea, când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit prorocul Daniel, „așezată în Locul Sfânt” – cine citește să înțeleagă! – atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți” (Mat 24:14.15).

Declarația aceasta din versetul 15 a stat ani de zile în hibernare, și nu a fost înțeleasă deoarece viziunea celor două tronuri a

fost neutralizată prin amputarea ultimei ei părți, în care se descrie exact traiectoria bisericii de după 1888. În plus, ea nu a avut puterea să ne impresioneze deoarece Hristos folosește expresiile vremii Lui vorbind despre cele două încăperi ale Sanctuarului. Noi astăzi spunem „Sfânta” și „Sfânta Sfințelor,” dar autorii cărților biblice folosesc expresiile „Locul Sfânt” și „Locul Preasfânt.” (1)

Prin urmare, Domnul Hristos a spus așa: „Când veți vedea urâciunea pustiirii așezată în Sfânta...”

Aceasta se referă exact la viziunea tronurilor, și mesajul este clar: „Când vi se vor deschide ochii să vedeți că vă aflați în Sfânta, unde Satana joacă rolul lui Hristos și suflă asupra voastră influența lui nesfântă, atunci să știți că sfârșitul este aproape.”

Vă rog să remarcați: Hristos nu spune că „urâciunea pustiirii” se va așeza în Sfânta atunci, în vremea sfârșitului. Ea **este** deja așezată acolo, iar sfârșitul va veni când noi **o vom vedea** așezată acolo. Cu alte cuvinte, când vi se vor deschide ochii să înțelegeți că Baal v-a păcălit și pe voi ca și pe părinții voștri spirituali din trecut, atunci veți părăsi Babilonul și vă veți întoarce în patria voastră, care este Sfânta Sfințelor, locul unde omenescul și divinul se unesc.

Acesta este factorul determinant care produce maturizarea Miresei lui Hristos. Așa se explică afirmația inspirată că solia 1888 este începutul luminii îngerului din Apocalips 18, care nu degeaba strigă: „Babilonul a ajuns o locuință a demonilor... ieșiți din el, poporul Meu!” Este ultima chemare a cerului să părăsim Sfânta și să trecem în Sfânta Sfințelor, acolo unde are loc Nunta.

Doar așa se explică de ce este necesar să trimită cerul, înainte de a veni „ziua aceea mare și înfricoșată,” pe Ilie, profetul specializat în demascarea închinării la Baal. Doar ochiul lui perceptiv poate sesiza vicleana țesătorie prin care Baal deghizat în Hristos ne ține plecați în fața unei lucrări pe care Hristos a părăsit-o demult.

În acest context, redeșteptarea înseamnă să deschidem ochii să vedem că „urâciunea pustiirii” se află demult așezată în Sfânta, prezentându-se ca fiind lucrarea autentică a lui Dumnezeu.

Iar reforma înseamnă să părăsim Sfânta și să trecem în Sfânta Sfintelor, adică să înțelegem că Hristos așteaptă să ne facă părtași de natură divină, să unească omenescul cu divinul, să încheie Marea Zi a Ispășirii cu generația în viață a poporului Său.

Toți cei care vor vedea „urâciunea pustiirii” așezată în Sfânta vor fugi la „muntele casei Domnului,” la scopul etern al lui Dumnezeu descoperit în Sanctuar, evitând astfel să piară în ruinele Babilonului cel mare, pe care biserica visează astăzi să-l vindece, și să producă mileniul de aur pe pământ alături de bisericile surori.

Babilonul nu poate fi vindecat (Ier 51:9), iar „urâciunea pustiirii” va spulbera civilizația umană și viața de pe Planeta Pământ, cu binecuvântarea bisericii lui Dumnezeu și a „îngerului bisericii Laodicea,” înger care se dovedește mai convins ca niciodată că este bogat și nu duce lipsă de nimic.

„Cine citește, să înțeleagă.”

(1) Câteva pasaje în care putem observa că autorii Bibliei folosesc expresia „Locul Sfânt” când vorbesc despre Sfânta, prima încăpere a Sanctuarului: Numeri 28:7; 1 Împărați 8:8; Ezechiel 42:14; Pavel vorbește la fel în Evrei 9:2.

CALEA ÎN SFÂNTA SFINTELOR

Astăzi auzim despre tot felul de planuri, strategii și tehnici care promet să pregătească poporul pentru a „sta în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu.” La prima vedere, ele par legitime și eficiente, dar la o analiză mai atentă toate au același defect major: nu arată calea în Sfânta Sfințelor.

Informațiile vitale oferite acestui popor chiar în zorii marii mișcări advente spuneau că adevărata credință, spre deosebire de religia simțămintelor, este ancorată în Sfânta Sfințelor, în deplin acord cu declarația lui Pavel: „... nădejdea care ne era pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător” (Evr 6:18-20).

Aceasta este credința autentică. Ea pătrunde „dincolo de perdeaua dinăuntrul templului,” iar perdeaua dinăuntrul templului despărțea Sfânta de Sfânta Sfințelor. Cele două încăperi ale sanctuarului reprezintă cele două faze ale lucrării lui Hristos: slujba zilnică (*daily*), și slujba anuală (*yearly*). Slujba zilnică asigură iertarea, cea anuală oferea curățirea.

Viziunea tronurilor ne-a avertizat că poporul nostru va părăsi credința de dincolo de perdea, și se va întoarce la lucrarea părăsită de Hristos în 1844. Va uita de slujba anuală, și va îmbrățișa slujba zilnică. Mai concret, va conta pe îndreptățirea prin credință pentru mântuire, și va repudia scopul etern al lui Dumnezeu de a uni din nou omenescul cu divinul, prin lucrarea de la sfârșitul anului, reprezentată de Sfânta Sfințelor.

O astfel de speranță, deși poate asigura mântuirea via mor-mânt, nu poate pregăti un popor „care să stea în picioare în ziua

cea mare a lui Dumnezeu.” Ea ar putea duce pe închinători în împărăție, dar nicidecum nu poate încheia marea controversă dintre Hristos și Satana.

După 1888, poporul nostru a abandonat treptat, „unul câte unul,” credința în Ziua Ispășirii pentru o generație în viață, și s-a întors tot mai mult către îndreptățirea prin credință, pe care o aclamau toate bisericile protestantismului popular. În limbajul metaforelor din viziune, s-a întors în fața tronului din Sfânta, alături de închinătorii care continuau să conteze pe îndreptățirea prin credință, lucrare părăsită de Hristos în 1844. Lucrarea din Sfânta Sfințelor a fost eclipsată și apoi părăsită în întregime, ceea ce face imposibil scopul lui Dumnezeu descris în Ezechiel 36:23.

Cu puțin timp înainte de 1888, Inspirația atrăgea din nou atenția poporului nostru că există o lucrare de ispășire în Sanctuarul ceresc, și că doar atunci când acest mare adevăr este văzut și înțeles, vom fi pregătiți pentru ziua cea mare a lui Dumnezeu:

„Toți trebuie să devină mai inteligenți cu privire la lucrarea ispășirii care se desfășoară în sanctuarul ceresc. Când acest mare adevăr este văzut și înțeles, cei care îl vor accepta vor lucra în armonie cu Hristos spre a pregăti un popor care să stea în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu, iar eforturile lor vor fi încununate de succes. Prin studiu, meditație și rugăciune, poporul lui Dumnezeu va fi ridicat deasupra lucrurilor obișnuite, deasupra gândurilor și emoțiilor pământești, fiind aduși în armonie cu Hristos și marea Sa lucrare de curățire a sanctuarului ceresc de păcatele poporului. Credința lor va intra cu El în sanctuar, iar închinătorii de pe pământ își vor revizui cu grijă viața, comparând caracterul lor cu marele standard al neprihănirii” (5T 575).

Dar acest lucru nu s-a întâmplat. Marele adevăr al scopului etern al lui Dumnezeu în Sanctuar nu a fost văzut și înțeles. Poporul nu și-a „trimis” credința în Sanctuar, și astfel nu este „adus în armonie cu Hristos și marea Sa lucrare de curățire a Sanctuarului ceresc de păcatele poporului.”

Când a venit solia 1888, oamenii cu nume din biserică nu au văzut nicio lumină în solia îngerului al treilea, care „arăta calea în Sfânta Sfințelor.”

Vorbind despre cei care au refuzat primele două solii înger-ești, sora White oferă prețioase informații despre scopul soliei 1888, despre „strigătul de la miezul nopții,” acela de a arăta calea în Sfânta Sfințelor, dincolo de perdea:

„Cei care au respins prima solie nu au putut beneficia de a doua; nu au beneficiat nici de strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre prin credință cu Isus în Sfânta Sfințelor din sanctuarul ceresc. Și respingând cele două solii anterioare, și-au întunecat atât de mult înțelegerea, încât nu au mai văzut lumină în solia îngerului al treilea, care arată calea în Sfânta Sfințelor” (Early Writings, 260).

Excepțional de clar și precis. Solia îngerului al treilea arată calea în Sfânta Sfințelor. Strigătul de la miezul nopții, care produce trezirea fecioarelor, pregătește poporul să intre cu Hristos la Nuntă.

De ce este nevoie astăzi din nou de solia îngerului al treilea, și de strigarea de la miezul nopții? Deoarece, evident, poporul nostru nu îl urmează pe Hristos în Sfânta Sfințelor, nu mai vede calea care duce dincolo de perdea, locul unde omenescul și divinul se unesc. Nunta Mielului depinde de dispoziția poporului lui Dumnezeu de a-L urma pe înainte-mergătorul nostru dincolo de perdea. Aceasta este singura ancoră, în furtuna teologică în care se scufundă întreaga omenire.

Dar, spunea Inspirația la câțiva ani după 1888, „drapelul purtat de toți cei care proclamă solia îngerului al treilea este acoperit cu o altă culoare, care realmente îl omoară. Aceasta se întâmplă acum” (The EGW 1888 Materials, 1486).

Care este culoarea care omoară realmente solia îngerului al treilea, drapelul purtat de „toți” cei care susțin că proclamă solia

îngerului al treilea? Nimic altceva decât că solia 1888 este îndreptăţirea prin credinţă, pe care toată lumea o acceptă şi o predică. Este o întoarcere în Sfânta, la prima fază a lucrării lui Hristos, părăsită în 1844, dar pe care Baal a preluat-o, dându-se drept Hristos.

Calea nouă şi vie deschisă de Hristos duce neapărat „dincolo de perdea,” în Sfânta Sfintelor, unde trebuie să fie oficiată căsătoria, adică unirea dintre divin şi uman pentru poporul lui Dumnezeu. Profeţia din Ezechiel 36:23 îşi aşteaptă încă împlinirea. Ea depinde vital de un popor luminat, care va înţelege că solia 1888 este lumina de pe singura cărare autentică şi legitimă, calea consacrată către desăvârşirea creştină, realizată în locul prea sfânt al noului legământ.

Trăim astăzi cea mai serioasă încheştare între Hypostasis şi Icabod din toate timpurile, o bătălie teribilă de o parte şi alta a perdelei din Sanctuar care va duce la externalizarea Ierarhiei, în încercarea ei de a împiedica Nunta Mielului.

Nu este vremea ca poporul nostru să fie lăsat să audă solia 1888, care arată calea în Sfânta Sfintelor?

ZIUA CEA MAI IMPORTANTĂ

Toate speranțele poporului lui Dumnezeu sunt legate de a doua venire a lui Hristos, revenire care, destul de tulburător, pare să se îndepărteze cu fiecare an ce trece. Dacă, așa cum credeau pionierii mișcării advente, judecata a început în toamna lui 1844, cum se explică faptul că a trecut un secol și jumătate fără ca ea să se încheie? Este această credință o expresie a naivității teologice a mileriților, sau există un motiv serios pentru întârzierea Mirelui?

Temelia și stâlpul central al credinței advente este o corectă înțelegere a lui Daniel 8,14: „Până vor trece 2300 de seri și dimineți, apoi sfântul locaș va fi curățit.” Unele traduceri spun „îndreptățit,” „refăcut,” sau „restaurat” în loc de „curățit.” Dar oricare ar fi sensul cuvântului din original, este clar că operațiunea privește sanctuarul noului legământ, care trebuie să fie „curățit” sau „refăcut” înainte ca istoria păcatului să poată fi încheiată.

Prin urmare, „fericita nădejde” a adventismului ar trebui să fie ziua ispășirii, sau judecata de cercetare pentru cei vii, și nu a doua venire a lui Hristos. Totuși, realitatea tristă este că acest subiect a fost ca și inexistent în ultima sută de ani. Este drept că despre judecata de cercetare, în general, se mai vorbește prin campaniile de evanghelizare, dar conceptul este folosit mai mult pentru a motiva luarea unei decizii bazate pe teamă.

Ziua ispășirii pentru cei vii este nu numai geniul adventismului în oceanul de confuzie doctrinală al Babilonului, ci este evenimentul unic care blochează a doua venire a lui Hristos și singura soluție pentru refacerea, sau curățirea sanctuarului.

În serviciul ceremonial din vechime, care era „umbră” realităților viitoare ale planului de mântuire, ziua cea mai importantă, care dădea semnificație și sens tuturor activităților de

peste an, era ziua ispășirii. În această zi, spunea Domnul, „se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Leviticul 16,30). Este important că, deși în cursul anului se aducea jertfă pentru fiecare păcat, sângele acesteia nu ștergea păcatul, ci doar îl transfera asupra sanctuarului. Prin urmare, păcătosul sau întreaga adunare erau doar iertați prin aducerea jertfei și nicidecum curățiți sau eliberați de păcat.

Concluzia acestui fapt nu poate scăpa nimănui: Jertfa pentru păcat și ziua ispășirii nu pot exista una fără alta. Iertarea nu avea nici o valoare fără curățirea de păcat, iar la ziua ispășirii nu puteau participa decât cei care fuseseră iertați în cursul anului.

Actul principal în simbolistica zilei ispășirii era înlăturarea, sau ștergerea păcatelor poporului adunate asupra sanctuarului de-a lungul anului, iar reprezentarea grafică a acestei acumulări era perdeaua dinlăuntru, stropită cu sângele jertfelor aduse de popor. Această perdea a milei, deși permitea ca omul și Dumnezeu să rămână într-o plăcută și necesară vecinătate temporară, era totuși impedimentul major pentru scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, acela de a „locui în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt, până la om” (DA 161).

Perdeaua despărțea fatal pe om de Dumnezeu. Dar ea era întreținută tocmai de neputința poporului de a vedea că scopul sanctuarului era această unire vitală, care era temelia guvernării divine, atât de violent contestată de Lucifer. Căci atâta timp cât poporul alegea calea rebeliunii, perdeaua trebuia să rămână. În ziua ispășirii, curățirea sanctuarului prefigura tocmai eliminarea acestei necesități a perdelei, care despărțea pe om de Dumnezeu. O adunare sfântă se unea cu un Dumnezeu sfânt, iar rolul mijlocirii înceta.

Acestea sunt semnificațiile profunde care dau sens doctrinei sanctuarului și fac din solia adventă adevăr prezent pentru ultima generație. Serviciul ceremonial vorbea despre Hristos, iar Hristos

vorbea despre Mireasa Lui, o ultimă generație a poporului Său, numită Rămășița, care va accepta cererea de logodnă, ca apoi să poată chema la ospățul nunții Mielului pe locuitorii acestei lumi confuze și disperate.

Dar ceva tragic s-a întâmplat cu solia și misiunea noastră. În anul 1887 Dumnezeu comunica poporului Său că „foarte curând” judecata care începuse în 1844 pentru cei morți, va trece la cei vii. În acest punct, istoric și conceptual, mesajul nostru s-a frânt. În loc să înțelegem că ziua ispășirii era o lucrare de ștergere a păcatelor poporului lui Dumnezeu, așa cum era ea descrisă în Leviticul 16, noi am ales calea compromisului cu lumea cultă a Babilonului, susținând destul de palid că ziua ispășirii nu era decât o trecere în revistă a cazurilor copiilor lui Dumnezeu. Și nici așa nu am fost prea hotărâți, căci nu doream să deranjăm credințele lumii evanghelice. Deoarece ei cred că sufletul omului la moarte se duce direct în cer, o verificare juridică a cazului vieții lui nu mai avea nici un sens, iar insistența noastră devenea puerilă. Am apreciat mai mult aprobarea savanților lumii decât solia specială care făcuse din noi un popor. Așa s-a întâmplat că sanctuarul a ajuns o doctrină prăfuită și incomodă, „uscată și nefolositoare” după expresia teologilor lumii, un simplu element de decor, care să ne deosebească de alte biserici creștine.

Fără o corectă înțelegere a sanctuarului, sabatul nu mai înseamnă mare lucru, reforma sanitară rămâne doar o cale de a obține câțiva ani în plus, iar a doua venire este amânată *sine die*, spre nedumerirea fiecărei noi generații de adventiști. Ceea ce făcuse din noi un popor cu adevăr prezent pentru vremea sfârșitului a devenit piatra de poticnire de care se împiedică mereu zidarii contemporani. Căci fără această piatră unghiulară, nu va fi nici cetate, nici Nou Ierusalim, nici Mireasă și nici nuntă.

Nunta este unirea dintre divin și uman

Taina „ținută ascunsă” timp de veacuri nu era un accesoriu al

planului de mântuire, ci temelia guvernării universale a lui Dumnezeu. „Hristos în voi” nu era o soluție de conjunctură, inventată cu ocazia căderii în păcat. Nu era o manevră care să spele rușinea eșecului lui Dumnezeu în creațiune. Sanctuarul, locul unde omul și Dumnezeu devin una, este nucleul întregii creații inteligente, pe care se sprijină guvernarea divină și de care depind bunăstarea, fericirea și libertatea familiei lui Dumnezeu.

Cum putea Creatorul să populeze universul cu ființe care să-L numească Tată, fără ca ele să fie părtașe de natura Sa? Nu se putea nicidecum altfel decât ca Duhul Sfânt să locuiască în ele: „Nu știți că voi sunteți templul Duhului Sfânt?”

Adam și Eva au fost creați conform scopului lui Dumnezeu „din veacuri veșnice,” ca niște temple pentru Prezența Divină, în care natura umană și cea divină erau una. Haina de lumină care îi acoperea nu era o radiație a materiei, ci efectul vizibil al părtășiei cu natura divină. Când Adam a ales versiunea șarpelui despre adevăr, a spus de fapt că el crede că se poate trăi și fără Dumnezeu locuind „în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt, până la om.” Despărțirea a fost iremediabilă. În acest moment natura umană și cea divină s-au despărțit. Ca a doua venire a lui Hristos să poată avea loc, omenirea trebuie adusă exact în acest loc, adică la nuntă. Dar Mireasa lui Hristos nu știe mai nimic despre „destinul înalt pus în fața fiecărui suflet.” Noi deplângem astăzi faptul că „iudeii nu au înțeles înseamnăta clădirii la care priveau cu atâta mândrie.” Înțelegem noi astăzi înseamnăta sanctuarului ceresc, care a făcut din noi un popor și ne-a propulsat cu întreita solie îngerească pe scena internațională? Sau ne este jenă tocmai de solia care a dat caracter și substanță celor trei îngeri din Apocalipsa, și care în mod sigur va face să se pogoare din cer cu mare putere „un alt înger” care va lumina pământul cu slava lui?

Confuzia cu privire la scopul și efectul zilei ispășirii a generat o altă capcană majoră în teologia rămășiței. Cum și când va

fi eliberat poporul lui Dumnezeu din ultima generație de păcat? Era evident că „nimic întinat” nu poate intra în cer. Ani de zile am propovăduit o ștergere progresivă a păcatului, care venea odată cu mărturisirea și transferarea lui asupra sanctuarului ceresc. Am nutrit o speranță secretă că păcatele mărturisite au fost șterse, iar singura dificultate ar fi cele pe care nu reușeam, sau nu voiam să le părăsim.

Această soluție ridică totuși o problemă insurmontabilă: oameni continuă să se nască și să vină la Hristos, situație în care ștergerea păcatelor nu poate avea loc niciodată.

Observându-ne bâlbâiala și dispoziția spre compromis, lumea evanghelică ne-a îmbiat către o soluție mai simplă și foarte plăcută: Nu trebuie decât să credeți în Isus, deoarece păcatul va fi șters la a doua venire a lui Hristos, când va „suna trâmbița.” Sau, după alții, la răpire. Până atunci, nici vorbă de biruință asupra păcatului sau plinătate a lui Hristos. Această poziție este astăzi preponderentă în lumea teologică adventistă, deși ea neagă:

a) principiul secerișului, care spune că nu poate avea loc recoltarea până când holda nu este coaptă,

b) principiul nunții, care spune că nu poate exista nuntă pînă cînd Mireasa nu s-a pregătit, ca să poată fi îmbrăcată cu haine de in subțire, strălucitor și curat (adică haina aceea pe care au pierdut-o primii părinți) și neagă fatal

c) doctrina sanctuarului, care spune că Marele Preot trebuie să șteargă păcatele poporului înainte de a părăsi sfînta sfintelor, spre a îmbrăca haina de Împărat al împăraților și Domn al domnilor.

Nuntă și ospăț

Neglijența, sau chiar nepăsarea cu care am tratat adevărul nostru fundamental despre sanctuar, ne-a împiedicat să vedem deosebirea clară dintre chemarea la nuntă și chemarea la ospățul nunții Mielului.

Chemarea la nuntă se adresează exclusiv Miresei lui Hristos, bisericii rămășiței, pe care noi o numim Laodicea. Este o chemare la ziua ispășirii, la unirea cu natura divină, pentru ca poporul lui Dumnezeu să ajungă „plin de toată plinătatea lui Hristos.” Iar „plinătatea lui Hristos” era „Tatăl, care locuiește în Mine,” era „Eu nu fac nimic de la Mine Însumi,” era „cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine.” Ioan spune în Apocalipsa că nunta Mielului nu are loc decât atunci când mireasa este gata.

Chemarea la ospățul nunții Mielului se adresează lumii, o ultimă avertizare și invitație că se pot bucura de efectele inestimabile ale lucrării lui Hristos fără bani și fără plată. Este ceea ce noi numim „marea strigare,” o ultimă și fantastică posibilitate, care va electriza și zgudui din temelii ordinea acestei lumi.

Confuzia în care ne-a adus compromisul nostru ne face să depunem eforturi susținute de a invita lumea la ospățul nunții Mielului, fără ca nunta să aibă loc. În timp ce respingem chemarea la nuntă, ne jucăm de-a marea strigare și ne entuziasmăm copilărește că suntem pe locul trei sau patru în câștigarea de suflete, alergând să ajungem din urmă pe Martorii lui Iehova, pe Mormoni sau Penticostali, copiindu-le metodele și invidiind duhul care le dă un așa succes.

Nu ar fi mai potrivit să acceptăm chemarea la nuntă, ca milioanele de creștini sinceri din Babilon să poată fi invitați la ospățul nunții? Glasul ca de tunet al locuitorilor universului anunță că a venit nunta Mielului, deoarece Soția Lui s-a pregătit, iar îngerul îl invită pe Ioan să scrie despre fericirea celor chemați la ospățul nunții.

Când este gata mireasa?

La patruzeci de ani de la începerea zilei ispășirii pentru cei morți în Hristos, Dumnezeu anunță poporul Său, printr-o „foarte prețioasă solie” trimisă prin frații Waggoner și Jones, care urmărea să aducă „mai proeminent” în fața lumii farmecul

inegalabil al Mirelui divin, că a sosit timpul ca Mireasa lui Hristos să lase lucrurile începătoare ale credinței și să treacă la cele desăvârșite. Cu alte cuvinte, să lase imaturitatea copilăriei, căci Mirele divin așteaptă nunta. Dar pețitorii au fost batjocoriți și izgoniți. Hristos a fost din nou răstignit, iar Duhul Său insultat. Era clar, Mireasa dorea prăjiturile de la nuntă, aștepta să meargă pe străzi de aur și era dispusă chiar să cheme lumea la ospăț, dar nu dorea *nunta*, care însemna unirea dintre natura umană și cea divină, conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Așa se face că ziua ispășirii pentru cei vii a fost amânată și continuă să aștepte.

Noi ne putem permite astăzi, cu riscuri enorme, să ne facem că nu auzim glasul de „tunet” din Apocalipsa 19, care ne dă soluția la încropeala laodiceană, că mireasa nu va fi gata decât atunci când va avea haine strălucitoare și curate, acelea din Eden, iar aceste haine nu sunt rodul efortului ei. Ei „i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat” care nu poate fi decât rezultatul ștergerii păcatelor, o binecuvântare a zilei ispășirii pentru cei vii, a ploii târzii.

Oferta aceasta măreață stă încă la ușa noastră. Laodicea nu poate produce marea strigare, indiferent câți bani sau cât efort ar investi în evanghelizare, căci ea are nevoie urgentă să accepte chemarea la nuntă. Ea nu poate batjocori Mirele, refuzându-I oferta de căsătorie, și în același timp să spere că va fi binecuvântată în efortul misionar. Să nu uităm că strămoșii noștri spirituali „băteau marea și uscatul” să facă un convertit, iar Hristos le spunea că ei sunt logodiți cu altcineva, care nu era Tatăl Său. Doctrina noastră de temelie spune că planul de mântuire se încheie în sfânta sfintelor, acolo unde omul și Dumnezeu devin una. Dacă vrem să oferim lumii binecuvântata comoară încredințată nouă, nu putem să închidem ochii în fața avertizării solemne:

„O redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru ca popor este cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră” (GW 370).

ȘTERGEREA PĂCATELOR

Când are loc ștergerea păcatelor pentru urmașii lui Hristos din ultima generație?

Biserica are o vastă diversitate de opinii la acest subiect, dar ele pot fi încadrate în trei mari categorii.

- Unii cred că păcatele sunt șterse în momentul mărturisirii lor. Este un proces care se desfășoară pe parcursul întregii vieți. Un păcat mărturisit și părăsit este șters, nu se mai repetă, iar interesul este ca toate păcatele să fie mărturisite, și deci șterse, până când vine clipa revenirii lui Hristos, clipă care trebuie să găsească și ultimul păcat mărturisit și șters.

- Alții cred că ștergerea păcatelor are loc în timpul, sau imediat după judecata de cercetare, și că se face individual, pe măsură ce fiecare caz a ajuns înaintea tribunalului ceresc. De aceea unii sunt foarte confuzi cu privire la viața lor de credință, întrebându-se dacă nu cumva cazul lor a ajuns deja la judecată, verdictul este negativ (știu ei ce fel de viață duc) și prin urmare ce rost mai are să se joace de-a religia sabat de sabat.

- Iar alții cred că ștergerea păcatelor are loc la a doua venire, mai precis la înălțare, în momentul când trupul acesta muritor va fi îmbrăcat în nemurire. Ei susțin că pe pământ, în actuala stare de nelegiuire, nu este posibil să trăiești fără păcat, și astfel plasează ștergerea păcatelor în momentul părăsirii planetei, ca o cerință obligatorie pentru noile condiții ale împărăției luminii.

În lumina soliei neprihănirii lui Hristos, niciuna dintre aceste soluții nu este acceptabilă, și de aceea voi prezenta trei argumente scripturistice care, sper, vor aduce claritate la acest

subiect, precum și un nou interes pentru studierea acestui eveniment epocal și iminent.

Ziua Ispășirii din sistemul ceremonial

Datorită opiniei general acceptate că sistemul ceremonial din vechime reprezintă planul de mântuire, voi aduce primul argument din acest domeniu familiar poporului nostru.

În tip, planul de mântuire decurgea astfel: Pe parcursul întregului an, păcătosul venea cu animalul de jertfă la poarta templului, își mărturisea păcatul pe capul victimei pe care el însuși o sacrifică, iar preotul de serviciu lua din sângele animalului și stropea cu el anumite componente ale templului. Aceasta era o reprezentare a transferului de vinovăție asupra sanctuarului, astfel ca păcătosul să nu moară până când avea loc lucrarea foarte importantă a curățirii sanctuarului, a ștergerii păcatelor acumulate peste an.

Păcatul nu era șters în momentul mărturisirii și aducerii jertfei. El rămânea în contul păcătosului până la ziua ispășirii, fiind doar consemnată prin sânge, în sanctuar, dispoziția lui de a renunța la acel păcat. Mielul de jertfă nu făcea decât să ofere o protecție provizorie, până când avea loc lucrarea autentică de rezolvare a păcatelor.

La sfârșitul anului se desfășura cea mai importantă lucrare a întregului plan, o lucrare solemnă și înfricoșată, de care depindea soarta fiecăruia, și chiar a națiunii întregi. Era Ziua Ispășirii, ziua când păcatele înregistrate în sanctuar erau eliminate, îndepărtate, șterse, aruncate în marea uitării. Fără această lucrare, păcătoșii ar fi suportat consecințele păcatului lor, chiar dacă el fusese mărturisit în timpul anului. Acea mărturisire nu ștergea păcatul, ci doar consemna în sanctuar dorința păcătosului ca acel păcat să beneficieze de ștergerea realizată în Ziua Ispășirii. Iar Ziua Ispășirii chiar de acest aspect se ocupa, de curățirea poporului, de eliberarea lui de păcat:

„Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Lev 16:30).

Acest verset important nu permite scurtătura ieftină prin care unii susțin că în Ziua Ispășirii se realiza doar curățirea Sanctuarului, poporul fiind deja curat în acea zi datorită jertfelor aduse în tot timpul anului. Versetul spune clar că ispășirea era pentru popor, că se realiza o „ispășire pentru voi, ca să vă curățiți,” și că în urma acestei ispășiri, oamenii erau „curățiți de toate păcatele,” evident, cele mărturisite odată cu aducerea jertfei la Sanctuar.

Prin urmare, păcatele nu erau șterse în timpul anului, când erau mărturisite la poarta sanctuarului, ci doar în Ziua Ispășirii, la sfârșitul anului, odată pentru tot poporul. Sistemul ceremonial fiind umbra planului de mântuire, putem afirma cu certitudine că păcatele nu sunt șterse odată cu mărturisirea lor, ci în Ziua Ispășirii, care, pentru cei morți a început în 1844, iar pentru o generație în viață încă nu a avut loc, din păcate și spre rușinea noastră.

Iosua și Îngerul

Al doilea argument în favoarea ștergerii păcatelor se găsește în cartea profetului Zaharia, unde se specifică cu mare precizie natura instantanee a eliberării poporului de păcat. Iată pasajul integral:

„El (Îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea Îngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l pârască. Domnul a zis Satanei: ‘Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?’ Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: ‘Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!’ Apoi i-a zis lui Iosua: ‘Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de

sărbătoare!’ Eu am zis: ‘Să i se pună pe cap o mitră curată!’ și i-au pus o mitră curată pe cap, și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea acolo” (Zah 3:1-5).

Că acest pasaj se referă la Ziua Ispășirii finale este indubitabil, în lumina faptului că toate generațiile de credincioși au fost realmente curățite de păcat abia în 1844, când a început Ziua Ispășirii pentru cei morți. Spiritul Profeției ne ajută să înțelegem că această poziție este justificată:

„Viziunea lui Zaharia despre Iosua și Îngerul se aplică cu deosebită forță experienței poporului lui Dumnezeu de la sfârșitul marii zile a ispășirii. Biserica rămășiței va trece printr-o mare încercare și suferință. Cei care țin poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus vor simți ura balaurului și a oștilor sale. Satana consideră pe toți locuitorii lumii ca fiind supușii lui, el a obținut controlul asupra bisericilor apostaziate; dar există o mică grupare care se împotrivesc supremației lui. Dacă ar putea să-i șteargă de pe fața pământului, triumful lui ar fi complet. Așa cum el a influențat națiunile păgâne să nimicească pe Israel, tot așa în viitorul apropiat el va stârni puterile nelegiuite ale pământului să nimicească poporul lui Dumnezeu. Toți vor fi somați să dea ascultare edictelor omenești opuse legii lui Dumnezeu. Cei care vor fi loiali lui Dumnezeu și adevărului vor fi amenințați, acuzați și proscriși. Vor fi ‘dați în mâinile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii’ lor” (5T472).

Aceste detalii sunt plasate clar în contextul ultimelor zile ale istoriei păcatului. Ascultați cum continuă:

„Singura lor speranță este în mila lui Dumnezeu; singura lor apărare este rugăciunea. Așa cum Iosua stătea în fața Îngerului, tot așa biserica rămășiței, cu inimă zdrobită și credință aprinsă, va cere iertare și eliberare prin Isus, Avocatul lor. Ei sunt cu totul conștienți de păcătoșenia vieții lor, ei văd slăbiciunea și nevrednicia lor, și când privesc asupra lor, sunt aduși aproape la disperare. Ispititorul se află acolo spre a-i acuza, așa cum

stătea alături de Iosua spre a i se împotrivi. El arată la hainele lor murdare, caracterele lor defectuoase. El expune slăbiciunile și nebunia lor, ingratitudea lor păcătoasă, neasemănarea lor cu Hristos, care a dezonorat pe Răscumpărătorul lor. El se luptă să le zdrobească sufletele cu gândul că situația lor este fără speranță, că petele întinării lor nu vor fi niciodată spălate. El speră să le distrugă credința ca ei să cedeze ispitirilor lui, să renunțe la consacrarea lor față de Dumnezeu și să primească semnul fiarei” (5T473).

Astfel, chiar în imediata proximitate a decretului duminical și a semnului fiarei, poporul lui Dumnezeu se află în situația marelui preot Iosua, îmbrăcat cu „haine murdare,” fără haina neprihănirii lui Hristos, fără părtășia de natură divină, fără sigiliul lui Dumnezeu asupra lor. Deși mărturisite și consemnate în Sanctuar, păcatele lor nu sunt șterse, iar legea nu este „scrisă” în minte și inimă.

Această situație este însă remediată de o acțiune creatoare a cerului, numită ștergerea păcatelor, Ziua Ispășirii pentru cei vii, sau Ziua Ispășirii finale. Ea se realizează într-o clipă, ca urmare a decretului divin, și este o acțiune creatoare care nu cere timp îndelungat sau eforturi din partea beneficiarilor.

Da, pregătirea poporului pentru acest moment a fost îndelungată, progresivă, deoarece oamenii nu suportau descoperirea brutală a stării lor de alienare, iar Duhul Sfânt a trebuit să lucreze cu mare delicatețe ca vasul de lut să nu se prăbușească.

Dar odată încheiată această lucrare de convingere despre „păcat, neprihănire și judecată,” drumul este deschis pentru lucrarea creatoare, de o clipă, a ștergerii păcatelor și unirii dintre cele două naturi, umană și divină. Abia acum poporul lui Dumnezeu, ca Iosua, este îmbrăcat cu haine de sărbătoare:

„În timp ce poporul lui Dumnezeu își umilește sufletele înaintea lui Dumnezeu, cerând curăție de inimă, se dă porunca: ‘Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el,’ și se aud cuvintele pline

de speranță: ‘Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare!’ Haina fără pată a neprihănirii lui Hristos este așezată asupra copiilor lui Dumnezeu încercați, ispitiți, și totuși credincioși. Rămășița disprețuită este îmbrăcată în haine de sărbătoare, spre a nu mai fi niciodată întinată de murdăriile lumii. Numele lor sunt păstrate în cartea vieții Mielului, înscriși printre credincioșii tuturor veacurilor” (5T475).

O dovadă puternică pentru credința că ștergerea păcatelor se realizează imediat înaintea evenimentelor finale se găsește în următorul pasaj:

„În acest timp de strâmtorare, Satana agită pe cei răi, și ei se strâng în jurul poporului lui Dumnezeu spre a-l distruge. Dar el nu știe că în dreptul numelui lor din cărțile cerești a fost scris ‘iertat.’ El nu știe că a fost dată porunca: ‘Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el,’ că ei au fost îmbrăcați cu ‘haine de sărbătoare,’ și că pe capetele lor a fost așezată ‘o mitră curată’” (HS 156).

Astfel, înainte de a începe timpul de strâmtorare, are loc în inimile credincioșilor o lucrare complexă, descrisă în trei componente: ștergerea păcatelor („Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el”), unirea cu natura divină („te îmbrac cu haine de sărbătoare”), și sigilarea („Să i se pună pe cap o mitră curată”).

Această lucrare complexă este reversul situației grave create de căderea lui Adam. Alegând să se despartă de natura divină, deconectându-se de la izvorul vieții, Adam a pierdut haina strălucitoare generată de prezența naturii divine, prin Duhul Sfânt, în el, a pierdut mitra curată de administrator al cerului pe această planetă, și s-a trezit îmbrăcat în hainele murdare generate de legea păcatului și a morții, sub controlul unui dezastruos sistem de operare, la cheremul îngerilor răi.

Ziua Ispășirii finale pune capăt acestei ordini produse de păcat, aducând pe cei credincioși înapoi la haina de slavă, la părtășia cu natura divină, făcând din ei „terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului” ca să slujească spre slava Sa.

Pasajul din Zaharia despre Iosua și Îngerul se încheie punctând încă o dată că lucrarea nu se face progresiv, pe parcursul întregii vieți, ci „într-o singură zi,” adică Marea Zi a Ispășirii finale, la sfârșitul planului de mântuire:

„Căci iată că numai spre piatra aceasta pe care am pus-o înaintea lui Iosua, sunt îndreptați șapte ochi; iată, Eu Însuși voi săpa ce trebuie săpat pe ea, zice Domnul oștirilor; și într-o singură zi voi înlătura nelegiuirea țării acesteia” (Zah 3:9).

Mireasa și hainele de în subțire

Al treilea argument în favoarea ștergerii păcatelor la sfârșitul planului de mântuire, dar înainte de revenirea lui Hristos, se găsește în Apocalips 19, și el urmează exact același tipar generat de doctrina sanctuarului ca și celelalte două prezentate anterior.

Iată pasajul integral:

„Și din scaunul de domnie a ieșit un glas, care zicea: ‘Lăudați pe Dumnezeuul nostru, toți robii Lui, voi care vă temeți de El, mici și mari!’ și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: ‘Aleluia! Domnul, Dumnezeuul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor, și curat’ (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților)” (Apoc 19:5-8).

Ce eveniment special produce această mare bucurie din jurul tronului lui Dumnezeu? Ce anume justifică declarația triumfătoare a locuitorilor cerului că „Domnul, Dumnezeuul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească”?

Răspunsul este: „A venit nunta Mielului.”

Dacă „nunta” este unirea dintre divinitate și umanitate, așa cum ni se spune în Parabole (COL 307), înseamnă că aici este vorba de lucrarea specifică a Zilei Ispășirii, realizată în Sfânta Sfințelor o singură dată la sfârșitul anului, pentru tot poporul lui

Dumnezeu, în care păcatele erau șterse și avea loc unirea dintre Dumnezeu și om, unire stricată prin păcat. Nelegiuirile poporului – care stau ca un zid de despărțire între Dumnezeu și om (Isa 59:1-2) – sunt îndepărtate, iar Dumnezeu Se întoarce din nou în templul Său, locul locuinței Sale.

Nunta are loc, așa cum sugerează pasajul, când sunt îndeplinite două condiții:

Prima condiție, mireasa trebuie să se pregătească. Nunta nu poate avea loc fără ca mireasa să primească rochia de nuntă, iar mireasa nu poate primi rochia de nuntă dacă nu este pregătită pentru un asemenea eveniment.

A doua condiție, ei trebuie să i se dea să se îmbrace cu „în subțire, strălucitor și curat,” o inițiativă complet în afara posibilităților sau capacităților ei. Haina de nuntă nu se capătă prin subterfugii, nu se câștigă, nu se cumpără și nu se împrumută. Este un dar exclusiv al cerului, realizat prin puterea creatoare a Duhului Sfânt venit în templul inimii să unească natura umană cu cea divină.

În ce constă pregătirea miresei? Răspunsul la această întrebare este singura explicație pentru lunga întârziere a nunții Mielului, singura explicație pentru ocolul de 120 de ani al bisericii rămășiței prin pustia păcatului.

Mireasa este pregătită de nuntă când primește solia neprihănirii lui Hristos, o înțelege, o apreciază și ajunge astfel să descopere „taina lui Hristos,” secretul vieții Lui biruitoare. Ea capătă astfel „credința lui Isus,” anume că la originea vieții Lui de biruință asupra păcatului se afla locuirea Tatălui în El.

Hristos știa că nu poate face nimic fără unirea cu natura divină: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi” (Ioan 5:30); „Nu fac nimic de la Mine Însumi” (Ioan 8:33); „Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14:10).

Timp de un secol, mireasa a executat toate numerele de echilibristică spirituală sugerate de teologia Babilonului sau

inventate de savanții Ierusalimului, cu gândul mai mult la tortul festiv decât la haina de nuntă. Dar fără succes. Nu a primit hainele de sărbătoare, iar nunta a trebuit mereu amânată.

Și totuși, Ioan vede mireasa pregătită și nunta realizată, ceea ce înseamnă că rămășița, indiferent cât de consistentă numeric ar fi ea, va fi cu certitudine îmbrăcată în haine de sărbătoare. Ea își va recunoaște atitudinea de dispreț față de „solia neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea” trimisă de Dumnezeu prin frații Waggoner și Jones, va asculta apelul Martorului Credincios și astfel va birui așa cum a biruit Hristos.

Datorită acestei pregătiri, ei „i se dă” să se îmbrace cu „în subțire, strălucitor și curat.” Este exact aceeași acțiune descrisă în Zaharia, când marelui preot Iosua, ca reprezentant al poporului, i s-a oferit o haină de sărbătoare în locul hainelor murdare cu care era îmbrăcat.

În ambele situații se vorbește despre o înlocuire de haine, o dezbrăcare și îmbrăcare, și nicidecum despre o curățire a petelor murdare de pe hainele vechi. Ziua Ispășirii finale nu repară caractere defecte; ea instalează definitiv în templul inimii caracterul lui Dumnezeu, scrie Legea pe table de carne, unește două naturi diferite, făcând din ele un singur trup. Dumnezeu împlinește cu poporul Său legământul cel veșnic.

Contextul descoperă că nunta Mielului are loc înainte ca locuitorii pământului să se coalizeze spre a lupta împotriva lui Hristos: „și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui” (Apoc 19:19). Este marea bătălie spirituală de la Armaghedon împotriva caracterului lui Dumnezeu, caracter care stă gata să fie descoperit acum prin cei 144.000, oameni din toate „semințiile” fiilor Israelului spiritual, exact la fel cum a fost descoperit în Hristos.

Nunta — sau Ziua Ispășirii finale, este astfel evenimentul major care declanșează toată suita de evenimente finale,

culminând cu a doua venire. Deși nu știe dacă sau când a fost promulgat decretul prin care mireasa este îmbrăcată în haine de sărbătoare (vezi mai sus HS 156), Satana constată că această grupare începe să vorbească despre marea controversă la fel ca Hristos, expunând conspirația prin care este controlată omenirea. Această voce disidentă încurcă Planul, expunând temeliile iluzorii pe care este clădit Babilonul cel mare, falnica cetate a haldeilor spirituali moderni. Aceasta îl face să apeleze la măsuri de maximă urgență, ceea ce declanșează haosul la nivel planetar.

Acestea sunt doar trei dintre dovezile Scripturii că ștergerea păcatelor are loc în Ziua Ispășirii finale, și că este o componentă a operațiunii complexe, în trei părți, a acestei zile: eliberarea de păcat, unirea cu natura divină, sigilarea.

Singurul lucru care o împinge mereu în viitor este necredința și disprețul arătat soliei prin care Dumnezeu ne atrage atenția că sanctuarul și curățirea lui, „temelia și stâlpul central al credinței noastre,” sunt mistificate până la anihilare totală.

„ÎNTR-O SINGURĂ ZI”

„Căci iată că numai spre piatra aceasta, pe care am pus-o înaintea lui Iosua, sunt îndreptați șapte ochi; iată, Eu Însumi voi săpa ce trebuie săpat pe ea, zice Domnul oștirilor; și într-o singură zi voi înlătura nelegiuirea țării acesteia” (Zah 3:9).

Acest verset din cartea profetului Zaharia este partea finală a viziunii despre Iosua și îngerul. Viziunea oferă detalii despre lucrarea importantă pe care Dumnezeu o are de făcut cu poporul Său în Ziua Ispășirii finale. Este descris momentul în care Mireasa lui Hristos va fi îmbrăcată cu haine de in subțire, strălucitor și curat.

În ciuda credinței populare că haina neprihănirii lui Hristos este oferită la botez, la nașterea din nou, viziunea lui Zaharia despre marele preot Iosua spune că haina aceasta este oferită la Ziua Ispășirii, chiar înainte de închiderea harului. Când primește haina de sărbătoare, Iosua este încă îmbrăcat cu „haine murdare.” Iată o confirmare că viziunea privește Ziua Ispășirii finale, adică încheierea, realizarea, împlinirea ei finală cu biserica rămășiței:

„Viziunea lui Zaharia despre Iosua și îngerul se aplică în mod deosebit experienței poporului lui Dumnezeu în încheierea marii zile a ispășirii” (PK 587).

Apoi este descrisă desfășurarea acestei lucrări, realizate „într-o singură zi,” ziua Domnului, în care păcatele poporului Său sunt îndepărtate pentru totdeauna:

„În timp ce copiii lui Dumnezeu își umilesc sufletele, rugându-se pentru curăție de inimă, se dă porunca: ‘Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el,’ și sunt rostite cuvintele de speranță:

‘Tată că îndepărtez nelegiuirea de la tine, și te îmbrac în haină de sărbătoare.’

Ce înseamnă acest limbaj metaforic?

„Haina nepătată a neprihănirii lui Hristos este așezată asupra copiilor lui Dumnezeu, încercați, ispitiți, dar credincioși. Disprețuita rămășiță este îmbrăcată cu haine slăvite, spre a nu mai fi niciodată întinată de murdăriile lumii. Numele lor sunt păstrate în cartea vieții Mielului, alături de credincioșii tuturor veacurilor. Ei au rezistat atacurilor amăgitorului; răcnetul balaurului nu i-a făcut să renunțe la loialitatea lor. Acum ei sunt pentru eternitate la adăpost de vicleniile ispititorului. Păcatele lor sunt transferate asupra inițiatorului păcatului.”

Aici este prezentată o lucrare viitoare, care până în prezent nu a putut fi realizată, din păcate. Puteți asculta oricâte declarații bombastice despre neprihănirea prin credință, dacă ea nu este prezentată în detaliile descrise în acest pasaj inspirat, este deșertăciune și goană după vânt. De ani de zile se laudă acest popor că el a primit haina neprihănirii lui Hristos, că iubește și predică neprihănirea prin credință, fără să știe că haina este oferită în Ziua Ispășirii finale, după care s-a terminat cu păcatul din viața lor. Pasajul continuă:

„Acum rămășița nu este doar iertată și acceptată, dar și onorată. ‘O mitră curată’ este pusă pe frunțile lor. Ei vor fi împărați și preoți pentru Dumnezeu. În timp ce Satana năvălește cu acuzațiile lui, încercând să distrugă acel grup de oameni, îngeri sfinți, nevăzuți, trec printre ei și așează pe frunțile lor sigiliul viului Dumnezeu” (PK 591).

Aceasta este descrierea perfectă a Nunții Mielului, lucrare realizată „într-o singură zi,” și care atinge, în sfârșit, scopul etern al lui Dumnezeu în planul de mântuire: Încheierea întrupării lui Hristos. Taina lui Dumnezeu se încheie, iar omenirea are acum ultima ocazie să vadă ceea ce nu a reușit să vadă în Hristos timp de două milenii.

Trupul colectiv al lui Hristos este format, copiii Săi au ajuns „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu,” iar omenirea privește din nou Odrasla:

„Ascultă, deci, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi de slujbă, care stau înaintea ta – căci aceștia sunt niște oameni care vor sluji ca semne. Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla” (Zah 3:8).

În timp ce Dumnezeu aduce înaintea lumii soluția simplă la problema păcatului prin poporul Său devenit trupul colectiv al lui Hristos – Odrasla – Robul Domnului, diavolul personifică pe Hristos. Taina evlaviei și taina fărădelegii stau față în față, într-o ultimă încheștare de moarte. În această „singură zi” sunt clarificate nedumeririle milenare ale civilizației umane cu privire la marea controversă dintre Hristos și Satana.

Această „singură zi” este mai aproape decât ne imaginăm, și nu există motiv suficient de serios pentru generația prezentă a poporului lui Dumnezeu de a refuza încă o dată invitația la Nuntă.

ÎN CE FEL ESTE NOUL IERUSALIM MIREASA LUI HRISTOS?

„Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890).

În fața acestei declarații categorice, se ridică întrebarea: Autoarea acestui pasaj se încadrează și ea în afirmația că ultima solie de har va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă?

Sora White a fost categorică asupra unui lucru: Solia trimisă în 1888 prin frații Waggoner și Jones a fost „cu adevărat solia îngerului al treilea” (RH, 22 nov 1892). Această solie, spune dânsa, are o „slavă crescândă,” adică se dezvoltă, capătă dimensiuni și aspecte necunoscute mai înainte, și trebuie ținut pasul cu ea. Când a declarat că „marea strigare a și început” prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, dânsa specifica un element esențial: „Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH, 1 apr 1890).

Dacă solia „neprihănirii lui Hristos” a început în 1888 la Minneapolis, și reprezintă începutul soliei îngerului din Apocalips 18, înseamnă neapărat că trebuie să apară elemente noi în înțelegerea noastră despre sanctuar, dacă suntem dispuși să înaintăm în „slava ei crescândă.” Altfel o vom numi lumină falsă.

Cum a reacționat sora White în fața acestei realități? A înaintat ea „în slava crescândă a soliei? Sau a numit-o și ea „lumină falsă”?

Avem în față o dovadă uimitoare că sora White a înaintat în „slava crescândă” a soliei îngerului al treilea, și a apărât această lumină chiar cu riscul să fie abandonată de toți prietenii ei din conducerea bisericii. Da, a riscat chiar să fie expulzată în Australia de dragul ei.

Înainte de 1888, poziția bisericii referitoare la Nuntă, Mireasă și curățirea sanctuarului era aceea descrisă în Marea Luptă, capitolul „În Sfânta Sfintelor,” redată astfel:

„În parabolă, când mirele a venit, ‘cele ce au fost gata au intrat cu el la nuntă.’ Venirea marelui arătată aici are loc înainte de nuntă. Nunta reprezintă primirea de către Hristos a Împărăției Sale. Sfânta cetate, Noul Ierusalim, care este capitala și reprezentanta împărăției, este numită ‘mireasa, soția Marelui.’ Îngerul i-a spus lui Ioan: ‘Vino aici și-ți voi arăta mireasa, soția Marelui.’ ‘El m-a dus în Duhul, zice profetul, și mi-a arătat cetatea cea mare, Ierusalimul cel sfânt, coborând din cer de la Dumnezeu’ (Apoc 21:9-10).

„Atunci este clar că mireasa reprezintă Cetatea cea sfântă, iar fecioarele care merg în întâmpinarea Marelui sunt simbolul bisericii. În Apocalipsa, se spune despre poporul lui Dumnezeu că este oaspete la masa de nuntă (Apoc. 19,9). Dacă sunt oaspeți, nu pot fi reprezentați și prin mireasă. Hristos, așa cum declarase profetul Daniel, va primi de la Cel Îmbătrânit de zile în ceruri ‘stăpânirea, slava și împărăția;’ El va primi Noul Ierusalim, capitala Împărăției Sale, ‘pregătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei’ (Dan. 7,14; Apoc. 21,2). După ce a primit Împărăția, va veni în slava Sa, ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor, pentru mântuirea poporului Său, care trebuie să ‘stea cu Avraam, Isaac și Iacov,’ la masă în Împărăția Sa (Matei 8,11; Luca 22,30), pentru a participa la masa nunții Mielului.

„Vestirea ‘Iată Mirele vine,’ din vara anului 1844, a făcut ca mii de oameni să aștepte venirea imediată a Domnului. La timpul cuvenit, mirele a venit, dar nu pe pământ, cum așteptau

oamenii, ci la Cel Îmbătrânit de zile în ceruri, la nuntă, să-Și primească Împărăția. ‘Cele care erau gata, au intrat cu El la nuntă și s-a încuiat ușa.’ Ei nu puteau fi prezenți în persoană la nuntă, deoarece ea are loc în ceruri, în timp ce ei sunt pe pământ. Urmășii lui Hristos trebuie ‘să aștepte pe Domnul când Se va întoarce de la nuntă’ (Luca 12,36). Însă trebuie să înțeleagă lucrarea Lui și să-L urmeze prin credință atunci când intră înaintea lui Dumnezeu. În sensul acesta se spune că ei merg la nuntă. (GC 426-427).

Prin urmare, când au fost scrise aceste rânduri (cartea a fost publicată în 1888), aceasta era lumina despre sanctuar: Mireasa este Noul Ierusalim ca cetate, în sens material, iar viitorii ei locuitori, poporul lui Dumnezeu, sunt oaspeții la nuntă. Deci, ei nu puteau fi și oaspeți și Mireasă în același timp.

Biserica a rămas la această interpretare până în ziua de azi. Nimic nu s-a schimbat. Nimeni nu se întreabă de ce Mirele, dacă a primit Împărăția în 1844, nu vine la ospăț, iar Dumnezeu încă nu a început să împărățească (Apoc 19:6). Aceasta ridică o altă și extrem de serioasă întrebare:

Dacă Mireasa este o cetate materială, în cer, și nu este pregătită, atunci de ce a avut loc nunta în 1844? Nunta are loc doar atunci când Mireasa este pregătită. Dacă Nunta a avut loc în 1844, aceasta înseamnă că Sfânta cetate era pregătită, că atunci i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, și astfel Dumnezeu trebuia să înceapă să împărățească, iar Hristos să înceteze lucrarea de Mijlocitor, înainte ca harul să se încheie. Dacă harul nu s-a încheiat, iar Hristos este încă mijlocitor în Sfânta Sfintelor, atunci este clar că Nunta nu a avut loc; mai precis, nu Noul Ierusalim, ca cetate, este Mireasa.

Nu reproșăm sorei White sau pionierilor că nu au înțeles corect, la acea dată, alegoriile Scripturii la acest subiect, și au luat prea literal descrierea Noului Ierusalim. Acela era adevărul atunci, și el trebuia proclamat așa cum era înțeles. Era adevăr prezent.

În octombrie 1888, lumină a venit din cer despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Solia 1888 era „cu adevărat solia îngerului al treilea,” un început care trebuia să se dezvolte în „solia celui alt înger” care să lumineze pământul cu slava lui.”

A ținut sora White pasul cu lumina? A înaintat ea în „slava crescândă a soliei îngerului al treilea,” sau doar a recomandat altora?

Să vedem.

În timpul sesiunii CG din 1888, ascultând predicile celor doi mesageri, sora White exclama uneori: „Fraților, aici este mare lumină.” A fost zdrobită când a constatat că liderii bisericii se împotrivesc luminii și batjocoresc pe mesageri. Era hotărâtă să părăsească sesiunea în toiul ei, dar îngerul Domnului a oprit-o, explicându-i că acolo poporul repetă revolta lui Core, Datan și Abiram, și că este nevoie de prezența ei în tabără. A rămas, doar ca să constate „furia satanică” împotriva a ceea ce ea spunea că este „mare lumină.”

Imediat după sesiune, dânsa a plecat împreună cu Jones și Waggoner să viziteze adunările de tabără, spre „a da poporului o șansă,” dacă cei din poziții de răspundere nu apreciază lumina. A avut astfel ocazia să asculte și să analizeze solia, să urmărească reacția poporului și să constate maniera de lucru a Duhului. A fost uimită și încântată. Niciodată nu mai văzuse o asemenea redeșteptare autentică, dar lipsită de excitații inutile. Duhul lui Dumnezeu Se „revărsa ca un val” peste popor, sub puternica predicare a neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, taina lui Dumnezeu în trup păcătos.

Ea a făcut declarații publice că este de partea soliei, ca toată biserica să știe că Dumnezeu avea intenții serioase la Minneapolis:

„Când Domnul a dat fraților mei povara proclamării acestei solii, eu m-am simțit nespus de recunoscătoare față de Dumnezeu, căci am știut că solia este pentru acest timp” (3 SM 173).

„Am călătorit din loc în loc, participând la adunări unde a fost prezentată solia neprihănirii lui Hristos. Am considerat un privilegiu să stau alături de frații mei și să-mi dau mărturia în solia pentru acest timp” (RH, 18 martie 1890).

Jones, Waggoner și Prescott înțeleseseră că Hristos a fost Fratele mai mare al unei noi familii, divino-umane, primul om „înviat” din moartea despre care se vorbise în Eden. Pavel spune răspicat că Hristos este cel întâi-născut dintre cei morți:

„El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea” (Col 1:18).

Din exilul australian ea a început să scrie altfel despre sanctuar. În Parabolele Domnului Hristos (COL), dânsa spune că nunta nu este o ceremonie prin care Hristos primește Noul Ierusalim ca moștenire a coroanei, așa cum scrisese în Marea Luptă (GC), publicată în 1888. Nunta, spune dânsa în COL 307, este unirea dintre divin și uman. Aceasta este o evidentă înaintare în slava crescândă a soliei, o poziție pe care biserica nu o cunoscuse înainte de 1888. Noul limbaj era fără ambiguități:

„Atât în Vechiul cât și în Noul Testament, legătura căsătoriei este folosită pentru a reprezenta unirea sfântă și iubitoare dintre Hristos și poporul Său. Pentru Isus, bucuria sărbătorii de nuntă vorbea despre desfătarea ce va domni în ziua când El Își va aduce mireasa în casa Tatălui și când cei răscumparați și Răscumpăratul vor sta la masa de la nunta Mielului. El zice: ‚Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeuul tău de tine.’ ‚Nu te vor mai numi ‚Părăsită...’ ci te vor numi ‚Plăcerea Mea este în ea...’ căci Domnul Își pune plăcerea în tine.’ ‚Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine’ (Isa 62,5.4; Țef 3,17). Când i s-a dat o viziune asupra lucrurilor cerești, apostolul Ioan a scris: ‚Am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor

tunete puternice, care zice: „Aleluia! Domnul, Dumnezeuul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm. Să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soția Lui s-a pregătit.’ „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului” (Apoc. 19,6.7.9) (DA 151).

Acum avea o nouă înțelegere a scopului sanctuarului, complet străină de imaginea descrisă în GC:

„Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său” (DA 161).

Așa ceva nu scria în Marea Luptă. De ce? Deoarece dânsa primise lumina cu bucurie, și înaintase „în slava crescândă” a soliei îngerului al treilea.

Lumina crește, și oricine nu crește împreună cu ea o va numi lumină falsă. În plus, va rămânea plecat în fața unui idol, în fața unei statui care nu poate ajuta.

O statuie a rămas, pentru biserica rămășiței, poziția despre Templu și Nuntă exprimată în capitolul „În Sfânta Sfințelor” din GC. Da, este o credință măreață a trecutului, care a însemnat mult pentru pionierii adventiști. Dar a venit lumină adițională, iar autoarea acelei poziții a mers înainte, chiar dacă se părea că toți au părăsit-o. Deși frații o acuzau că „sora White s-a schimbat,” ea știa că ceea ce a trimis Domnul în 1888 este începutul luminii îngerului a cărui slavă va lumina pământul. De aceea și-a făcut obrazul ca o cremene, riscând să fie discreditată și evitată.

Desigur, nu se ajungea aici dacă pionierii interpretau corect Noul Ierusalim ca o pildă pentru scopul lui Dumnezeu cu biserica Sa, poporul Său.

Mulți se întreabă de ce nu a corectat dânsa poziția din Marea Luptă, dacă lumina venită după 1888 impunea o astfel de restructurare dramatică a poziției vechi.

Răspunsul este evident pentru oricine cunoaște Scriptura. Hristos a schimbat radical sistemul ceremonial, schimbare care poate fi numită abandonare totală, pentru noi. Capitolul 5 din Matei este elocvent: „Ați auzit că s-a zis: ‘Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte.’ Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt” (Mat 5:38-39).

De ce nu a luat Domnul Hristos inițiativa de a modifica scrierile lui Moise, spre a se potrivi noii Sale interpretări? Vocea care vorbea acum în El nu era Același Spirit care vorbise lui Moise? De ce se contrazice? De ce nu a făcut corecturile necesare?

Din două motive simple. Primul, ca o dovadă pentru noi că adevărul vine în cantități mici, spre a nu aliena pe destinatarii lui. El dorește să ne ajute să înțelegem că în spatele metaforelor se ascund adevăruri profunde, și astfel să nu ne hazardăm cu o evaluare la prima vedere. Al doilea, spre a ne oferi o platformă sigură pe care să stăm, atunci când nu dorim să înaintăm în slava crescândă a luminii. Când poporul dorește să stea tare la vechile hotare, unica lui siguranță este adevărul vechi, așa neînțeles și rudimentar cum este el.

Așa părea adevărul înainte de 1888, că Mireasa reprezintă Noul Ierusalim, și că Nunta înseamnă o ceremonie prin care Domnul Hristos primește cheia și proprietatea acelei cetăți de aur. Doar atât puteau înțelege în acel punct al istoriei, și a fost bine că s-au ținut de el. Fuseseră chemați la ușa sanctuarului și rugați să aștepte puțin, deoarece Hristos intrase la Nuntă. Nu au înțeles că Nunta însemna ștergerea păcatelor pentru cei morți în

Hristos, deși credeau că aceasta a început în 1844. Nu înțelegeau natura legământului cel veșnic, și cum ar fi posibil ca legea să fie scrisă în inimile unui popor care acum se odihnește în Hristos.

În 1888 venise timpul pentru trecerea „judecății” la cei vii, și astfel era nevoie de înțelegerea faptului că „nunta reprezintă unirea dintre divin și uman” (COL 307). Altfel, nimeni nu ar fi venit la Nuntă.

Solia a venit, dar, spre dezamăgirea cerului, Mireasa nu a voit să înainteze „în slava crescândă” a soliei îngerului al treilea, în ciuda celei mai solide acreditări a solilor, sprijiniți masiv și fără ezitări de cea mai autorizată voce din adventismul tuturor timpurilor.

De atunci, unul câte unul am părăsit pe Hristos în lucrarea Sa din Sfânta Sfintelor, unde așteaptă să încheie legământul cel veșnic cu biserica Sa. De ce? Deoarece credem că Nunta nu ne privește, deoarece a avut loc în 1844 între Hristos și Noul Ierusalim.

Alături de multe altele, acesta este un exemplu, o confirmare a adevărului că solia îngerului al treilea va fi numită lumină falsă de către cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă. Iar poziția curajoasă a sorei White este o dovadă de netăgăduit că ea a înaintat în acea lumină, fără de care pământul nu va fi niciodată luminat de slava lui Dumnezeu.

Pentru cei care nu doresc să înainteze în slava crescândă a soliei, singura variantă sănătoasă este să stea pe platforma adevărilor începătoare, în speranța că vor fi dispuși să crească, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat. Aceasta, evident, dacă între timp nu vor începe să numească adevărul prezent „lumină falsă,” convinși că dețin poziția corectă despre Sanctuar și Nuntă.

EFECTUL STRIGĂRII DE LA MIEZUL NOPTII: CERNEREA

Strigarea de la miezul nopții, că Mirele vine din nou spre a conecta pe poporul Său la izvorul vieții, produce în biserică o situație extrem de neplăcută. Ea dă peste cap munca asiduă a generații de pastori și administratori, care au luptat să păstreze în biserică pacea și armonia, buna conviețuire dintre grâu și neghină, o minimă decență comportamentală sub umbrela sloganului „unitate în diversitate.”

Și a funcționat. Discrepanțele dintre cele două clase nu au fost vizibile, deoarece ambele „au o credință curată” (COL 406) provenită din devotament pentru mișcarea adventă și doctrinele ei specifice. În plus, ambele categorii sunt lipsite de slava lui Dumnezeu, adică nu au devenit încă „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu,” așa cum a fost Fratele lor mai mare. Ele toate sunt „fecioare” dar nu „Mireasa.” Adică nu L-au „cunoscut” pe iubitul inimii lor așa cum recomandă Scriptura, acea „cunoaștere” care produce o făptură nouă.

Când răsună strigarea că Mirele dorește să ducă fecioarele la altar, la părtășia de natură divină, zguduirea și cernerea separă ceea ce înainte părea unitate, produce conflict acolo unde noi credeam că este armonie, aduce sabie acolo unde noi visam și doream pace. Apar două categorii de credincioși imposibil de armonizat, și astfel se spulberă visul și efortul multor frați care astăzi luptă pe orice cale spre a împiedica strigarea să ajungă la urechile turmei lor.

Marea Strigare „a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos,” iar trezirea fecioarelor pune în evidență ceea ce până atunci nu se vedea, și anume faptul că Hristos mai are de făcut o mare lucrare înainte de a putea reveni în slavă. El trebuie să pregătească un grup de credincioși prin care Dumnezeu, necunoscut în lume, să poată fi „sfințit” în noi sub ochii oamenilor. Atunci „neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul” (Eze 36:23) și milioane vor întoarce spatele lui Baal.

Întrebarea care așteaptă un răspuns urgent este: De ce, când se aude strigarea, iar fecioarele se deșteaptă, unele devin „neînțelepte”? Dacă toate erau „fecioare,” dacă toate aveau „considerație pentru adevăr,” dacă „nu erau ipocrite” și „au apărut și susținut adevărul” (COL 411), de ce oare unele se trezesc „neînțelepte” și sunt cernute – adică nu pot participa la Nuntă? De ce unele au „ulei” suficient, iar altele nu?

Răspunsul oferit de inspirație nu a prea fost băgat în seamă de poporul lui Dumnezeu, deși el descoperă cu claritate una dintre cele mai serioase slăbiciuni ale mesajului adventist actual. Ascultați:

„Duhul lucrează asupra inimii omului în măsura în care acesta dorește și consimte ca Duhul să implanteze în el o natură nouă, dar cei reprezentați prin fecioarele neînțelepte au fost mulțumiți cu o lucrare superficială. Ei nu cunosc pe Dumnezeu. Nu au studiat caracterul Lui, nu au avut comuniune cu El, deci ei nu cunosc, nu știu cum să se încreadă în El, cum să privească la El și să trăiască” (COL 411).

Iată deci problema reală a fecioarelor devenite neînțelepte: Nu au dorit și nu au consimțit ca Duhul să implanteze în ele natura divină; nu au studiat caracterul lui Dumnezeu, pe care nu-l cunosc; au fost mulțumite cu o lucrare superficială, considerând că iertarea, îndreptățirea, este tot ce trebuie spre a onora pe Mire.

De ce oare nu au dorit și nu au consimțit ca Duhul „să implanteze în ele o natură nouă”? Pentru simplul fapt că nu li s-a spus

că Dumnezeu așteaptă așa ceva. Predicarea adventistă — unica lor sursă de informare spirituală — nu a avut nimic de spus despre părtășia de natură divină, despre scopul etern al lui Dumnezeu, despre intenția Duhului de a reveni în locuința Sa, după modelul Omului Isus Hristos. Tot ce au știut ei a fost că îndreptățirea prin credință este și solia îngerului al treilea, și evanghelia curată. Au dormit liniștiți, așteptând să vină Domnul și să-i ia la cer.

Când crezi că îndreptățirea este totul, și nu știi că Duhul urmărește să implanteze o nouă natură, urmările sunt previzibile, și ele oglindesc foarte bine starea bisericii de azi:

„Slujirea lor înaintea lui Dumnezeu degenerază în formalism: ‘Stau înaintea ta ca popor al Meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă după poftele lor’ Ezechiel 33,31” (COL 411).

Care sunt „poftele” acestui popor al lui Dumnezeu din ziua de azi? Ei doresc să fie îndreptățiți prin credință, dar să trăiască după îndemnurile firii pământești. Aceasta este „caracteristica specială” a poporului vremii sfârșitului:

„Apostolul Pavel subliniază faptul că aceasta va fi caracteristica deosebită a acelor care vor trăi chiar înaintea revenirii Domnului Hristos. El spune că ‘în zilele din urmă vor veni vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine... iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea’ 2 Timotei 3,1-5” (COL 411).

O „formă de evlavie” înseamnă să stai agățat între Romani 7 și Romani 8, între controlul legii păcatului și libertatea legii Duhului de viață în Hristos. Înseamnă să trăiești după îndemnurile firii pământești, dar să declari că trăiești după îndemnurile Duhului. Să declari că primești și predici solia îngerului al treilea, deși crezi că ea este îndreptățirea prin credință.

Duhul nu poate lucra asupra noastră, dacă nu înțelegem că scopul Lui este să „implanteze” în noi o natură nouă. Nici chiar interesul zelos pentru cunoașterea lui Dumnezeu nu folosește,

dacă nu pricepem că această cunoaștere este oferită doar celor care acceptă să fie făcuți părtași de natură divină:

„Făgăduințe mari și prețioase ne-au fost făcute, dar ele sunt oferite doar în măsura în care obținem o cunoaștere a lui Dumnezeu. Această cunoaștere este dată celor care devin părtași de natură divină” (ST 30 nov 1904).

Astfel, în momentul în care se produce trezirea în biserica rămasășiei, fecioarele deja au decis dacă doresc sau nu doresc să fie conectate la izvorul vieții. Momentul trezirii nu mai permite luarea niciunei decizii, ci doar o teribilă zguduire și cernerea, separarea dintre grâu și neghină. Fecioarele înțelepte pășesc în camera de nuntă, acolo unde umanul și divinul se întâlnesc din nou. Ispășirea are loc, iar scopul etern al lui Dumnezeu este realizat, deoarece El a reușit să facă din biserica Sa „continuarea întrupării lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709).

Prin urmare, Marea Strigare care deja a început în biserică, și care cheamă poporul la o decizie cu privire la acest scop etern al lui Dumnezeu, trage o linie de despărțire în mijlocul evlaviei fără putere, punând pe fiecare în fața unei solemne hotărâri: Ești de acord să fii făcut partaș de natură divină?

CARACTERUL LUI DUMNEZEU ÎN 1888

Mulți se întreabă ce legătură există între solia 1888 și caracterul lui Dumnezeu. O cercetare atentă a manuscriselor 1888 descoperă mai multe lucruri interesante: 1) descoperirea soliei foarte prețioase a început cu dilema veche de când marea controversă – „Atunci, de ce legea?” 2) subiectul a fost deturnat de mai marii noștri pe o linie moartă – „Care lege?” 3) EGW nu s-a lăsat amăgită de manevra lui Satana, numind cu insistență solia ca fiind despre „neprihănirea lui Hristos” și 4) ea a identificat solia ca fiind începutul mării strigări.

Dar cel mai interesant lucru este faptul că, deși ea nu a participat la prezentarea soliei decât ca un spectator fascinat și plin de entuziasm (martori oculari povestesc despre ea, stând pe primul rând, aplecată în față, ascultând atentă prezentările lui Waggoner și rostind din când în când: „Fraților, aici este mare lumină”) predicile ei de la acea sesiune abundă de apeluri către cunoașterea caracterului lui Dumnezeu. Iată câteva pasaje:

„Cum Îl putem înțelege pe Dumnezeu? Cum Îl putem cunoaște pe Tatăl nostru? Noi trebuie să-L strigăm cu numele drag de Tată. Cum vom reuși să-L cunoaștem pe El și puterea dragostei Sale?

Tot universul privea cu profund interes. De ce? Între puterea întunericului și Prințul luminii urma să se dea marea bătălie. Satana lucra permanent să-și consolideze puterea. În ce consta puterea lui? El afirma că este prințul acestei lumi și își exercita puterea asupra locuitorilor lumii. El exercita această putere

într-un asemenea mod măiastru, astfel ca oamenii să nu Îl poată recunoaște pe Dumnezeu. El dorea ca fiii oamenilor să capete o asemenea imagine despre lucrarea lui, încât să fie fascinați de puterea lui. Făcând așa, el așeza permanent pe Dumnezeu într-o lumină greșită. El Îl prezenta ca fiind un Dumnezeu nedrept, lipsit de milă. El agita permanent mințile așa ca ei să aibă o imagine incorectă despre Dumnezeu” (1888 Materials 75).

De ce oare nu a vorbit ea despre neprihănirea prin credință – doar aceasta era solia – ci a insistat așa de mult pe caracterul lui Dumnezeu? Ne vine greu să credem că a fost o întâmplare. Noi credem că, în acest moment crucial, Duhul Sfânt confirma că avem nevoie să înțelegem că neprihănirea lui Hristos este același lucru cu caracterul lui Dumnezeu revelat în trup. Aceasta era ultima lumină a harului vindecător pe care biserica trebuia să o cunoască înainte de ștergerea păcatelor.

Ea continuă astfel pasajul de mai sus:

„Cum putea Dumnezeu să fie prezentat corect în fața lumii? Cum Se putea face El cunoscut ca fiind un Dumnezeu al dragostei, plin de îndurare, amabilitate și milă? Cum putea lumea să afle acest lucru? Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, iar El urma să prezinte lumii caracterul lui Dumnezeu.”

„SĂ-I FACĂ ȘI SĂ-I PĂSTREZE NEPRIHĂNIȚI”

Imediat după Minneapolis, împreună cu Jones și Waggoner, Ellen White a început să viziteze adunările de tabără cu scopul de „a da o șansă poporului,” dacă cei din poziții de răspundere nu doresc să primească ceea ce ea numea „o foarte prețioasă solie” trimisă în 1888 prin frații Waggoner și Jones. Inima ei vibra de emoție și îngrijorare. Emoție, deoarece îngerul o avertizase despre importanța copleșitoare a soliei, și îngrijorare, din cauza opoziției îndârjite cu care solia era tratată în inima lucrării de la Battle Creek. Ea știa ce consecințe teribile poate avea rebeliunea atunci când Dumnezeu trimite raze prețioase de lumină.

Pe măsură ce asculta pe „solii delegați ai lui Hristos” prezentând solia în fața adunărilor pe care le vizitau, convingerea ei că solia este adevăr prezent pentru ultima generație se întărea tot mai mult. Conceptele despre neprihănirea lui Hristos se conturau tot mai pronunțat, înțelegând că Dumnezeu încerca să Se descopere corect poporului rămășiței. Pana ei devenea tot mai insistentă că solia nu era despre îndreptățirea prin credință, așa cum presupunea Uriah Smith, ci despre caracterul lui Dumnezeu. Articolul ei publicat în Semnele Timpului din 20 ianuarie 1890 a fost scris, probabil, cu un an înainte, dacă ținem seamă de procedura relativ lentă a publicării articolelor de revistă în acel timp. Astfel, la un an după Minneapolis, ea deja atrăgea atenția că prețioasele raze de lumină deschid orizonturi nebănuite în creștinism. Iată ce spunea ea în articolul amintit:

„Satana căuta să oprească orice rază de lumină care venea de la tronul lui Dumnezeu. El căuta să împrăști umbrele lui pe tot pământul, pentru ca oamenii să nu mai cunoască imaginea adevărată a caracterului lui Dumnezeu și astfel cunoștința de Dumnezeu să fie uitată pe pământ. El a amestecat în așa măsură adevărul de importanță vitală cu eroarea, încât acesta și-a pierdut semnificația. Legea lui Iehova a fost împovărată cu cerințe și tradiții, iar Dumnezeu a fost prezentat ca fiind sever, exigent, răzbunător și arbitrar. A fost prezentat ca unul care se bucură când creaturile Sale suferă. Chiar atributele care aparțin caracterului lui Satana au fost prezentate de cel rău în așa fel încât să se creadă că aparțin caracterului lui Dumnezeu. Isus a venit pentru a-i învăța pe oameni despre Tatăl, pentru a-L prezenta corect înaintea copiilor căzuți de pe pământ.”

Apoi ea leagă imediat eforturile lui Satana de a prezenta greșit caracterul lui Dumnezeu de maniera în care Hristos operează schimbări în natura umană:

„Singurul mod prin care putea să-i facă și să-i păstreze neprihăniți pe oameni era să Se facă vizibil și familiar ochilor lor, așa încât oamenii să poată obține mântuirea pe care El a adus-o, devenind părtași de natura Sa divină.”

Limbajul ei simplu pentru îndreptățire și sfințire este „să-i facă și să-i păstreze neprihăniți.” Cum? Făcându-i părtași de natură divină. Nu aceasta este taina evlaviei? Paragraful de încheiere este cum nu se poate mai clar:

„Hristos a înălțat caracterul lui Dumnezeu, atribuindu-i lauda și realizarea întregului scop al misiunii Sale pe pământ – să-i facă pe oameni drepți prin descoperirea lui Dumnezeu” (ST 20 ianuarie 1890).

Nu aceasta ar trebui să fie și misiunea bisericii?

AUTORUL PĂCATULUI ȘI FALSURILE LUI CELEBRE

Deși evită să-și semneze capodopera, Satana nu a reușit să ascundă complet de ochii lumii realitatea că el este autorul păcatului. Prin politica periculoasă pe care a folosit-o împotriva lui Hristos, el s-a demască singur. Stârnind pe oameni să respingă legea lui Dumnezeu descoperită în trup omenesc, el și-a expus scopurile și metodele, practicile și caracterul.

Cu toate acestea, poporul lui Dumnezeu din acea vreme nu reușea să priceapă realitatea elementară. Ascultați:

„Printre iudei exista credința larg răspândită că păcatul este pedepsit în această viață. Fiecare suferință era privită ca o pedeapsă pentru vreo faptă rea, a celui lovit sau a părinților lui. Este adevărat că toate suferințele izvorăsc din călcarea legii lui Dumnezeu, dar acest adevăr fusese pervertit. Satana, autorul păcatului și al tuturor urmărilor lui, făcuse pe oameni să privească la suferință și moarte ca venind de la Dumnezeu – o pedeapsă arbitrară datorată păcatului. Din această cauză, cel asupra căruia se abătea vreo suferință sau nenorocire trebuia să suporte și povara de a fi socotit ca un mare păcătos. Astfel era pregătită calea pentru ca iudeii să-L respingă pe Isus. Cel care ,suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui’ era privit de iudei ca fiind ,pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit;’ de aceea ei nu L-au băgat în seamă (Isa 53:3-5)” (DA 470).

Un paragraf plin de învățături pentru generația prezentă, nu?

1 – Credința că suferința fizică, calamitățile sau moartea sunt pedepse pentru păcat, este falsă.

2 – Credința că toate suferințele vin, direct sau indirect, din călcarea legii lui Dumnezeu, este corectă.

3 – Dar acest adevăr a fost pervertit!

Și a fost atât de pervertit, încât astăzi biserica este profund afectată de erezia mortală produsă de pervertirea acestui adevăr. Doctrina că suferința și moartea vin de la Dumnezeu ca o pedeapsă pentru păcat este susținută de mulți teologi și profesori din școlile noastre. Singura diferență față de credința brută a iudeilor este că doctrina a fost modelată după etica adventistă, conform căreia Dumnezeu nu găsește plăcere în asemenea fapte, și că apelează la ele doar ca o ultimă soluție.

Paragraful continuă magistral:

„Astfel era pregătită calea pentru ca iudeii să-L respingă pe Isus.”

Exact aceeași mentalitate despre păcat și moarte pregătește calea pentru respingerea Solului legământului acum, când El Se pregătește să intre deodată în templul Său. Satana a pervertit scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, iar noi am adoptat minciuna lui că păcatul nu omoară pe nimeni, și că este nevoie de intervenția lui Dumnezeu pentru distrugerea lui. Este adevărat că toți păcătoșii vor pieri, dar nu pentru că Dumnezeu îi omoară, ci pentru că aceasta este consecința firească a deconectării de la izvorul vieții. Efectele ei au fost blocate de jertfa Fiului lui Dumnezeu în Sanctuarul ceresc, și vor fi anulate pentru cei care sunt de acord să fie reconectați la natura divină. Pentru ceilalți, suspendarea a fost provizorie, iar consecința devine efectivă doar atunci când omenirea va afla că moartea este rezultatul firesc al despărțirii de natura divină.

Solul legământului nu va fi invitat în templul inimii nicio dată, atât timp cât nutrim credința că moartea este provocată de Dumnezeu ca o pedeapsă pentru păcat. Legea nu poate fi impri-mată peste o asemenea aberație, căci în împărăția luminii forța sau amenințarea cu forța nu au absolut nici un loc. Dragostea nu

poate fi poruncită și nici obținută pe căi reprobabile. Dumnezeu nu se ocupă cu păcălirea gloatelor pentru a le aduce în împărăție. Toți cei care vor păși pe străzile Noului Ierusalim trebuie să înțeleagă astăzi că viața veșnică este „aceasta, să Te cunoască pe Tine.”

Autorul păcatului nu este încă dispus să-și semneze opera. Din contră, și-a perfecționat arta de a îndrepta ochii oamenilor spre Dumnezeu ca sursă a suferinței și morții. El semnează cu numele lui Dumnezeu toate tablourile nimicirilor globale, folosind pe cei mai destoinici și talentați savanți ai poporului ales. Aceștia, invocând autoritatea academică, spun bisericii și lumii că dezastrele sunt provocate de Dumnezeu, conform învățăturii Bibliei. Astfel este pregătită calea pentru ca acest popor să-L respingă pe Hristos pentru ultima oară.

Scena este pregătită pentru ultima mare amăgire, când grupul restrâns al păzitorilor adevărului va fi adus în situația de a fi „disprețuit și părăsit de oameni,” iar majoritatea poporului lui Dumnezeu să creadă că ei sunt pedepsiți, loviți de Dumnezeu și smeriți.

Până nu vom înțelege că Satana este nu numai autorul păcatului, ci și al tuturor urmărilor lui, adică suferința și moartea, ne va fi greu – dacă nu imposibil – să vedem vreo virtute în calea consacrată către desăvârșirea creștină.

DREPTATEA ȘI MILA LUI DUMNEZEU

Poate Dumnezeu să fie drept și în același timp să ierte pe călcătorii legii Sale? În ce fel dreptatea și mila se unesc în caracterul lui Dumnezeu?

Până la venirea lui Hristos, caracterul divin prezentat în Scriptură este de o violență fără măsură, iar mila este rezervată doar pentru cei dispuși să cedeze orbește în fața cerințelor drepte ale legii.

Vorbind despre felul în care funcționa legea lui Moise, Pavel spune: „Cine a călcat Legea lui Moise, este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori” (Evr 10:28). „Fără milă,” ați remarcat expresia.

Descriind profetic sigilarea poporului lui Dumnezeu din ultima generație, Ezechiel descrie astfel desfășurarea evenimentului:

„Și iată că au venit șase oameni de pe drumul porții de sus dinspre miazănoapte, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in, și cu o călimară la brâu. Au venit și s-au așezat lângă altarul din aramă... și el a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina din in și care avea călimara la brâu.

„Domnul i-a zis: ‚Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo.’ Iar celorlalți le-a zis, în auzul meu: ‚Treceți după el în cetate, și loviți; ochiul vostru să fie fără milă, și să nu vă îndurați! Ucideți,

și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu cel Sfânt!’ Ei au început cu bătrânii, care erau înaintea Templului” (Eze 9:1-6).

Aceeași expresie, „fără milă,” este folosită și aici, ca și în alte locuri, peste tot în Vechiul Testament. Diavolul a speculat indispoziția oamenilor de a asculta glasul iubirii, punând dreptatea în conflict cu mila lui Dumnezeu. Așa s-a trezit biserica în capcana mortală a mistificării caracterului și guvernării divine. Tatăl nostru ceresc, milos și îndurător, a fost prezentat ca un tiran insensibil, care tratează pe copiii Săi ca pe niște vrăjmași, mereu în căutare de dovezi și argumente spre a aplica dreptatea, legea.

Misiunea lui Hristos a fost aceea de a demonstra că Tatăl nu este într-o misiune de nimicire a păcătoșilor, ci de salvare, de recuperare din păcat. Mila Sa infinită nu anulează, nu evită, nu reinterpretează și nu înlocuiește dreptatea, legea.

Legea descoperă caracterul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu Se angajează să scrie acest caracter în mintea și inima tuturor acelora care cred, înțeleg și doresc acest lucru. Legea este un zid de foc în jurul celor care o iubesc, împiedicând păcatul să producă roadele lui dătătoare de moarte.

Omul firesc vede în Scriptură doar aplicarea dreptății fără milă, deoarece el nu știe decât de frică, nu reacționează decât la amenințarea cu forța, și nu respectă decât puterea armată. El nu are niciun respect pentru legea împărătească a libertății bazată pe neprihănire și dragoste.

Omul spiritual vede în Scriptură puterea divină în misiune de recuperare a păcătoșilor, lucrare desfășurată în total acord cu principiile neprihănirii, de o milă și îndurare infinită, fără amenințare cu folosirea forței.

Chiar în mijlocul violenței din Vechiul Testament se află un caz explicit despre rolul și funcționarea milei, îndurării, sub legea implacabilă a sistemului ceremonial. Cazul cuprinde toate

elementele și argumentele necesare unei judecăți drepte și complete.

Împăratul lui Israel se relaxează pe terasa palatului și privește indiscret prin vecini, unde o vecină tocmai își făcea toaleta. Trimite câțiva ofițeri din serviciile speciale să o invite pe doamna respectivă la palat, află că este soția unui cadru militar plecat la război pentru cauza lui Dumnezeu, dar nu reușește să facă față farmecelor speciale ale acesteia și păcătuiește „cu voia,” caz clar de pedeapsă capitală.

Dar nu se oprește aici. Îngrozit că doamna Urie a rămas însărcinată, și nereușind să rezolve situația prin viclenie, David pune la cale, cu sânge rece, asasinatul bărbatului ei, un brav și credincios soldat, cu totul loial cauzei poporului lui Dumnezeu, deși de origine era hetit.

Cumplit! David se bucurase de protecția și îndurările lui Dumnezeu ca nimeni altul. Fusese luat de la oi și așezat pe scaunul lui Moise prin intervenția directă a lui Dumnezeu. Cunoștea mai bine ca oricine legea, și se afla în cea mai înaltă poziție la care putea fi chemat cineva spre a comunica neamurilor principiile neprihănirii. În plus, avea nativ o înclinație spre sinceritate și corectitudine, cu adevărat „un om după inima lui Dumnezeu” (Fapte 13:22).

Conform legii, David se făcuse vinovat de adulter și crimă cu premeditare, iar pedeapsa era moartea, fără niciun fel de amendamente. Legea nu stipula că aplicarea pedepsei poate fi evitată dacă inculpatul se pocăiește. În acel moment, David era în celula morții, fără drept de recurs.

Ne-am fi așteptat ca Natan, profetul Domnului, să convoace tot Israelul și să demaște ticăloșia împăratului, cerând lui Ioab să execute pedeapsa capitală. În loc de așa ceva, Natan vine cu o pildă, un apel la rațiune, spre a scoate de la David mărturisirea atât de așteptată de cer, ca să se poată stopa consecințele devastatoare ale unui asemenea comportament nebunesc. În loc de a rosti

verdictul final, „fără milă,” Dumnezeu trimite o ofertă de pace și prietenie.

Pentru cei ce nu cunosc principiile neprihănirii, în acest caz Dumnezeu și Natan se fac complici la nelegiuirea lui David, deoarece iertarea aceasta împotriva legii clar exprimate anulează dreptatea și spulberă orice urmă de justiție.

Ce se întâmplă aici?

Acest caz ne deschide ochii să înțelegem cum funcționează justiția divină și care sunt intențiile lui Dumnezeu cu noi.

David, ca toți muritorii de pe pământ, nu putea păzi legea, deoarece era despărțit de natura divină, și astfel incapabil să trăiască în neprihănire. Dumnezeu știa acest lucru. El a prezentat legea pentru ca oamenii să cunoască felul în care arată neprihănirea, să aprecieze caracterul lui Dumnezeu, și să dorească scrierea acelui caracter pe tablele unei inimi de carne. Doar așa se poate realiza pe pământ „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.”

Legea nu urmărește să ne distrugă, ci să ne conducă „spre Hristos” (Gal 3:24), iar David s-a lăsat condus „la Hristos,” recunoscând că este un păcătos nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol. Imediat ce a înțeles ce s-a întâmplat cu el, a apelat la singura soluție la problema păcatului, și nu i-a fost rușine să iasă în public cu cererea lui:

„Îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea... Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea. Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă, deci, să pătrundă înțelepciunea înăuntrul meu! Curățește-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada... Întoarce-ți privirea de la păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele! Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda de la Fața Ta, și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt” (Ps 51:3-11).

Abia acum a înțeles David ce este cu jertfele: „Dacă ai fi voit jertfe, ți-aș fi adus: dar ție nu-ți plac arderile-de-tot. Jertfele

plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită” (Ps 51:16-17).

Și a mai învățat ceva despre mila lui Dumnezeu: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine” (Ps 51:12-13). Păcătoșii se întorc la Dumnezeu atunci când căile lui Dumnezeu sunt prezentate corect, ca urmare a descoperirii îndurării și bunăvoinței lui Dumnezeu.

Când scria cu degetul pe pământ, Domnul Hristos privea cum a procedat Tatăl Său în cazul lui David. Femeia prinsă în adulter stătea tremurând în fața Lui, la fel ca David, așteptându-și sentința. Reprezentanții legii erau acolo, gata să execute dreptatea. Ce va spune omul care se declara Mesia, trimisul lui Dumnezeu? Va susține El dreptatea legii, demonstrând astfel că este cu adevărat trimisul lui Dumnezeu?

„Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea” (Ioan 8:7).

Ciudad, nu? Unde spunea legea că executorii sentinței trebuie să fie fără păcat? Dar chiar dacă ar fi fost așa, acolo era Cineva care chiar nu avea păcat, El Însuși. De ce nu a aruncat El primul cu piatra, spre a onora legea?

Răspunsul este evident, și îl poate sesiza oricine este familiar cu viața și învățăturile lui Isus: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). „Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (Luca 9:56).

În ambele cazuri Dumnezeu a procedat corect, iar legea și-a jucat rolul, conducând pe păcătoși la Hristos. Și ce descoperă păcătoșii când vin la Hristos? Descoperă că cerința legii este împlinită în cei care cred că Dumnezeu dorește și poate să scrie legea, caracterul Său, în inimile păcătoșilor, iar ei ajung astfel să nu mai trăiască „după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Rom 8:4).

Nu, Dumnezeu nu așteaptă de la păcătoșii nerenăscuți să păzească legea.

Dar atunci când păcătoșii Îl descoperă pe Hristos, ei vor striga la fel ca David: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!”

Dumnezeu este și milos, și drept să răspundă unei astfel de cereri legitime. Aceasta este „înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă pe care o rânduise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci.” Este neprihănirea lui Hristos în acțiune de salvare a muritorilor ce se lasă conduși pe calea consacrată pe care a pășit Fratele nostru mai mare.

Celor care nu doresc să meargă pe această cale, Dumnezeu este obligat să le asigure libertate totală. Dreptatea Îl obligă să le respecte voința exprimată clar. Când se întâmplă așa, circumstanțele declanșate de păcat, acționând „fără milă,” produc un rezultat sigur, moartea veșnică. În pasajele următoare am găsit cea mai frumoasă descriere a rolului legii:

„Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.” În acest pasaj, Duhul Sfânt vorbește, prin apostolul Pavel, în special despre legea morală. Legea ne descoperă păcatul, ne determină să simțim nevoia după Hristos și să alergăm la El pentru iertare și pace, prin exercitarea pocăinței față de Dumnezeu și a credinței față de Domnul nostru Isus Hristos.

„Refuzul de a renunța la păreri preconcepute și de a accepta acest adevăr se află în mare parte la baza opoziției manifestate la Minneapolis față de solia Domnului transmisă prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină eficiența pe care ar fi putut să o aibă în comunicarea adevărului către lume, așa cum l-au proclamat apostolii în ziua cincizecimii. Lumina care trebuie

să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost într-o mare măsură ținută departe de lume.

„Legea celor zece porunci nu trebuie privită atât de mult sub aspectul ei prohibitiv, cât sub aspectul îndurării. Restricțiile impuse de ea sunt garanția sigură a fericirii în ascultare. De îndată ce este primită în Hristos, ea lucrează în noi acea curățire a caracterului care ne va aduce bucurie de-a lungul veșniciei. Pentru cel ascultător ea este un zid de protecție. Noi privim în ea bunătatea lui Dumnezeu, care prin descoperirea înaintea oamenilor a principiilor neschimbătoare ale neprihănirii, urmărește să-i protejeze de relele care rezultă din călcarea Legii.

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea.

„Legea este o exprimare a gândului lui Dumnezeu; când o primim în Hristos, ea devine gândul nostru; ea ne ridică deasupra dorințelor și înclinațiilor firești, deasupra ispitelor care conduc la păcat. ‘Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nu li se întâmplă nicio nenorocire’ – nimic nu-i face să se poticnească.

„În nelegiuire nu există pace; nelegiuirii sunt în război cu Dumnezeu. Dar cel ce primește neprihănirea Legii în Hristos este în armonie cu Cerul. ‘Îndurarea și adevărul s-au întâlnit; neprihănirea și pacea se sărută’” (The EGW 1888 Materials, 1574).

FOC DIN CER

Cum poate fi susținută ideea că Dumnezeu nu omoară pe nimeni, când Ioan vede foc din cer coborând spre a-i nimici pe păcătoși? Sora White dezvoltă descrierea lui Ioan, adăugând că fiecare păcătos arde în foc mai mult sau mai puțin, pe măsura vinovăției lui. Iată pasajul:

„Foc coboară de la Dumnezeu din cer. Pământul se crapă... Unii sunt nimiciți într-o clipă, iar alții suferă multe zile. Fiecare este pedepsit „după faptele sale” (GC 672-673).

Sora White a participat la aceste evenimente în viziune profetică, și a relatat ceea ce a văzut în limbajul vremii ei, pentru ca cititorii să nu se poticnească de expresii sau explicații străine de experiența și cunoștințele lor.

Pavel a fost și el într-o călătorie stelară, dar s-a abținut să povestească ceva de acolo deoarece în limbajul vremii nu existau expresii și concepte pentru ceea ce văzuse el. Ellen White oferă foarte multe detalii despre ultima scenă a mării controversate, dar evită să intre în amănunte ce ținneau clar de situații pentru care nu avea expresii. Pentru mine, acesta este un argument puternic despre autenticitatea viziunilor ei.

Acum haideți să punem laolaltă elementele pe care ni le oferă ea, actualizându-le cu expresii și concepte contemporane, și să vedem dacă în final imaginea obținută rămâne credincioasă scopului viziunii primite de ea.

Mai întâi, să urmărim înlănțuirea evenimentelor, începând cu revenirea lui Hristos și plecarea la cer a credincioșilor.

Populația planetei este sever decimată de evenimentele precedente revenirii lui Hristos. Plăgile produc mari distrugerii

omenești și materiale, iar locuitorii rămași în viață se măcelăresc unii pe alții: „După ce sfinții sunt eliberați de vocea lui Dumnezeu, mulțimile celor răi își revarsă furia unii asupra celorlalți. Pământul pare a fi un potop de sânge, iar trupurile lor moarte se întind de la un capăt la altul al pământului” (EW 289).

Acum pământul este pustiu și gol pentru o mie de ani, iar Satana și oștirile lui urmează să-și admire performanțele guvernării, fără să poată părăsi pământul. Se întâmplă un lucru despre care nu prea s-a vorbit, dar el este interesant, și are locul lui în evenimentele viitoare:

„Limitat doar la Pământ, el nu mai are privilegiul să meargă pe alte planete, să-i ispitească și să-i tulbure pe cei care nu au căzut în păcat. În acest timp, Satana suferă cumplit. De la căderea lui, el a fost mereu în activitate. Acum este însă deposedat de puterea lui, și lăsat să mediteze asupra rolului pe care l-a jucat de la căderea lui, așteptând cu groază și cutremur viitorul teribil, când va trebui să sufere pentru tot răul pe care l-a făcut, și să fie pedepsit pentru toate păcatele pe care le-a provocat” (EW 290).

Notați vă rog expresia „deposedat de puterea lui,” deoarece ea este importantă în desfășurarea ulterioară a evenimentelor.

Ce înseamnă „deposedat de puterea lui”? Pot exista multe sensuri, dar eu cred că unul dintre ele este pierderea invizibilității și a capacității de a se prezenta sub altă formă. Va trebui să dea ochii cu supușii lui și să ofere explicații pentru eșecul răsunător al administrației lui. Cum se face că se va vedea cu supușii lui? Au evoluat aceștia în timpul morții de o mie de ani? Mult mai credibil este că Satana și-a pierdut puterile de invizibilitate, datorită cărora amăgise cu atât succes omenirea.

La sfârșitul celor o mie de ani, Domnul Hristos, însoțit de îngeri și de oștirea celor răscumpărați, coboară pe pământ. Locul este Muntele Măslinilor, care se despică la mijloc și creează astfel o vastă câmpie. Curând coboară din cer, ca o uriașă navă spațială, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, și se așează pe spațiul deja pregătit

pentru ea, iar Domnul Hristos și însoțitorii Săi pătrund în cetate (GC 662-663).

Aici descrierea din Marea Luptă diferă puțin de aceea din Experiențe și Viziuni. În prima se spune că Hristos cheamă la viață pe păcătoși înainte ca Noul Ierusalim să se coboare din cer, pe când în a doua învierea nelegiuitorilor are loc după venirea cetății sfinte (EW 292). Oricum, evenimentul este uluitor și spectaculos. În acest moment, pe suprafața planetei se află în viață toți participanții la marea controversă, îngeri sau oameni, pentru o ultimă clarificare, iar universul spectator privește cu mare interes fiecare detaliu al finalului marii controverse.

Din acest moment, tot ce se întâmplă trebuie privit cu mare atenție, deoarece detaliile care ni s-au oferit au rolul de a clarifica în special felul în care Dumnezeu procedează cu păcatul și păcătoșii.

Văzându-se înconjurat de o așa armată de supuși, speranțele lui Satana reînvie. Crede că poate schimba situația în favoarea lui. Deși este diferit de ființele omenești, el nu mai posedă capacitatea de a se face nevăzut, dar nici nu este dispus să-și asume identitatea și isprăvile:

„Dar, consecvent șireteniei lui de la început, nu vrea să fie recunoscut ca fiind Satana. Pretinde a fi prințul care este proprietarul de drept al lumii, și a cărui moștenire i-a fost răpită pe nedrept. Se prezintă supușilor lui amăgiți ca fiind salvator, asigurându-i că puterea lui i-a scos din morminte și că este pe punctul de a-i scăpa de cea mai crudă tiranie... Cu bucurie diabolică arată spre milioanele nenumărate de oameni care au fost înviați din mormintele lor și declară că, în calitate de conducător al lor, este în stare să cucerească cetatea ca să-și recâștige tronul și împărăția” (GC 663).

Diavolul are acum la picioarele sale o masă enormă de oameni care, în timpul vieții, au fost păgâni sau idolatri. Chiar dacă religia lor s-a numit creștinism, ei au fost închinători la idoli, au

crezut în evoluția darwinistă, iar cei din ultima generație au fost programați să aștepte o eventuală invazie extraterestră. Acum este momentul de aur, iar diavolul le activează sentimentul patriotic după o rețetă à la *Independence Day*. Extratereștrii au nevoie de resursele planetei pământ și au venit să distrugă civilizația umană.

Diavolul organizează o consfătuire globală, unde sunt invitați îngerii lui de elită și marii conducători ai popoarelor. Planeta este în pericol mortal, sugerează el, și trebuie luate decizii vitale.

Se află acolo uriașii antediluvieni, cu mințile lor strălucite, potențaii sângeroși ai antichității, generalii și savanții atomiști ai perioadei războiului rece, marii producători de tehnologie modernă ai secolului 21, alături de conducătorii bisericilor unite. Este un fel de Consiliu de Securitate lărgit, ca să folosesc o expresie contemporană, sau ultimul guvern mondial, la care se adaugă marii conducători din celelalte timpuri. Napoleon, Hannibal, Cezar, Hitler, Alexandru cel Mare, Stalin, stau alături de îngerii răi care i-au călăuzit și inspirat toată viața lor.

La tribună, prințul acestei lumi își folosește la maxim toate calitățile de programare neuro-lingvistică spre a-i convinge că entitatea care tocmai a aterizat în Orientul Mijlociu este vulnerabilă, poate fi cucerită și trebuie cucerită, dacă vor să salveze planeta, civilizația și rasa umană. La aceasta se adaugă acum și argumentul copleșitor că s-a descoperit secretul nemuririi, dovadă fiind învierea generală pe care toți o constată cu uimire. Iar meritul, evident, este al prințului, marele salvator al omenirii, așa cum i-a plăcut să se creadă mereu.

Participanții la conferință sunt cuprinși de entuziasm și determinare. Sala pare electrizată de noua viziune prezentată de prinț alianței planetare. Nu este greu să ne imaginăm cum Napoleon se repede înfipt la tribună și cere noului și ciudatului Directorat comanda a zece batalioane și cinci mii de tunuri spre a rezolva problema. Savanții atomiști zâmbesc cu îngăduință și

cer prințului să facă un expozeu cu ultimele cuceriri ale tehnicii de luptă. Comandanții secolelor trecute privesc muți de uimire prezentarea multi-media din domeniul militar. Pe deasupra lor defilează tridimensional avioane de luptă fără pilot, invizibile pentru radar, tancuri de ultimă generație, rachete intercontinentale purtătoare de ogive nucleare, submarine nucleare, portavioane și grupurile lor de susținere, cu o putere de foc nimicitoare. La final, este simulată o explozie nucleară care trimite pe sub scaune pe cei mai mulți dintre participanți.

Reacția este unanimă și entuziastă, toți sunt acum convinși că atacul va avea sorți de izbândă.

Rezultatul acestei conferințe este descris pe scurt: „Toți încep de îndată să se pregătească de luptă. Meșteri pricepuți făuresc echipament de război. Conducătorii militari, renumiți pentru succesele lor, organizează gloatele de luptători în companii și divizii” (GC 663).

Eu personal am crezut că evenimentele de după mileniu vor fi scurte și rapide. Ce se prezintă aici însă este o acțiune colosală, și care cere timp. Este adevărat, o parte a armamentelor sau materialelor este posibil să se fi păstrat, dar a trecut totuși un mileniu peste ele și este greu de crezut că mai pot fi folosite. Oricât de zeloși ar fi oamenii, și oricât de geniali îngerii răi, este nevoie de ceva timp să construiești rachete cu încărcături nucleare, termonucleare sau arme cu neutroni. Sau, mă rog, așa gândim noi acum. Poate demonii cunosc secretul unor arme nimicitoare care să nu necesite infrastructura din zilele noastre, ceea ce, evident, elimină necesitatea unor perioade mai lungi de timp. Oricum ar fi, este sigur că oamenii se pregătesc de război, că încep să fabrice arme – cu siguranță nu va fi vorba de arbalete și securi – și că vor reuși. Adică, vor fi lăsați să reușească, să ducă la bun sfârșit acest proiect. De ce oare?

De ce le permite Dumnezeu o asemenea organizare militară, când El știe bine că totul este deșertăciune și goană după vânt? De

ce Hristos și sfinții nu intervin spre a pune capăt acestui proiect uriaș de inginerie socială care se desfășoară pe pământ? La ce bun să lași pe acei nenorociți să viseze, când visul lor nu are nicio șansă de reușită? Există un motiv serios pentru aceasta?

Cu siguranță. Dumnezeu este serios, El nu Se joacă de-a șoarecele și pisica cu opozanții Săi. Iar acum este mai zdrobit emoțional ca niciodată, căci va trebui să Se despartă de o mare parte a copiilor Săi pentru totdeauna. Se apropie ceasul pentru „lucrarea Lui ciudată,” aceea de a le permite copiilor Săi rebeli să suporte consecința despărțirii de izvorul vieții și să dispară în moartea a doua.

Deci, care este motivul acestei lipse de acțiune din partea lui Dumnezeu?

Principalul motiv este acela că El trebuie să ofere libertate, ca fiecare să-și poată exprima opțiunea neîngrădit. Dintr-odată apar pe pământ miliarde de ființe, iar Dumnezeu Se dovedește din nou consecvent cu principiile neprihănirii. În fața universului spectator, oamenii și demonii au din nou libertatea să arate care sunt principiile din inima lor și ce doresc să facă. Ei au acum în fața ochilor o navă extraterestră plină de ființe glorioase, unele dintre ele chiar foști pământeni. Au șansa să inițieze un dialog, să ceară lămuriri, să caute soluții, să clarifice neînțelegeri; da, chiar să ceară iertare și vindecare.

Da, cât au fost în viață au fost amăgiți de conducătorii religioși, fără să înțeleagă ce se întâmplă cu adevărat pe pământ. Au fost făcuți să creadă că slujesc pe adevăratul Dumnezeu, iar ei s-au dovedit zeloși pentru numele Domnului și au făcut multe minuni în numele lui Isus.

Bun, au fost amăgiți. Dar acum totul este la vedere. Nu mai au niciun motiv să respingă adevărul, neprihănirea și dreptatea. Hristos este vizibil în mijlocul lor, într-o slavă cu totul cerească. Frați de-ai lor se află alături de El și de îngerii lui Dumnezeu. Iar aceștia, se poate constata ușor, nu au absolut niciun fel de intenții

dușmănoase. Cetatea Sfântă nu are mitraliere montate la ferestre, nici lansatoare de rachete pe turnuri, și nici lasere mascate prin pereți. Este chiar cerul coborât pe pământ – armonia și pacea atât de dorite de inima omenească de-a lungul timpului. Porțile cetății sfinte sunt larg deschise – o invitație clară la dialog.

De ce aleg ei din nou varianta distrugerii, a războiului și a morții? De ce nici măcar un singur suflet nu se apropie, cel puțin pe furiș, de magnifica arcă? Ne-am fi așteptat ca măcar un fost adventist, dintre cei care au citit Marea Luptă, să arunce prin porțile deschise un bilețel, o scrisorică acolo, prin care să-și exprime regretul și să ceară puțin ajutor.

Dar nu se întâmplă. Stelele multe, pe care le-am admirat pe firmamentul academiei adventiste „pentru strălucirea lor,” vor fi atunci ocupate cu munca de partid, ajutând gloatele urât mirositoare să înțeleagă că singura lor șansă este să se pregătească de luptă și să se înroleze în milițiile populare. Speră ei să refacă civilizația umană sub conducerea lui Satana? Ah, câtă nebunie... Dar dacă ei cu așa ceva s-au ocupat toată viața lor, ce să ne așteptăm acum?

În acest moment este expusă în toată forța ei declarația lui Dumnezeu că păcatul ucide. Oricine poate privi efectele devastatoare ale păcatului asupra minții omenești. Alegând fărădelegea, oamenii vor recurge la nimicire și război oricâte ocazii li se vor oferi și oricâtă libertate ar avea. Generații întregi au negat că ele ar putea ucide pe Fiul lui Dumnezeu, deși câteva au avut ocazia, și au făcut-o. (Mă refer la Sinedriu și la sesiunea din 1888). Acum se dovedește fără nicio umbră de îndoială că despărțirea de izvorul vieții transformă pe oricine – înger sau om – într-un criminal. Despărțit de Dumnezeu, cel mai puternic înger, și cel mai prăpădit pământean, se transformă într-un ucigaș. Acest lucru nu a putut fi înțeles de îngeri la începutul mării controverse. Acum este ocazia să înțeleagă toți acest lucru.

Există însă ceva și mai important de demonstrat, și anume cum reacționează Dumnezeu atunci când oamenii doresc să-L omoare. Pe parcursul timpului, cei mai mulți au crezut că El răspunde cu violență, și că nu lasă nepedepsiți pe turbații care vor să le facă rău, Lui sau urmașilor Lui. Ani de zile a crezut Biserica Creștină că Dumnezeu a trimis pe romani să distrugă Ierusalimul, din cauza respingerii Fiului Său. Ani de zile a crezut lumea că Dumnezeu a adus potopul spre a pedepsi nelegiuirile acelei generații. Ani de zile a crezut omenirea că Dumnezeu a turnat foc din cer peste Sodoma și Gomora, ca răspuns la destrăbălarea umană.

Acela e timpul ideal să se clarifice aceste neînțelegeri. Se află în viață toată suflarea omenirii, sfinți sau păcătoși, toată suflarea îngerească, sfinți sau păcătoși, plus lumile necăzute care mult timp nu au știut ce să creadă, deși au rămas loiale lui Dumnezeu.

Dumnezeu invită acum pe toată lumea să privească în direct procedura Sa cu păcatul și păcătoșii.

În timp ce sfinții stau împreună cu Împăratul Păcii în cetatea sfântă, iar porțile acesteia sunt încă larg deschise, omenirea coalizată de vraja lui Satana a terminat pregătirile de război. Rachetele cu rază medie și lungă de acțiune sunt armate și gata de lansare în diferite puncte strategice de pe glob. În plus, fiecare divizie a fost înzestrată cu armament nuclear tactic, în situația în care războiul se va întinde în noi teritorii iar invadatorii vor primi întăriri neprevăzute. De la comandamentul central se dă ordinul de luptă. Totul este pregătit și nu există cale de întoarcere.

Abia în acest moment porțile cetății sfinte se închid. Deodată firmamentul se animă, devenind un ecran uriaș. Degetele înțepenesc pe butoanele declanșatoarelor. Deasupra navei extra-terestre a apărut un tron înalt, strălucitor, iar pe el stă o Persoană glorioasă, ce pare a fi încoronată chiar sub privirile lor. Zeci de mii de îngeri se pleacă înaintea Lui, iar oamenii răscumpărați izbucnesc în cântece de laudă. Ceremonia de încoronare se termină subit, iar Mielul lui Dumnezeu deschide cărțile.

Inimile păcătoșilor încremenesc. Sub privirile universului întreg se proiectează filmul planului de mântuire, acum în toate detaliile lui și fără perdeaua care masca lumea invizibilă. Satana și îngerii lui sunt îngroziți. În fața omenirii se prezintă toate crimele lor, toate operațiunile sub acoperire, executate spre a-L acuza pe Dumnezeu. Sunt demascate manipulările lor spre a împinge omenirea în războaie, crimele oribile făcute în numele lui Dumnezeu, armele chimice și bacteriologice fabricate spre a distruge populația la scară globală. Sunt deconspirate atacurile teroriste din toate veacurile, și cine sunt adevărații lor autori. Uriașa manipulare este prezentată în cele mai mici detalii, și oricine poate constata că ea depășește cu mult cele mai sălbatice teorii conspiraționiste.

„[Satana] a lucrat în mod premeditat, sistematic, și cu un succes uimitor, conducând mulțimi uriașe să primească versiunea lui despre marea controversă, care a durat atâta vreme. Timp de mii de ani, acest șef al conspirației a așezat minciuna în locul adevărului... Cei care s-au unit cu el văd înfrângerea totală a cauzei lui. Urmașii lui Hristos și îngerii credincioși constată întinderea vastă a intrigilor lui împotriva guvernării lui Dumnezeu. El devine obiectul repulsiei generale” (GC 669).

Simultan este prezentată activitatea neobosită a îngerilor lui Dumnezeu de a repara, vindeca, preveni și proteja pe locuitorii pământului. Filmul descoperă nenumăratele ocazii în care omenirea a fost salvată de la distrugere totală, și prezintă în amănunt rolul celor patru îngeri din Apocalips 7 în protejarea pământului în ultimele secole.

Păcătoșii sunt înmărmuriți, nevenindu-le să creadă că ei au trăit permanent sub o conspirație odioasă, criminală, care n-avea niciun fel de respect pentru ființa umană, deși vorbea atât de frumos despre libertate, democrație și drepturile omului. Reacția lor este perfect descrisă de profetul Isaia:

„Cei ce te văd se uită țință mirați la tine, te privesc cu luare aminte și zic: ‘Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul, și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?’” (Isa 14:16-17).

Ei descoperă acum cu groază cine este cel pe care l-au considerat a fi Dumnezeu și l-au tratat ca atare. De ce nu au știut toate aceste lucruri cât erau în viață? Unde sunt slujitorii lui Dumnezeu care aveau datoria să vegheze asupra sufletelor lor și să-i avertizeze despre realitatea crudă în care trăiesc? De ce nu li s-a spus la timp că există un hristos fals?

Constrâns de demonstrația la care tocmai a asistat, Satana se pleacă înaintea lui Hristos și recunoaște că cele prezentate sunt conforme cu realitatea. Recunoaște, de asemenea, că Dumnezeu a procedat corect, conform cu neprihănirea, și că lui nu i s-a făcut nicio nedreptate de-a lungul întregii controversă. Toți recunosc acum justetea căilor divine. „Universul întreg, atât cei credincioși cât și cei răsculați, declară cu o singură voce: ‘Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor’” (GC 670).

Exact pentru această declarație au fost înviați păcătoșii. Ei trebuiau să vadă, să înțeleagă și să recunoască faptul că Dumnezeu nu este vinovat pentru moartea lor, și că El a făcut tot ce era cu putință spre a-i salva. Nimeni nu va fi lăsat să se scufunde în moartea a doua fără să înțeleagă principiile nimicirii și care este cauza pentru care ei vor pieri. Fără minciunile lui Satana, Dumnezeu ar fi putut explica de la început care este efectul despărțirii de izvorul vieții și rostul aceluia mecanism în administrația cerului. Dar mulți dintre locuitorii cerului au considerat că varianta diavolului este mai credibilă, ceea ce a dus la un asemenea final.

Împărăția lui Dumnezeu fiind una morală, este absolut inacceptabil ca un cetățean al ei să fie lăsat să se scufunde în moartea a doua fără să înțeleagă ce se petrece, și să-și asume consecințele. Analele guvernării divine nu pot înregistra un

caz de moarte, neînsoțit de declarația explicită a individului că nu Dumnezeu este de vină pentru încetarea existenței lui. Un astfel de caz ar rămâne ca o umbră, ca o pată, ca o indirectă acuzație că guvernarea divină nu poate asigura protecția și viața cetățenilor ei. Acesta este motivul pentru care păcătoșii tuturor veacurilor sunt chemați la viață după mileniu, și nicidecum spre a fi pedepsiți și torturați încă o dată. Nicio guvernare omenească, oricât de odioasă a fost ea, nu ar concepe să scoale din mormânt un criminal, care a fost condamnat la moarte și executat, spre a-l mai pedepsi încă o dată.

Ajungem la punctul fierbinte al mării controversate. S-a dovedit fără umbră de îndoială că nu Dumnezeu se află la originea devastărilor planetare, ci diavolul. Acum însă, după ce lucrurile s-au clarificat, cum va reacționa Dumnezeu? Pământul este plin de miliarde de păcătoși irecuperabili. Ce se poate face cu ei?

În acest moment final, mulți oameni cred că Dumnezeu este îndreptățit să-i omoare pe păcătoși, că procedura este conformă cu cerințele legii și obligatorie pentru curmarea rebeliunii. Fără intervenția lui Dumnezeu, spun ei, păcătoșii ar continua să trăiască în mizerie, iar distrugerea lor este un act de bunătate și milă din partea lui Dumnezeu.

Să revenim în mijlocul evenimentelor.

Deși a recunoscut că el este vinovatul, Satana nu este dispus să cedeze lupta. Are la dispoziție o armată formidabilă. Ce ar mai avea de pierdut? El cunoaște cel mai bine natura criminală a inimii despărțite de izvorul vieții, și consecințele tragice ale stăruirii în păcat.

„Se aruncă în mijlocul supușilor lui și încearcă să-i inspire cu propria lui furie, ridicându-i la luptă. Dar dintre toate milioanele pe care le-a amăgit la răscoală, nu este niciunul care să-i recunoască supremația. Puterea lui este sfârșită. Cei nelegiuïți sunt plini de aceeași ură față de Dumnezeu, pe care o inspiră Satana; dar ei văd că situația este deznădăjduită, că nu pot birui

împotriva lui Iehova. Mânia lor se aprinde împotriva Satanei și acelor care au fost agenții lui în amăgire și, cu o furie demonică, se întorc împotriva lor” (GC 671).

Această frază scurtă: „Cu o furie demonică, se întorc împotriva lor” ar putea fi explicația pentru tot ceea ce urmează, chiar dacă ea se limitează la atât. Este cheia întregului pasaj. Cred că aici este descrisă cea mai sângeroasă confruntare a tuturor timpurilor.

Miliarde de oameni, înarmați până în dinți cu tehnică militară de ultimă generație, se năpustesc unii asupra altora „cu o furie demonică,” fără să le mai pese de consecințe. Păcatul își arată acum adevărata lui față, în pofta dementă de ucidere și setea de răzbunare inutilă. Măcelul nuclear declanșat pe toată suprafața pământului este un spectacol cutremurător, pe care nici autorii de ficțiune nu și l-au putut imagina vreodată. Satana, ajuns „obiectul repulsiei generale,” devine ținta celor mai distrugătoare atacuri, la care răspunde cu aceeași violență; este hăituit ca o fiară, așa cum declara Isaia: „Cel ce în urgia lui lovea popoarele cu lovituri fără răgaz, cel ce în mânia lui supunea neamurile, este prigonit fără cruțare” (Isa 14:6).

Pentru un spectator din secolul 19, scena este inexplicabilă, deoarece focul chiar pare venind din cer. Mingi uriașe de foc lovesc pământul pe toată suprafața lui cu o forță nemaivăzută. Cei aflați în epicentrul exploziilor pier instantaneu, pe când alții trăiesc zile multe, suferind cumplit din cauza efectelor radioactivității.

„Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care vor lupta împotriva Ierusalimului: Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor, și le va putrezi limba în gură” (Zah 14:12).

În nebunia colectivă nu se mai ține seama de niciun principiu militar, fiecare ucide acum din instinct și fără noimă. Mai bine ascunși și protejați decât alții, Satana și „agenții lui” sunt încă la adăpost de cataclismul atomic ce a aprins pământul. Planeta este prinsă de nebunia uciderii cu orice preț.

Acest efect odios al păcatului asupra minții omenеști neprotejate de harul lui Hristos este descris foarte corect în Scriptură, și el ne ajută să înțelegem ce se întâmplă în marea conflagrație.

Moabiții, amoniții și niște moaniți din muntele Seir au făcut o alianță și au decis să alunge pe Israel din țara lui. Era „o mare mulțime,” iar Iosafat și-a dat seama că nu are nicio șansă. A adunat repede poporul, iar el s-a plecat înaintea Domnului, predând în mâna Sa conducerea țării și recunoscând că el este neputincios – un gest rarisim la împărații poporului sfânt. Pe când se ruga el, glasul Domnului s-a auzit prin gura unui prooroc din mulțime:

„Ascultați, tot Iuda și locuitorii din Ierusalim, și tu, împărate Iosafat! Așa vă vorbește Domnul: ‘Nu vă temeți și nu vă înspăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu. Măine pogorâți-vă împotriva lor. Ei se vor sui pe dealul Țiț, și-i veți găsi la capătul văii, în fața pustiei Ieruel. Nu veți avea de luptat în lupta aceasta: așezați-vă, stați acolo, și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul. Iuda și Ierusalim, nu vă temeți și nu vă înspăimântați; mâine, ieșiți-le înaintea, și Domnul va fi cu voi!’ (2 Cron 20:15-17).

Tot astfel se întâmplă la final. O foarte mare mulțime, toți nelegiuirii veacurilor, îngeri sau oameni, au tăbărât în jurul Noului Ierusalim și vor să distrugă pe locuitorii lui. Dar Împăratul împăraților nu ordonă pregătirea de luptă, ci spune poporului Său: „Nu veți avea de luptat în lupta aceasta: așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul.” Iar sfinții exact așa fac. Se așează liniștiți și urmăresc ce se întâmplă dincolo de zidurile Noului Ierusalim. Neprihănirea și nelegiuirea stau față în față.

Ce s-a întâmplat în valea pustiei lui Ieruel, faimoasa vale a lui Iosafat? S-a întâmplat că nimeni nu a ridicat mâna împotriva oștirii cotropitoare. Ascultați:

„În clipa când au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva

celor din muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuți. Fiii lui Amon și ai lui Moab s-au aruncat asupra locuitorilor din muntele Seir ca să-i nimicească cu desăvârșire și să-i prăpădească. Și, după ce au isprăvit cu locuitorii din Seir, s-au ajutat unii pe alții să se nimicească. Când a ajuns Iuda pe înălțimea de unde se zărește pustia, s-au uitat înspre mulțime, și iată că ei erau niște trupuri moarte întinse pe pământ, și nimeni nu scăpase” (2 Cron 20:22-24).

Cine i-a ucis? Nimeni altcineva decât ei înșiși: „S-au ajutat unii pe alții să se nimicească.”

Bun, dar aici se spune că Domnul a pus „o pândă” împotriva lor, nu?

Ce este o pândă, concret? Sau mai bine spus, ce a fost acea „pândă” din valea lui Iosafat? Textul din Cronici nu spune nimic despre așa ceva, dar, după felul în care s-au desfășurat evenimentele, nu este greu să aflăm. Deoarece n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, au fost lăsați „în voia minții lor blestamate” (Rom 1:28). Iar mintea omenească, lipsită de harul lui Dumnezeu, se autodistruge. Adică pierde sensul realității.

În cazul bătăliei finale ne este mai ușor să înțelegem în ce a constatat „pânda” respectivă, deoarece avem detalii importante.

Înainte ca marea oștire a păcătoșilor să pornească atacul asupra Noului Ierusalim, Domnul Și-a arătat slava. Adică a făcut o descriere amănunțită a felului în care a procedat El în cursul timpului, o prezentare a caracterului Său, plin de bunătate, de îndurare, de credincioșie, de milă. Slava Sa – caracterul Său – a strălucit sub ochii tuturor în toată splendoarea ei, pătrunzând adânc în inimile păcătoșilor.

Ei văd acum că Dumnezeu a fost tratat mereu ca un miel pe care-l duci la tăiere; n-a deschis gura când a fost atacat, lovit, acuzat pe nedrept, n-a protestat când I S-a furat identitatea, când a fost numit făcător de rele, criminal, nimicitor sau demonizat. El a răspuns cu binecuvântări la toate blestemele lumii. Aceasta este

„pânda” pusă de Dumnezeu înaintea atacatorilor, iar ei „au fost prinși.” Adevărul descoperă eroarea la cel mai fundamental nivel al ei. Minte lor blestemată nu-și mai poate controla instinctele criminale, iar setea de răzbunare contra celor care i-au înșelat devine supremă. Se ajută unii pe alții să se nimicească. Doar așa se poate explica expresia: „Slava Celui care este dragoste îi va nimici” (DA 764).

De ce nu a descris sora White în detaliu marea conflagrație, mama tuturor bătăliilor? De ce s-a limitat ea la o singură expresie enigmatică, precum „Mânia lor se aprinde împotriva Satanei și acelor care au fost agenții lui în amăgire și, cu o furie demonică, se întorc împotriva lor,” în loc să intre în amănunte, așa cum face de obicei la acest subiect?

Motivul este acela că nu putea explica ceea ce vede, iar dacă un înger i-ar fi dictat ce trebuie să spună, contemporanii ei ar fi avut mari rezerve. Ce erau acelea „rachete balistice,” „focoase termonucleare,” „explozii nucleare” sau „portavioane”? Nimeni nu ar fi înțeles nimic, considerând că autoarea bate câmpii. A fost suficient să ne comunice ideea centrală, că ei au realizat un proiect ambițios de înarmare, pe care l-au dus la bun sfârșit, iar apoi, nereușind să atace Noul Ierusalim, s-au năpustit unii împotriva altora, ajutându-se să se nimicească unii pe alții.

Acest mod de transmitere a informațiilor nu este singular, Scriptura folosindu-l permanent. Ioan vede o bătălie între împărații pământului și oștile cerului, iar acestea erau călări pe cai (Apoc 19:14). A fost nevoie să i se prezinte scena pe înțelesul lui, ca să o poată reda coerent; noi n-avem astăzi nicio problemă cu acel limbaj, înțelegând perfect despre ce este vorba.

Așa ar trebui să fie și în acest caz. Dacă s-au înarmat (ceea ce nu poate fi pus la îndoială), au făcut-o cu tehnologia ultimei generații, iar când au angajat lupta între ei, au folosit acest arsenal. Ar fi naiv să credem că și-au lăsat focurile nucleare și au angajat o luptă la baionetă, sau cu pumnii.

Persoana care observă o explozie nucleară fără să știe despre ce este vorba nu poate defini fenomenul decât ca fiind foc din cer. Există dovezi în acest sens?

Supraviețuitorii de la Hiroshima și Nagasaki au descris exploziile nucleare exact în acești termeni, „foc din cer,” iar titluri din ziarele vremii sunau așa: „Nagasaki a căzut victimă focului din cer,” deoarece bombe au fost detonate în atmosferă, deasupra localităților respective.

Armele nucleare pot fi detonate în medii diferite, în funcție de scopul care se urmărește. Unele sunt detonate în atmosferă, la altitudini mai mari sau mai mici. Altele sunt detonate la sol, sau în subteran, pentru a distruge buncăre și alte instalații ascunse adânc sub suprafața terestră.

O explozie nucleară de o megatonă produce o minge de foc al cărei diametru atinge, la strălucire maximă, aproape doi kilometri, după care continuă să se extindă. Imaginați-vă cum trebuie să arate atmosfera terestră plină de sute de astfel de mingi de foc, și efectul lor devastator asupra populației.

Iată o descriere a exploziei nucleare de la Hiroshima, și vă rog să notați din nou expresia „minge de foc,” pe care autorii o folosesc spre a descrie ceea ce s-a observat în acel moment:

„În prima milionime de secundă după 8:16, o suliță de lumină roșie-purpurie s-a întins pe o lățime de sute de picioare, transformându-se apoi într-o strălucitoare minge de foc. Temperatura din centrul ei era de 50 de milioane de grade. În epicentru, la clinica Shima, care se aflase chiar sub detonație, temperatura atinsese câteva mii de grade... Cei dinăuntru s-au evaporat” („Enola Gay” de Gordon Thomas și Maz Morgan Witts, ediția 1983, traducere Dumitru Constantin, pagina 281).

Savanții atomiști declară că la ora actuală în silozurile marilor puteri există arme nucleare capabile să distrugă complet planeta de câteva ori la rând. Nici Ioan și nici sora White nu puteau spune, la vremea când au scris, despre ce este vorba aici.

S-au mulțumit să descrie ceea ce au văzut, iar ceea ce au văzut era foarte corect definit ca fiind „foc din cer.”

Descrierea sorei White este la fel de concisă ca și aceea despre declanșarea ostilităților dintre cei răi: „A căzut foc de la Dumnezeu din cer” (EW 294), iar în Marea Luptă spune „Flăcări cad de la Dumnezeu din cer” (GC 672). Ea nu intră în amănunte nici aici, mulțumindu-se să relateze evenimentul. Ea spune că tot pământul este cuprins de un mare incendiu, și curând marea, pământul și atmosfera se transformă într-o masă topită. În ambele locuri ea ține să precizeze că focul care a nimicit pe păcătoși curăță acum și pământul, ideea fiind că nu este nevoie de o intervenție specială pentru curățirea planetei: „Apoi am privit, și am văzut că focul care a nimicit pe cei răi arde gunoaiele și curăță pământul” (EW 285).

Faptul că Satana și agenții lui sunt nimiciți chiar de mâna oamenilor întorși acum împotriva lor este în de acord și cu profeția din Ezechiel: „Pentru că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu, iată că voi aduce împotriva ta niște străini, pe cele mai asupritoare dintre popoare, care vor scoate sabia împotriva înțelepciunii tale strălucitoare, și-ți vor pângări frumusețea. Te vor arunca în groapă, și vei muri ca cei ce cad străpunși de lovituri, în mijlocul mărilor” (Eze 28:6-8). Aceasta este o dovadă că nu Dumnezeu îl omoară, ci oamenii înfuriați că au fost păcăliți de el.

Urmăriți și ideea din Isaia: „Toți împărații neamurilor, da, toți, se odihnesc cu cinste, fiecare în mormântul lui. Dar tu ai fost aruncat departe de mormântul tău, ca o ramură disprețuită, ca o pradă luată de la niște oameni uciși cu lovituri de sabie, și aruncată pe pietrele unei gropi, ca un hoit călcat în picioare. Tu nu ești unit cu ei în mormânt, căci ți-ai nimicit țara și ți-ai prăpădit poporul. Nu se va mai vorbi niciodată de neamul celor răi” (Isa 14:18-20).

Acest pasaj descrie fără îndoială evenimentul pe care îl analizăm noi aici. Dacă ar fi luptat cel puțin pentru binele planetei

lui, poate își merita un loc în cimitirul eroilor. Dar el și-a nimicit propria țară, și și-a prăpădit propriul popor. El nici în moarte nu este unit cu aliații lui, deoarece pieirea i se trage dintr-un conflict cu propriul lui popor, neamul omenesc amăgit. Marele conducător, marele arhitect, salvatorul planetei, sfârșește ca un hoit călcat în picioare, nimicit chiar de oamenii lui. Dacă Dumnezeu ar fi Cel care îl nimicește pe Satana, acest pasaj din Isaia își pierde sensul.

Nu. În această luptă cei sfinți nu au nicio parte. Ei privesc îngroziți cum semenii lor, frații lor, se măcelăresc în afara zidurilor Noului Ierusalim. În urechile lor răsună obsedant ecoul minciunii lui Satana: „Hotărât că nu veți muri!”

Pentru cei din ultima generație, un alt ecou vibrează insistent: „Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea” (The 1888 EGW Mat., 1574).

Acum se face dovada finală a acestui adevăr prea puțin apreciat astăzi. A fost nevoie doar ca Dumnezeu să permită timp dezvoltării păcatului, ca să se vadă cum „o suită de circumstanțe” duc la rezultatul sigur al distrugerii finale.

De la început până la sfârșit nu a fost nevoie de nicio intervenție din partea lui Dumnezeu ca păcătosul să aducă el însuși pedeapsa asupra lui. Acum oricine poate observa cum păcătoșii se pedepsesc singuri, fără intervenția lui Dumnezeu. Se ajută unii pe alții să se nimicească, fără niciun ajutor din afară. Se vor „evapora,” ca și sărmanii din clinica Shima, și nu va mai rămânea din ei nici rădăcină, nici ramură. „Te vor căuta, și nu te vor mai găsi niciodată, zice Domnul Dumnezeu” (Eze 26:21).

Forța teribilă a sute de explozii nucleare declanșate aproape simultan produce falii adânci în scoarță, de unde izbucnesc jeturi puternice de lavă. Atmosfera și oceanul planetar sunt antrenate în lanțul atomic al fisiunii nucleare, ceea ce transformă planeta într-un lac de foc:

„Pământul s-a crăpat. Armele ascunse în adâncul lui ies afară. Flăcări mistuitoare izbucnesc din fiecare prăpastie deschisă. Chiar și stâncile ard. A venit ziua care va arde ca un cuptor. Elementele se topesc de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, arde (Mal 4:1; 2 Petru 3:10). Suprafața pământului pare o masă topită – un lac de foc uriaș” (GC 672).

Nu există nicio referire la plecarea de pe pământ a Cetății Sfinte înainte de acest moment, ceea ce ne face să credem că ea a rămas la locul ei, ca arca lui Noe, plutind pe lacul de foc uriaș, neafectată de forța distrugerii care a prăpădit planeta. Locuitorii Noului Ierusalim nu mai sunt „din această zidire,” și nu mai sunt afectați de elementele distrugătoare dezlănțuite. Ei stau la adăpostul Celui Prea Înalt, în mijlocul focului nimicitor, la fel ca și tinerii din cuptorul de foc de pe câmpia Dura.

Aceasta este ultima scenă a marii controversă; urmează lucrarea de creație, în care Dumnezeu construiește „un cer nou și un pământ nou” (Apoc 21:1), în care va domni neprihănirea.

Acum urmează întrebările importante, cărora va trebui să le dăm răspuns fiecare:

- Este o astfel de desfășurare a evenimentelor conformă cu caracterul lui Dumnezeu?

- Este astfel menținută onoarea lui Dumnezeu? (Unii sugerează că Dumnezeu trebuie să Se răzbune pe vrăjmașii Săi, iar dacă aceștia se nimicesc singuri, El a pierdut ocazia, iar onoarea Lui este afectată. Pentru o astfel de poziție însă nu există niciun fel de susținere în Spiritul Profetic. Acolo se spune că onoarea lui Dumnezeu stă în desăvârșirea de caracter a poporului Său, nicidecum în nimicirea păcătoșilor).

- Se realizează, în acest fel, încheierea corectă a marii controversă? Se răspunde corect confuziei de la începutul luptei referitoare la desprinderea de izvorul vieții, moartea a doua, și cauzele ei?

Este o astfel de desfășurare a evenimentelor conformă cu exemplul lui Hristos ca Miel al lui Dumnezeu, ca un Serv al Servilor, în timp ce pentru oștile mântuiților El este Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor? Cere o astfel de imagine a lui Hristos ca focul nimicitor să fie declanșat de mâna Lui?

MĂHRAMA

„Dar ei au rămas greoi la minte, căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această măhramă rămâne neridicată, fiindcă măhrama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o măhramă peste inimile lor. Dar oridecâte ori vreunul se întoarce spre Domnul, măhrama este luată. Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia” (2 Corinteni 3,14-16)

Despre „ei” este ușor de constatat că au rămas greoi la minte și că au peste inimi o măhramă care îi împiedică să vadă vestea bună în Vechiul Testament. „Noi” nu mai avem această măhramă. Cum se explică dar că la citirea Vechiului Testament, când studiem caracterul Tatălui nostru Ceresc, ajungem la aceleași concluzii ca „ei” când spuneau lui Pilat: „Dacă nu ar fi fost un făcător de rele, nu l-am fi dat noi în mâinile tale” (Ioan 18,30).

Neclaritatea cu care vedem reacțiile Creatorului în marea controversă ne obligă să ne întrebăm dacă nu cumva „măhrama” s-a transmis până astăzi, și nu numai că o purtăm, dar vrem să facem din ea steagul nostru de luptă. Uitând că „pentru a putea fi apreciat și înțeles corect, fiecare adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza la Apocalips, trebuie studiat în lumina care se revarsă de pe crucea de la Calvar” (GW 315), noi vedem Vechiul Testament cu aceeași optică deformată ca și evreii. Atâta timp cât ne complacem în vechiul legământ, măhrama ne protejează ochii de slava orbitoare a atributelor caracterului lui Dumnezeu, de chipul „mai proeminent” al lui Hristos. Pavel spune că măhrama nu poate rămâne peste inimile noastre atunci când ne

întoarcem spre Hristos. Noi putem studia la infinit adevărurile Scripturii, dar dacă ele nu sunt înțelese în lumina Golgotei, măhrama rămâne. Tot așa cu caracterul lui Dumnezeu. Dacă nu este privit dinspre Golgota, dacă nu este așezat în contextul marii controversă, măhrama trebuie să rămână.

„Hristos a venit să descopere lumii cunoștința caracterului lui Dumnezeu, pe care lumea nu o avea. Această cunoștință era comoara principală pe care ucenicii trebuiau să o comunice oamenilor. Adevărul lui Dumnezeu fusese ascuns sub mulțimea tradițiilor și erorilor... Tot ce era spiritual și sfânt fusese pervertit de înțelegerea lor întunecată. Ei erau orbiți de mândrie și prejudecăți, incapabili să vadă sfârșitul celor desființate. Isus a venit să schimbe ordinea lucrurilor existente, descoperindu-le caracterul Tatălui. El a dat la o parte măhrama care ascundea slava Sa de ochii muritorilor, descoperind lumii pe singurul Dumnezeu viu și adevărat, a cărui cunoaștere este viață veșnică” (RH 11 ianuarie 1892).

Zaharia ne conduce și el la o astfel de întoarcere spre Hristos, care va îndepărta măhrama: „Și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns... și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut” (Zaharia 12,10). Acest „plâns amarnic” amintește de pocăința lui Petru, amintește de pocăința ucenicilor în camera de sus, când măhrama s-a evaporat în Hristos. Este o invitație pentru generația prezentă, care nu a înțeles încă responsabilitatea colectivă a respingerii lui Isus Hristos în solia „foarte prețioasă” timisă acestui popor în 1888.

„Satana și-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei ființe omenești, ca să poată reprezenta greșit pe Dumnezeu în fața lumii. El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicție cu adevărul. El L-a zugrăvit ca pe o ființă plină de răzbunare, ca pe un legiutor a cărui lege este dincolo de posibilitatea omului de a o ține, și a implantat vrăjmășie în inima păcătoșului, ca omul neregenerat să fie în rebeliune contra lui Dumnezeu. Aceasta este impresia pe care a produs-o Satana

asupra minții omenești. Cei care prezintă legea lui Dumnezeu ca fiind o transcriere a caracterului lui Dumnezeu vor aduce în solia lor tema principală a acestui subiect, prezentând dragostea Tatălui și a Fiului. Când se face acest lucru, umbra celui rău va fi îndepărtată din inimile oamenilor, iar lumina clară a dragostei lui Hristos, luminând capacitatea de înțelegere, va descoperi caracterul lui Dumnezeu ca fiind infinit în milă. Păcătoșii vor privi la Hristos ca fiind și doritor și capabil să curețe de orice păcat. Ei vor privi la Dumnezeu nu în mânia Lui, ci în lumina strălucitoare a dragostei Sale. Dragostea Sa va fi văzută dincolo de orice dragoste omenească, fără egal” (RH 10.02.1891).

Cât timp măhrama rămâne pe ochii miresei, întunericul peste această planetă va rămâne.

„Noi toți privim cu fața descoperită (fără măhramă deci) ca într-o oglindă, slava Domnului (caracterul Său) și suntem schimbați în același chip cu al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3,18).

DOUĂ ÎMPĂRĂȚII OPUSE, INCOMPATIBILE, IRECONCILIABILE

„De ce a permis Dumnezeu răul?”

Aceasta este o întrebare deplasată, nebunească, irațională. Dumnezeu nu a permis niciun rău. Niciodată. Nu l-a produs, nu l-a declanșat și nu l-a tolerat El. Și nu numai atât, dar Dumnezeu nici măcar nu se folosește de rău, de nelegiuire, spre a-Și atinge scopurile, sau spre a educa pe cineva, așa cum se susține astăzi.

Păcatul, nelegiuirea și moartea au apărut deoarece unul dintre serafimii luminoși și sfinți a crezut că poate îmbunătăți neprihănirea, că poate ridica o guvernare mai bună decât cea divină. Prin viclenie și elaborată manipulare a realității, el a creat o situație stranie în care Dumnezeu nu poate fi prezent, și totuși viața să continue. Și iată de ce:

Universul funcționează pe temelia unui mecanism etern: părtășia cu natura divină. Inspirația folosește expresia „izvorul vieții.” Conectarea la el înseamnă viață veșnică. Deconectarea înseamnă moarte. Acolo unde este prezent Dumnezeu, domnește neprihănirea, deci viața. Acolo unde Dumnezeu este absent, viața încetează.

Tema diavolului era următoarea: Cum să-L alunge pe Dumnezeu din templul inimii, și în același timp să nu moară, cel puțin pentru un timp? Singura soluție era să implice pe cât mai mulți în rebeliunea lui, iar celorlalți să le pervertească realitatea despre caracterul lui Dumnezeu.

Două acțiuni erau necesare, și au fost puse imediat în practică: A declarat că locuirea Duhului Sfânt în ei — părtășia de

natură divină — este un sistem de control și sclavie, care împiedică evoluția spre divinitate, și a sugerat că toți cei care contestă acest sistem vor fi măcelăriți fără milă.

Otrava s-a dovedit mortală, mai ales că Lucifer era cel care „sigila desăvârșirea,” pentru care nu existau taine (Eze 28:3), și în care îngerii aveau încredere deplină. Miliarde au cerut deconectarea de la izvorul vieții, iar ceilalți au rămas cu suspiciunea care le îngheța inima că ei slujesc o guvernare violentă, arbitrară și chiar criminală.

Cum putea reacționa neprihănirea într-o astfel de situație?

Dacă Dumnezeu lăsa pe rebeli să culeagă rezultatul propriei lor acțiuni, ei ar fi murit instantaneu. Aceasta este consecința naturală a deconectării de la izvorul vieții. Dar îngerii rămași loiali lui Dumnezeu, ca și lumile necăzute, ar fi avut astfel dovada de netăgăduit că Lucifer a avut dreptate, că guvernarea lui Dumnezeu este una violentă, în care forța și amenințarea cu forța sunt metodele reale, în ciuda vorbelor frumoase despre dragoste, servire dezinteresată, libertate și respect. Universul s-ar fi transformat într-un gulag, în care teama ar fi luat locul dragostei, un coșmar etern din care nu ar fi existat niciodată o ieșire.

Din acest motiv Dumnezeu trebuia să păstreze în viață, cel puțin pentru un timp, pe copiii Săi răzvrățiți.

Dar cum să păstrezi în viață pe cineva care deliberat s-a deconectat de la viață, în deplină înțelegere a faptului că gestul produce moarte instantanee și eternă? O astfel de acțiune cerea anularea legii eterne a creațiunii, care stabilea că viața este posibilă doar în părtășie cu natura divină, și imposibilă în afara ei. Ori anularea acestei legi spulbera întreaga creațiune inteligentă, deoarece imortalitatea nu este o trăsătură a ființei create, ci doar a Creatorului, și pe care Acesta este dispus să o împartă cu creațiile Sale.

Era cât se poate de simplu: Îți place această lume, dorești să trăiești? Atunci trebuie să accepți conexiunea la divinitate. Nu

îți place lumea neprihănirii, nu dorești să trăiești în ea? Nimeni nu te obligă. Solicită deconectarea de la izvorul vieții, și imediat dispari ca și când nu ai existat niciodată.

Dumnezeu nu a fost luat prin surprindere de această devastatoare situație. Atunci când s-au luat marile decizii de a popula universul cu ființe inteligente, guvernarea divină a luat în serios posibilitatea ca odată, cândva, cineva să conteste inițiativa lui Dumnezeu de a-l aduce la viață în acea lume, și de a trebui să trăiască etern acolo unde nu dorește să trăiască („Vai de cine zice tatălui său: Pentru ce m-ai născut?” – Is. 45:10).

Trebuia prevăzut un mecanism simplu, o poartă de ieșire din împărăție, o metodă nedureroasă de a încheia viața, acolo unde ea nu este iubită sau apreciată. Altfel, acea persoană era condamnată să trăiască veșnic într-un infern din care nu există ieșire. Din acest motiv nu era înțelept să fie create ființe nemuritoare.

Așa a fost conceput legământul cel veșnic, numit mai târziu „scrierea legii în inimă,” „taina evlaviei” sau „părtașia cu natura divină.” Ca o protecție împotriva oricărei suspiciuni de abuz sau constrângere, a fost creat mecanismul conectării și deconectării de la izvorul vieții, ființele create având astfel opțiunea de a alege sau respinge viața, așa cum era ea definită într-o împărăție a neprihănirii, atât de bună pe cât o putea imagina și menține Dumnezeu și caracterul Său.

Dar niciunul dintre locuitorii universului nu a folosit acest mecanism, deoarece nici nu le trecea măcar prin cap să renunțe la fericirea de nedescris, pacea, libertatea și satisfacția supremă pe care le oferă o lume întemeiată pe neprihănire și dragoste dezinteresată. Da, ușa de ieșire din această împărăție era acolo, la dispoziția oricui, dar pentru ei ea era ca și inexistentă, deoarece nimeni nu se gândea să se folosească de ea.

S-a folosit Lucifer, dar nu ca să iasă el din împărăția pe care nu o mai suporta, ci spre a-i păcăli pe prietenii și frații lui. Le-a

spus că acea ușă de ieșire duce către muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, și nicidecum la moarte veșnică.

Era o dispută între cuvântul lui Dumnezeu și cuvântul lui Lucifer.

Oricât de surprinzător ar părea, o treime dintre îngerii de pe planeta-reședință au trecut de partea rebeliunii. Ceilalți, deși au rămas loiali lui Dumnezeu, erau în mare confuzie, în fața acestei uluitoare și incredibile situații. Inima tuturor era paralizată de întrebarea dacă nu cumva ei sprijină, fără să știe, o guvernare ocultă, egoistă și nedreaptă.

Încrederea în cuvântul lui Dumnezeu a fost puternic zguduită, iar într-o astfel de situație nu mai sunt suficiente declarațiile și decretele imperiale. Apăruse un conflict care nu mai putea fi clarificat decât pe baza dovezilor.

În astfel de situații, neprihănirea este incapabilă să câștige controversa, deoarece ea nu poate apela la constrângere, flatare, minciună sau orice altă metodă diplomatică. Doar adevărul, confirmat prin experiență și susținut de dovezi irefutabile, poate aduce armonia pierdută prin neîncredere.

Guvernarea divină a fost astfel constrânsă, obligată să păstreze în viață pe îngerii deconectați de la izvorul vieții. Expresia „Dumnezeu a permis” este cu totul nepotrivită aici. Nu era o chestiune de permis sau de nepermis. Era *singura* opțiune, fără de care universul se scufunda în haosul neîncrederii, suspiciunii, urii și violenței. Dragostea nu poate fi poruncită; ea vine din încredere, apreciere, cunoaștere și recunoștință.

Universul rămas loial lui Dumnezeu a fost târât fără voie în controversa mortală dintre neprihănire și păcat.

Legea era clară și inflexibilă: Deconectarea de la izvorul vieții produce moarte eternă și instantanee. Ca să poată fi păstrate în viață ființe deconectate de la izvorul vieții existau două opțiuni: Desființarea legii, sau moartea Legiuitorului.

Dumnezeu a ales, încă de la întemeierea universului, opțiunea a doua. Mielul lui Dumnezeu, Cuvântul etern, S-a așezat între vii și morți, astfel ca urgia să înceteze, până se vor clarifica lucrurile, iar Dumnezeu va fi justificat în procedura Sa cu păcatul și păcătoșii. Prețul a fost imens, și nu cred că poate fi înțeles de mintea omenească, de aceea nici nu insist la acest subiect. Odată o să înțelegem perfect acest lucru.

Heruvimul răzvrătit a obținut astfel posibilitatea să arate cum funcționează o lume condusă de o altă lege decât legământul cel veșnic. Avea toată libertatea să implice în proiectele lui pe locuitorii lumilor, dacă aceștia vor dori să se alăture rebeliunii. Dumnezeu nu pune absolut nicio piedică în fața acestui proiect, Lucifer devenit Satana având toată libertatea în demersurile lui. Toți aveau dreptul să vadă unde duce nelegiuirea, care sunt consecințele călcării legii și care este plata păcatului în noua guvernare propusă de îngerii căzuți.

Așa a apărut împărăția nelegiurii, condusă de legea păcatului și a morții, în care Dumnezeu nu are niciun amestec, nicio parte și nicio răspundere. Sunt lumi opuse, incompatibile și ireconciliabile.

Satana declara că lumea lui este sustenabilă, și că, fără amestecul lui Dumnezeu, ea progresează, evoluează, și va deveni un regat înfloritor, cu totul de aur.

Dumnezeu S-a angajat să nu Se amestece. El a afirmat că o astfel de lume, guvernată de o astfel de lege, se nimicește singură, fără ajutorul vreunei mâini, fără nicio intervenție din afară.

Aceasta este controversa în care este acum prins întregul univers. Se va prăbuși împărăția nelegiurii singură și neajutată de nimeni, sau va fi necesar ca Dumnezeu să o nimicească? Este păcatul capabil să ucidă, sau trebuie să intervină Dumnezeu? Este nelegiuirea un cancer de nevindecat pentru civilizația noastră, sau este nevoie de o expediție militară divină, spre a curma rebeliunea de pe pământ?

Așa stând lucrurile, este nebunesc să spui că Dumnezeu a permis răul, că El are vreun amestec sau responsabilitate pentru ceea ce se întâmplă în lumea și guvernarea opusă Lui.

Este o lume peste care cad „turnurile din Siloam,” fără ca să le trântescă Dumnezeu.

Este o lume în care „Cezarul” amestecă sângele închinătorilor cu jertfele lor, fără ca Dumnezeu să-l fi împins la aceasta.

Este o lume în care disidenții sunt măcelăriți fără cruțare, ei, de care lumea nu este vrednică (Evr 11:38), fără ca Dumnezeu să Se amestece spre a-i salva.

Este o lume în care Hristos a fost, este și va fi răstignit fără nicio ezitare, ori de câte ori va încerca să aducă o rază de lumină despre realitatea față de care omenirea este oarbă.

Împărăția lui Dumnezeu nu este **în** lumea aceasta, **din** lumea aceasta sau **cu** lumea aceasta. Sunt două împărății opuse, incompatibile și ireconciliabile.

ARMAGHEDON: CONFRUNTAREA FINALĂ

Ca și subiectul despre cei 144.000, Armaghedonul emană o aură de mister pentru societatea adventistă. Acest domeniu al profeției, abordat mai mult speculativ, suscită un interes constant pentru membrii bisericii, foarte atrași de semnele sfârșitului. Sensibilitatea este la cote maxime ori de câte ori este prezentat acest subiect.

Îmi amintesc liniștea profundă care se lăsase peste sală când, într-una dintre comunitățile noastre din București, pastorul anunța solemn că profeția se împlinește: Plaga a șasea este în plină desfășurare. Armaghedonul este la un pas. Și cita versetele din Ioel: „Să se strângă neamurile și să vină în valea lui Iosafat... Vin grămezi, grămezi în valea judecății” (Ioel 3, 12-14).

Ce se întâmplase? Supărat că Saddam Husein invadase Kuwait-ul și amenința să blocheze aprovizionarea lumii cu petrol, NATO pregătea operațiunea „Furtună în deșert,” aducând în zonă trupe și echipament militar, totul însoțit de o campanie mediatică fără precedent.

Dar așteptările ascultătorilor din acel sabbat au fost înșelate, timpul dovedind că evenimentul atât de mult așteptat a fost interpretat greșit. Bineînțeles că vorbitorul nu a revenit, așa cum era de așteptat, asupra interpretării profetice pe care o făcuse.

De atunci, senzorii noștri spirituali intră în alertă la fiecare incident militar de proporții. Acest lucru se întâmplă deoarece de mulți ani a fost scris adânc în conștiința adventistă că Armaghedon

va fi ultima înclăștare militară internațională, în mijlocul căreia va avea loc intervenția directă a lui Dumnezeu.

Ar fi posibil să trecem și noi prin dezamăgirea generației de evrei ai primului secol, care așteptau un Mesia pământesc și războinic, și pe care nu au putut să-L vadă în rolul săracului nazarinean a cărui misiune era să descopere caracterul Tatălui Ceresc?

Ce înseamnă cuvântul Armaghedon?

Toți cercetătorii sunt de acord că nu există nicăieri în lume un loc istoric numit astfel. Armaghedon este un termen compus din două cuvinte: Har – care înseamnă munte, și Meggidon – numele unei localități și al unei văi din Palestina. De asemenea, nu există nicăieri un munte numit Meghido. Ce vrea să spună Ioan că urmează să se întâmple în acest loc, Armaghedon, unde duhurile de demoni au adunat pe împărații pământului?

Dacă ținem seama de două principii clar exprimate ale marii controversă, atunci episodul din capitolul 16 din Apocalips nu prezintă nici o dificultate.

În primul rând, trebuie să înțelegem că marea controversă din univers este între Hristos și Satana. Pavel o spune foarte clar: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6.12).

Apoi, natura bătăliei în care este prins Dumnezeu este de natură spirituală, nu fizică. Există un război crâncen pentru descoperirea adevărului, pentru clarificarea deformărilor aduse de Satana asupra caracterului lui Dumnezeu, a naturii păcatului și adevăratelor puncte în dispută din marea controversă.

Cu aceste două elemente stabilite clar, și fiind atenți la natura metaforică a limbajului din Apocalips, să ne întoarcem la acest termen codificat.

Deoarece susținem că Biblia se explică singură, ar trebui să ne întrebăm dacă nu există cumva un pasaj care ar putea arunca lumină asupra acestui subiect. Avem doi termeni: Munte și Meghido. Există vreo relatare Biblică legată de aceste două elemente?

Nu numai că există, dar episodul descris acolo este vast și cu semnificații profunde. Locul este muntele Carmel, iar valea de la poalele muntelui se numea Meghido, pe unde trecea pârâul Chișon. Muntele Carmel și valea Meghido au foarte multe de spus despre ultima bătălie din marea controversă. Să ne întoarcem puțin și să reanalizăm episodul cel mai important petrecut pe muntele Carmel și în valea Meghido. Dacă Pavel are dreptate când spune că paginile Scripturii conțin lecții pentru învățătura noastră, să vedem deci care sunt lecțiile pe care o ultimă generație a poporului lui Dumnezeu le-ar putea învăța de aici.

Episodul 1: Ilie

În regatul lui Israel ajunge la conducere Ahab, care se simte foarte atras de farmecele culturale și religioase ale unei fete emancipate și exotice, cum este frumoasa Izabela. De viță nobilă, fata primise o educație atentă, în mare respect pentru religie și pentru dumnezeii poporului ei. Are loc nunta regală, iar Ahab, într-un gest de mare bunăvoință, oferă tinerei lui soții libertate religioasă într-o atmosferă de pluralism doctrinal foarte binevenit pentru izolarea culturală în care se afla poporul lui.

Așa se face că Izabela își aduce la Samaria anturajul academic și religios cu care era familiară în Sidon. Tinerii ei prieteni găsesc atmosfera din Samaria foarte prielnică, în ciuda diferențelor culturale și religioase. Auziseră de obiceiurile ciudate ale evreilor. Era de așteptat un conflict serios între preoții Domnului și proorocii lui Baal. Dar sub aripa regală a lui Ahab, părtășia și buna înțelegere estompează diferențele tot mai mult. Nu exista oare un singur domn (ba'al) pentru tot pământul? Nu este el cel care dă ploaie la vreme și ne ține în viață?

Studiată mai de aproape, religia sidoniților nu părea chiar așa de respingătoare. Tinerii preoți evrei constatau că diferențele între cele două religii nu sunt insurmontabile. În plus, acești străini știau cel puțin să trăiască bine, să se îmbrace frumos și să se poarte așa de natural. Petrecerile selecte de la palatul frumoasei Iza erau adevărate oaze de cultură și artă, de teologie modernă și închinare nonconformistă.

Încet și neobservat, cei din Israel care se opuneau noii teologii au fost izolați, umiliți și batjocoriți din cauza credinței lor naive și prăfuite, iar sutele de tineri veniți cu Izabela au devenit norma teologică pentru preoțimea lui Israel.

În timp ce nivelul educațional și cultural al clasei conducătoare creștea, discernământul spiritual scădea vertiginos. Yehova semăna tot mai mult cu Baal, iar teoriile spiritualiste luau locul cuvântului sigur al proorociei. Mama natură care ne hrănește devenea tot mai mult unicul obiect de adorare în Israel.

Sub o aparență de dezvoltare intelectuală și teologică, Sata-na zugrăvea în mințile clasei preoțești a lui Israel pe Dumnezeu ca fiind capricios, sever și arbitrar. Ritualurile serviciului divin deveneau tot mai clar o slujbă de liniștire a mâniei zeilor. Israelul nu mai ajunsese niciodată până acum la o așa depărtare de Dumnezeu.

Puțini bărbați din Israel aveau însă ochi spre a discerne depărtările acestea înșelătoare de la adevăr. Dumnezeu devenise Baal, iar poporul nu-și dădea seama ce se întâmplă.

Printre ei se afla Ilie Tișbitul, un locuitor al Galaadului, provincie de la frontiera de răsărit a regatului. El privea aceste grave alunecări de la adevăr și inima lui era torturată observând cum poporul urmează orbește această filozofie păgână infiltrată în Israel.

Dumnezeu îl trimite cu o solie la Ahab: Ploaia va înceta să mai cadă peste țară. Și, într-adevăr, o secetă cumplită se abate peste regiune.

De atunci, generații întregi au crezut că, supărat și mânios că Israel nu vrea să-L mai asculte, Dumnezeu s-a răzbunat pe ei făcându-i să moară de foame. Deoarece nu a reușit să-i țină lângă El cu vorba bună, El a recurs la constrângere fizică. Nu credem și noi astăzi la fel?

Privit prin perspectiva crucii, acest episod descoperă motivații complet diferite.

Prin acest anunț înfiorător, Dumnezeu dorea să spună așa: „Voi ați ales de mulți ani să vă descurcați fără Mine, iar Eu am continuat să vă ajut și să vă protejez. Acum, voi ați ales deliberat să vă închinați unui alt dumnezeu, pe care îl venerați și de la care așteptați ploaie și soare. Nu vă pot forța să Mă alegeți pe Mine. Dacă prezența și ajutorul Meu nu sunt necesare, nu doresc să vă tulbur. Am așteptat ani de zile să vă întoarceți la Mine, dar voi Mă izgoniți tot mai deschis. Îmi vine foarte greu să vă părăsesc, dar Mă văd silit să o fac; sunt îngrozit de consecințele acestui act. Zeul pe care îl venerați voi nu vă poate ajuta.”

Aceasta era perspectiva divină a teribilului eveniment. Nu vorbise Moise așa?

„Poporul acesta se va scula și va curvi după dumnezeii străini ai țării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi și va călca legământul pe care l-am încheiat cu el. În ziua aceea Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Îl voi părăsi și-Mi voi ascunde fața de ei. El va fi prăpădit și-l vor ajunge o mulțime de rele și necazuri; și atunci va zice: Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?” (Deuteronom 31, 16.17. Vezi și 32, 16-20).

Această criză de proporții prin care trece poporul lui Dumnezeu atinge punctul culminant pe muntele Carmel și se încheie în valea Meghido. Ilie propune împăratului disperat și curții lui apostaziate o confruntare deschisă, în fața întregului popor. Ilie dorea să spună că tragedia care mistuia națiunea se datorează

faptului că Dumnezeu a fost înlocuit cu Baal, că poporul nu știe acest lucru, și că dumnezeul lor actual nu le poate păstra viața.

Poate părea ciudat, dar chemarea lui Ilie nu se referea la practica păcătoasă a vieții lor religioase, el nu le reproșa faptele păcătoase și rușinoase în care se complăceau. Problema numărul unu era închinarea la un dumnezeu străin. Dacă acest lucru era perceput și acceptat, schimbarea și vindecarea ar fi venit de la sine, conform principiului: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi.”

Boala Israelului era perceperea greșită a realității spirituale, produsă de necunoașterea adevăratului Dumnezeu.

„Și-a schimbat vreodată un popor dumnezeii, măcar că ei nu sunt dumnezei? Dar poporul Meu și-a schimbat Slava cu ceva care nu este de nici un folos. Mirați-vă de așa ceva ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul. Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-a părăsit pe Mine, izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă” (Ieremia 2,11-13).

Expresia „poporul Meu și-a schimbat Slava” este extrem de importantă, dacă înțelegem că Slava este caracterul lui Dumnezeu. Printr-o deformare a atributelor caracterului lui Dumnezeu, Satana a reușit să se așeze în locul lui Dumnezeu, „dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2,4; Ezechiel 28), obținând astfel închinarea din partea poporului. Spiritul Profetic repetă mereu că Satana a prezentat în ochii poporului pe Dumnezeu îmbrăcat cu trăsăturile lui de caracter. De aceea spune Domnul prin Isaia că „poporul acesta este un popor prădat și jefuit” (Isaia 42.22).

Așa se face că Slava lui Israel a fost preluată de dumnezeul acestei lumi, care s-a bucurat foarte mult să fie numit Dumnezeu, și să fie adorat de unicul popor care îi putea pune în pericol împărăția.

Singura soluție pentru pocăința națională era o dezvăluire a acestei foarte subtile, dar distrugătoare, deformări a realității.

Experiența de pe Carmel este o oglindă a ultimei lupte din marea controversă. Poporul avea nevoie să știe că persoana căreia îi spun Domnul era de fapt stăpânitorul acestei lumi.

Aceasta este lucrarea ce trebuie făcută „în spiritul și puterea lui Ilie.”

Episodul 2: Al doilea Ilie

Aceeași lucrare urma să o facă al doilea Ilie, Ioan Botezătorul. Poporul lui Dumnezeu din vremea lui Ioan moștenise exact aceeași maladie de la strămoșii lor. În capitolul „Împlinirea vremii” din „Hristos, Lumina lumii” se face o descriere foarte reală a stării națiunii alese:

„Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul și temelia adevărului deveniseră reprezentanții lui Satana. Ei făceau lucrarea dorită de el, ajungând să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu și să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran... Trupul ființelor omenești, făcut pentru a fi un locaș al lui Dumnezeu, devenise locaș al demonilor... Fețele oamenilor reflectau expresia legiunilor celui rău, de care erau posedați.”

Poporul ales avea nevoie disperată de cineva care să le deschidă ochii asupra faptului că se închină cui nu trebuie. Aceasta era misiunea lui Mesia, pe care Îl prezenta Ioan prin cuvintele: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.”

Trimis „în spiritul și puterea lui Ilie,” Ioan pregătește poporul să vadă „strălucirea Slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” Poporul trebuia să hotărască odată cine este adevăratul Dumnezeu, încetând astfel să mai șchioapete de ambele picioare. Ei se numeau poporul lui Dumnezeu, dar se închinau lui Baal, iar trupurile lor deveniseră locuința acestuia. „Dacă Baal este dumnezeu, mergeți după el.”

Această profundă dar subtilă pervertire a adevărului este descrisă de cuvintele pe care Isus le adresează iudeilor, care pretindeau că sunt copiii lui Dumnezeu: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl

vostru, M-ați iubi și pe Mine... Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru” (Ioan 8, 41-44).

Cine era acest tată al lor? Stăpânitorul acestei lumi, care se îmbrăcase cu hainele caracterului lui Dumnezeu și se așezase „în templul Său, dându-se drept Dumnezeu.” El era persoana căreia i se aducea închinare în fiecare sabat în sinagogile națiunii. El era numit „Domnul” de urmașii lui Avraam.

Dar „Domnul” prezentat de Nazarinean era foarte diferit de domnul lor. Ei citeau în Scripturi că trebuie omorâți cei din popor care spun „haideți să mergem după dumnezei străini” (Deuteronomul 13, 6-10) și li se părea că Isus tocmai asta făcea. De aceea I-au răspuns: „Nu zicem noi bine că ești samaritean și că ai drac?” (Ioan 8,48).

Dar El venise să prezinte pe adevăratul Dumnezeu, a cărui cunoaștere este viața veșnică.

Episodul 3: Al treilea Ilie

Spiritul Profetic ne avertizează că starea poporului lui Dumnezeu din vremea sfârșitului va fi asemănătoare cu aceea de la prima Sa venire. Laodicea se măgulește cu maturitatea ei spirituală, dar nu își cunoaște starea nenorocită. Ea nu vede că „întunericul necunoașterii lui Dumnezeu” acoperă din nou lumea. Ea se complace într-o închinare la un dumnezeu pe care ficele Babilonului îl numesc „Domnul.” Pe Baal nu îl deranjează că este numit „Isus” și „Domnul,” atâta timp cât i se aduce închinare. Cine îi învață pe cei mai strălucitori dintre tinerii noștri cum este Hristos și cum trebuie El prezentat poporului? Verificați acreditarea academică a profesorilor de la cele mai mari universități ale noastre și veți obține răspunsul. Diplomele lor cele mai înalte, pe temeiul cărora au dreptul să profeseze, sunt obținute de la marile universități ale Babilonului spiritual. Ce hristos este prezentat acolo? Cine sunt profesorii care dau diplome *magna cum laude* savanților noștri adventiști? Mai este de mirare că

poporul nostru vede caracterul lui Dumnezeu exact ca bisericile Babilonului? Să ne mirăm de violența cu care reacționează el când i se prezintă un Dumnezeu non-violent?

Al treilea Ilie va avea o misiune la fel de grea ca a predecesorilor lui. Armaghedonul va fi o repetare a conflictului de pe muntele Carmel, și care se va încheia în valea Meghido, la pârlul Chișon, dar la scară internațională. El va trebui să descopere în fața poporului caracterul lui Dumnezeu. Apogeul marii controversă va fi dezvăluirea închinării false în care a fost târât poporul lui Dumnezeu de stăpânitorul acestei lumi. Încheierea planului de mântuire depinde de această descoperire catastrofică. Abia după ce are loc demonstrația de la Armaghedon se va putea auzi un glas care va spune „S-a isprăvit.”

Nu există în istorie decât două momente când s-a folosit această expresie.

Prima oară, atunci când Isus și-a încheiat lucrarea: „Când scopul misiunii Sale a fost atins – descoperirea lui Dumnezeu în fața lumii – Fiul lui Dumnezeu a anunțat că lucrarea Sa a fost terminată și caracterul Tatălui a fost făcut cunoscut oamenilor” (ST 20 ianuarie 1890).

A doua oară are loc aici, în Apocalips, când cel de-al treilea Ilie, în fața adunării de la Armaghedon, descoperă în fața poporului că cel pe care îl numesc Domnul nu este altul decât Baal. Șocul va fi cumplit, distrugător, dar fără această demonstrație nu se va putea auzi niciodată „din Templu, din scaunul de domnie, un glas tare care zicea: S-a isprăvit” (Apocalips 16.17).

Marea controversă nu se poate încheia atâta timp cât caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și acuzațiile lui Satana nu vor fi clarificate. Omenirea face în zilele noastre eforturi disperate spre a construi aici o împărăție cu totul de aur. Ei proiectează un mileniu de pace și prosperitate, afirmând că „secolul 21 va fi religios, sau nu va fi deloc.” Aceasta vrea să spună că omenirea va avea secolul 21 doar dacă se va închina lui Dumnezeu. Dar

cine este acest dumnezeu care promite secolul 21 în schimbul adorării universale?

În 1901, chiar în mijlocul crizei panteiste, Ellen G. White are o pătrundere fascinantă a pregătirii bătăliei de la Armaghedon:

„Satana este foarte grăbit să-și pună în aplicare planurile pentru ultimul mare conflict, unde fiecare va trebui să se decidă. După ce evanghelia a fost proclamată în lume timp de aproape două mii de ani, Satana mai prezintă încă omenirii scenele pe care le-a prezentat lui Hristos. El face să treacă prin fața lor, într-un mod foarte minunat, împărățiile acestei lumi în toată slava lor. El oferă aceste lucruri tuturor celor care vor accepta să i se închine. El caută astfel să-i aducă pe toți sub stăpânirea lui. Satana se luptă cu disperare să se prezinte ca fiind Dumnezeu, și să distrugă pe toți cei care se opun puterii lui. Astăzi, omenirea se prosternă în fața lui. Puterea lui este primită ca fiind puterea lui Dumnezeu. Se împlinește profeția din Apocalips că „tot pământul se mira după fiară” (AU 1 ianuarie 1901).

Noi înțelegem dorința omenirii ca secolul 21 să fie religios, dar cine este cel care „face toate eforturile să se prezinte ca fiind Dumnezeu,” cerând închinarea tuturor? Pe cine slăvesc bisericile Babilonului? În fața cui se pleacă în adorare școlile de teologie ale lumii? A cui putere o laudă ele ca fiind puterea cea mare a lui Dumnezeu? Cine este hristosul pe care îl onorează și îl predică ele, iar nouă ne dau acreditare și diplome de merit? Este și biserica rămășiței prinsă în planurile lui Satana de a pregăti un mileniu de aur pentru omenire? Participăm noi, alături de celelalte biserici, la propășirea acestei lumi, într-un efort de a prelungi pacea și bunăstarea acestei ordini, astăzi, când prioritatea este marea strigare a îngerului al treilea, de care lumea are o nevoie disperată?

Unul dintre cei mai proeminenți președinți ai Conferinței Generale avertiza Biserica mondială într-un apel al Consiliului Anual: „Este recunoscut faptul că, într-o vreme a dezvoltării

conștiinței sociale și schimbării, instituțiile adventiste pot fi prinse în proiecte lumești alături de lume, neglijând lucrarea pe care doar biserica rămășiței o poate face. Una dintre cele mai mari amenințări la adresa instituțiilor noastre de învățământ superior o reprezintă filosofile și teologia falsă, absorbite inconștient în universitățile lumii de către viitorii noștri profesori, și apoi aduse în școlile adventiste ca „vin” al Babilonului” (Robert Pierson și Comitetul Conferinței Generale - The Appeal of the 1973 Annual Council).

Cine poate spune că această „amenințare la adresa instituțiilor noastre de învățământ superior” nu a devenit o realitate în zilele noastre? Nu este îngerul bisericii Laodicea descris ca fiind „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol,” o descriere foarte bună a ameteții teologice care ne face să spunem că totul este bine? Doar Martorul Credincios poate spune care este gradul de alcoolemie din sângele care aleargă prin venele rămășiței, dar bâlbâiala din teologia adventistă poate fi observată de oricine. Invitați la mesele bogate ale Izabelei, ne este rușine să vorbim despre neprihănirea lui Hristos și ne cerem scuze pentru vocile singulare din mijlocul nostru care mai amintesc de ziua ispășirii, ștergerea păcatelor, ploaia târzie și marea strigare.

Cu adevărat, ne așteaptă cea mai amenințătoare confruntare pe vârful muntelui Carmel modern, căci omenirea întreagă este convinsă că se închină Dumnezeului adevărat.

Vom avea noi curajul să spunem că se înșală?

Dar și mai important, vom avea noi curajul și percepția spirituală să vedem că între Domnul la care se închină întreaga lume și Domnul la care ne închinăm noi nu este nici o diferență, și astfel să ne putem întoarce spre Cel pe care L-am străpuns?

Armagedon... ce diferit ar putea fi de ceea ce am așteptat noi!

SLAVA GENERAȚIEI FINALE

Deși solia neprihănirii lui Hristos prezentată în perioada 1888 nu a fost decât „începutul luminii îngerului” a cărui slavă urma să clarifice gravele neînțelegeri pe care poporul ales le avea despre caracterul lui Dumnezeu în procedura Sa cu păcatul și păcătoșii, în ea au fost implantate concepte cheie ale încheierii soliei:

- S-au pus bazele înțelegerii corecte asupra naturii umane a lui Hristos.

- A fost înțeles „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice” de a locui în ființele create.

- Ziua ispășirii finale și ștergerea păcatelor credincioșilor din ultima generație au fost așezate la locul lor în cadrul doctrinei sanctuarului.

- Dar cel mai neobservat concept al soliei, și care a prelungit nepermis de mult încheierea lucrării, a fost acela că Hristos a venit să-i facă pe oameni neprihăniți prin descoperirea caracterului lui Dumnezeu.

Asemenea perle presărate prin tot Spiritul Profetiei au rămas ascunse, fiind socotite irelevante pentru câteva generații, a căror singură preocupare era obținerea unui statut juridic favorabil la judecată. Obsesia instinctivă pentru salvarea sufletului ne-a făcut să ne concentrăm asupra îndreptăririi prin credință, pierzând astfel din vedere că solia era despre neprihănirea lui Hristos — caracterul lui Dumnezeu — în legătură cu legea. Nu ni s-a părut importantă atenționarea că „Hristos a înălțat caracterul lui Dumnezeu, atribuindu-I lauda și realizarea întregului scop al

misiunii Sale pe pământ – să-i facă pe oameni drepecți prin descoperirea lui Dumnezeu” (ST 20 ian 1890).

Paragraful următor se încadrează și el în aceeași categorie:

„Adam și Eva au ascultat vocea ispititorului și au păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Lumina, hainele inocenței cerești, s-au depărtat de la aceste suflete încercate și amăgite, și despărțindu-se de hainele inocenței ei au îmbrăcat hainele întunecate ale necunoașterii lui Dumnezeu. Lumina clară și desăvârșită care îi înconjurase până atunci luminase orice lucru de care se apropiuau, dar lipsiți de acea lumină cerească, urmașii lui Adam nu au mai putut să sesizeze caracterul lui Dumnezeu în lucrările creației. Astfel, după cădere, natura nu a mai putut fi învățătorul omului. Pentru ca lumea să nu rămână în întuneric, în nopte spirituală veșnică, Dumnezeul naturii a trebuit să ia legătura cu omul prin Isus Hristos. Fiul lui Dumnezeu s-a prezentat lumii ca o descoperire a Tatălui. El era ‘adevărata lumină care luminează pe orice om venind în lume’” (HL 289).

Atâta timp cât Adam a fost părtaş de natură divină, el avea capacitatea să înțeleagă și să aprecieze caracterul divin. Odată produsă despărțirea, mintea lui a devenit un laborator pentru experimentele lui Satana. De acum, caracterul lui Dumnezeu era descris pentru el de pervertirile lui Satana. Omul s-a ascuns de Dumnezeu, plin de teamă. Mai târziu, la teamă s-a adăugat ura. Aceasta a culminat în uciderea oricui amintea de neprihănirea lui Hristos, care era o descoperire a caracterului lui Dumnezeu. De la Abel la Zaharia, omenirea a încercat să spulbere orice urmă de lumină despre adevărata față a lui Dumnezeu. Când bezna era profundă, a venit un Om să „strice„ lucrările diavolului prin descoperirea caracterului lui Dumnezeu. Acesta a fost „scopul misiunii Sale.”

Ce alt scop ar putea avea rămășița poporului lui Dumnezeu, într-o lume în care pervertirile moderne sunt gata să prezinte omenirii, „cu o singură voce”, un hristos ecumenic de sinteză,

alcătuit din puzderia de idoli ai religiilor lumii? Ce strategie globală ar putea îmbrățișa îngerul bisericii Laodicea, deși ni s-a spus cât de clar se putea că „ultima solie de har va fi o descoperire a dragostei Sale”?

Toți cei care vor avea „credința lui Isus” vor fi animați de aceeași viziune: Descoperirea caracterului lui Dumnezeu și demascarea caracterului lui Satana, care s-a „așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” Vor trăi pe viu profeția despre ei, făcută de prorocul Ezechiel: „și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:23)

Aceasta va fi slava generației finale.

CUPRINS

3	Introducere
6	Sanctuarul — centrul mării controversate
11	Viziunea tronurilor
14	Trei martori
21	Urâciunea pustiirii
26	Calea în Sfânta Sfințelor
30	Ziua cea mai importantă
37	Ștergerea păcatelor
47	„Într-o singură zi”
50	În ce fel este Noul Ierusalim Mireasa lui Hristos?
58	Efectul strigării de la miezul nopții: cernerea
62	Caracterul lui Dumnezeu în 1888
64	„Să-i facă și să-i păstreze neprihăniți”
66	Autorul păcatului și falsurile lui celebre
69	Dreptatea și mila lui Dumnezeu
76	Foc din cer
96	Măhrama
99	Două împărății opuse, incompatibile, ireconciliabile
105	Armagedon: confruntarea finală
116	Slava generației finale